

Halkın Günlüğü

YIL: 3 SAYI: 45 16-31 HAZİRAN 1999 FİYATI: 250.000 (KDV DAHİL)

Bölge halklarına karşı haksız savaşın "yeni" iradesi:

DSP-MHP-ANAP koalisyon hükümeti

Faşist diktatörlük, 18 Nisan '99 seçimleriyle yapısal bir krize dönüşen siyasal istikrarsızlığa bir çözüm üretmeye çalıştı. MGK ve TUSİAD merkezli tasarlanan DSP-ANAP hükümetinin kitlelerden istenilen düzeyde destek alamayacağı görülünce seçime bir ay kala üçüncü ortak MHP'nin yelkenleri bilinçli olarak doldurulmaya başlandı. Seçim sonuçlarının açıklanmasıyla birlikte bölge halklarına karşı sürdürülen haksız savaşın fiili yürütücülerinin temel dinamiklerinden biri olan faşist MHP'nin, "artık eski MHP olmadığı" propagandasına hız verilerek kitlelerin nezdinde meşrulaştırılmasına çalışıldı.

DHKP-C Militanları Alçakça Katledildi

Selçuk Akgül ve Sadık Mamati adlı DHKP-C militanları, NATO'nun Yugoslavya halklarına uyguladığı katliam ve sinsi politikaları protesto etmek için ABD'nin İstanbul Tarlabası'nda bulunan konsoloslukuna yönelik bir eylem gerçekleştirmek üzere iken, faşist kolluk güçlerince çatışmaya dahi girmeden 4 Haziran Cuma günü katledildiler.

Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu Demokratik Halk İktidarı ile mümkündür!..

**"Adil Düzen"
İşçileri Muhatap
Almamakta
Direniyor**

Sayfa 5'de

"Şehit" analarına açık mektup

PİKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın "yargılanması"na başladığı günlerin içindeyiz. Görsel ve yazılı medyada bol bol şövenizm propagandası yapılıyor. Öcalan 30 bin kişinin katili olarak gösterilip yargılanıyor, kalemler kırılıyor. Askerde "şehit" düşmüş insanların gözü yaşlı anaları, babaları, "gaziler" çıkarılıyor ekranlara ve gazete sayfalarına Öcalan'ın idamı isteniyor.

Geçtiğimiz günlerde gözü yaşlı bir ana çıkıyor televizyona. Saçları ağarmış, kınalı, Ağlıyor. "İmriliye gideceğim, onu asın diyeceğim, hiç değilse bizim yüreğimize de birazcık olsun su serpilir. Eğer asmazlarsa ne yapıp edip baskı yapacağız" diyor. Bir yandan acıyoruz, bir yandan da kızıyoruz. Kızgınlığımız boşa değil. İnsanın insanı yabancılaştırdığı, insanın kendine yabancılaştırdığı bir zamanda gözü yaşlı bir ana bunları söylüyor.

Sizki çocuklarınızı ne umutlarla doğurdunuz. Ne umutlarla büyüttünüz, ne yoksulluklar, sıkıntılar çektiniz. Fakat hiç düşündünüz mü çocuklarınızı ölüme kendi ellerinizle gönderdiğiniziz? Bugün yapar gibi askere gönderirken, "en büyük asker bizim asker" diye slogan atarken sizin yoksulluğunuz üzerinden, çocuklarınızın ölümü üzerinden, sefaletiniz üzerinden keselerinizi dolduranların sizin çocuklarınızı hiçte düşünmedikleri aklınıza geldi mi?

Yine bir asker anası çocuğunun resmine sarılmış o yürekleri dağılayan çığlığıyla "neden hep fakir çocukları ölüyor" diyor. Soruyoruz, neden hep fakir çocuğu ölüyor? Hiç düşündünüz mü? Sizin çocuklarınız haksız bir savaşa sürülürken, bu ülkede ağaların-patronların çocukları neden Marmarislerde, Kuşadalarında tatildeymiş gibi askerlik yapıyor?

Sonra yine soruyoruz: çocuklarınızı nereye savaşa gönderiyorsunuz? Kurulduğu günden bu yana bu faşist devlet kaç bin Kürt insanının kanına girdi, canını aldı, sürgün etti biliyor musunuz?

Biliyoruz yüreğiniz yaralı. Ancak, Öcalan'ın idamıyla gerçekten yüreğinize su serpilecek mi? Ya da, yoksulluğunuzda bir değişiklik olacak mı?

Şövenizm zehiriyle sizleri zehirleyenler, çocuklarınızın ölümüne sebep olanlar 75 yıldır halkları birbirine düşman edip kırdırmıyor mu? Bugün Türkiye Kürdistanı'nda binlerce köyü boşaltan, insanları katleden, ormanları yakan, ambargolarla halkı aç-susuz bırakan asker, polis, korucu, özel tim gibi faşist kolluk güçleriyle bölgeyi halklar hapishanesine çeviren bu devlet değil mi? Kürtlere dillerini yasaklayan, baskı, imha politikalarıyla Türkleştirmeye çalışan bu devlet değil mi? Bombayla evi yıkılıp, yanan gözaltına alınan, sürgün edilen, çocuğu katledilen, koyulan yasaklarla yaşamı zindan edilen, bir yerden bir yere deyim yerindeyse pasaportla giden bir Kürt ne düşünür hiç aklınıza geldi mi? Sana ne düşmanlığı dokundu? İşini elinden mi aldı, toprağına sahip mi çıktı, tavuğuna koş mi dedi? Ne yaptı bu düşmanlığı hakedecek?

Peki oyleyse hiç mi sorumluluk duymuyorsunuz? Çocuklarınızı savaşa sürüp öldürdüklerindede sizlere uyduruk bir madalya verenlere hiç mi isyan etmiyorsunuz? Bol keseden dağıtılan bu madalyalar hangi birinizin çocuğunu geri getirdi? Yeni insanların ölümünü engelleyecek mi? Bu nasıl analık-babalık?

ABD'li tekeller kanna kar katmak için askerlerini Vietnam'a gönderdiler. Bu askerler köyleri yaktı, insanları katletti, insanların başına Napalm bombaları

yağdırarak yaşamı onlara zehir etti. Ancak "baskının olduğu yerde direnmek meşrudur" diyen Vietnam halkı onuru için savaştı. Vietnam'dan ABD'ye asker tabutları gittiğinde ABD'li analar devletinden hesap sormaya başladılar, "bizim çocuklarımızın Vietnam'da ne işi var dediler." Bütün bu vahşetleri hemen her gün Hollywood filmlerinden izliyorsunuz. Peki siz soruyormusunuz çocuklarımızın bu savaşta ne işi var diye? Çocuklarınızın Yugoslavya halklarını kırmamasından çıkarınız ne? Ya da Kore'ye gönderdiğinizde ne çıkarınız oldu? Kimin için gidip Kürt halkı üzerine tonlarca bomba yağdırıyorlar?

Sabancılar, Koçlar, Eczacıbaşıları gidip oralara fabrikalar kursun, çiftlikler kursun, halkı sömürsün, karlarına kar kat-sın, daha da zenginleşsin diye çocuklarınızı ölüme gönderiyorsunuz. Onlarda medyada boy gösterip timsah göz yaşları dökerken ne sizi ne de çocuklarınızı düşünüyor, sadece karlarını düşünüyorlar. Öyleyse niye? Neden çocuklarınızı gönderiyorsunuz? Biraz da siz sorumlu değilmisiniz çocuklarınızı gönderdiğiniz için? Biraz da siz sorumlu değilmisiniz onlardan hesap sormadığınız için?

Bu ülkede işçi hakkını aradığı için, memur hakkını aradığı için, köylü hakkını aradığı için, yurdumuzu emperyalistlere satmayın diyenler, aydınlar, sanatçılar gözaltına alınmıyormu, gözaltına alınıp cezaevlerine konmuyormu, bunları görmüyormusunuz?

Halkımızın yığıt neferleri devrimciler, halk için ölümü göze alan devrimciler dağda, sokakta, cezaevlerinde katlediliyor, kaybediliyor. Bütün bunlara dur demek, çocuklarına özgür yarınları bırakmak senin görevin değil mi?

Sizin yüreğiniz yanarken, her Cumarte-

si gözaltına alınan, yerlerde sürüklenen, kolu bacağı kırılan, olmadık baskılara, işkencelere, hakaretlere, küfürlerle maruz kalan, cemeninden bir türlü haber alamayan Cumartesi analarının çığlıkları yüreğinizi sızlatmıyormu? Yoksa onlar ana değiller mi? Bu görüntüleri televizyonlardan görünce yüreğiniz sızlamıyor mu? Yoksa "oh iyi olmuş" deyip yüreğinize su mu serpiyorsunuz? Biz sevinemiyoruz. Dağda şehit düşen bir devrimcinin cesedi faşist kolluk güçleri tarafından halka teşhir ediliyor, parçalanıyor, kulağı, burnu kesiliyor. ken yüreğinize su mu serpiyorsunuz? Devrimciler alanlara çıkarılıp sivil faşistlerce linç edilmeye çalışılıyorken yüreğinize su mu serpiyorsunuz?

Halkımızın haklı savaşını yürütürken şehit düşen yoldaşlarımız için kanı ağlasakta ideallerine sahip çıkıyoruz. Biliyoruz ki onlar halk için bu mücadelede şehit düştüler, ideallerini gerçekleştirme görevini bize devrettiler. Size onları terörist, cani, katil gibi gösterenler aslında sizleri köleleştiriyor. "Vatan-Millet-Sakarya" diyerek sizleri savaşa sürüyor, sizler ölüyorsunuz, bizler ölüyoruz, onlarda yan gelip yatıyorlar.

Öyleyse niye? Ey eli öpülesi yoksul emekçi analarımız, çilekeş anarımız asil hesap sormanız gereken kişiler ortalıkta dolaşırken kendi kendinizi öldürüyor, yavrularınızı ölüme gönderiyor, sonrada yüreğinize su serpiyorsunuz. Oysa halkların kurtuluşu ve özgürlüğü için mücadele yürüten yığıt devrimciler sizler için toprağı düşüyorlar. Öyleyse gelin onların sesine kulak verelim. Hep birlikte hesap sorulması gereken patron-ağa düzeninden hesap soralım. Ne siz ne de başka analar ağlamasın.

Bir Halkın Günlüğü Okuru
Bursa

Dersim ve Karadeniz'in Kızıl Partizanı Cemile Koçak

Seni anlatmak için nereden başlayacağımı çok düşündüm. Çünkü seni uzun bir süredir tanıyordum. Sen MLM'yi özümlemiş, Kaypakkaya çizgisini savunmakta ısrarcı olan bir partizan, bir militan ve bir komutandın. Seni böyle anlatmak istedim.

Yıl 1994. Munzur'un Erzincan yamacında pusuya yatmış bir avcının kurşunuyla yaralanmıştın. Kolun paramparça olmuştu. İlk tedavin yoldaşların tarafından yapılmıştı. Çektiğin acı ve sızı gözlerinden okunuyordu. Ama sen şunu söylemiştin: "Bu bir haklıyla haksızın savaşıdır. Bu savaşta ölümlerde olur yaralanmalarda. Ya bu haksızlığa, zorbalığa karşı bayrak açıp savaşacaksın veyahut başını önüne eğip bir köle gibi herşeye razı olacaksın.

İşte bu haksızlığa karşı tek kurtuluş yolu olan halk savaşının saflarında savaşmayı seçenlerdeniz."

Tedavin bittikten sonra tekrar gerilla birliğine dönmüştün. Kısa süre sonra çıkan bir silahlı çatışma sonucu kolun kırılmıştı ve tekrar tedavi olmaya başlamıştın. Bu süre zarfında hep gerilla savaşını anlatırdın. Yoldaşlarından bahsederdin. Parti Konferans kararı almıştı. Bütün P.U ve A.E'ler Konferans bölgesine çağırılmıştı. Bunlardan biri de sendin. İlk randevuna hemen gitmiştin. Parti içinde uzun süreden beri faaliyet yürüten Karşı-Devrimci Hücre açığa çıkarılmış, Kardelen Harekatı başlatılmıştı. Bu düşman örgütlenmesine karşı parti saflarından savaşmayı seçmiştin. Aynı zamanda Kardelen Harekatı'nın mimarı olan Parti Sekre-

teri Cüneyt Kahraman yoldaşın şehit düştüğü çatışmada yanı başındaydın. Hep bize bu çatışmayı anlatırdın.

Bu yorucu çalışmaya fazla dayanmayan ve bir yoldaşıyla girdiği tartışma üzerine Parti'den ayrılan Songül yoldaş, kısa bir süre sonra yanlış hareket ettiğinin farkına varır ve hemen özelleştirir. Bu süre içinde boş durmaz. Parti ilkelerine ve disiplinine karşı aykırı hareket edenleri açığa çıkarıp tavrı alır. Bu arada bir bayanın ihanetini araştırır. İşte o zaman Bülent yoldaşla tanışır ve Karadeniz'e gitmeye karar verirler. Parti tarafından da özelleştirisi dikkate alınmış, tekrar saflara katılabileceği belirtilmişti. Tahminen 1998 Kasımıydı, gelen bir yoldaşa (onları) sormuştum ve şöyle demişti: "Songül'le Bülent'in bütün yoldaşlara

selamları var. Savaşmak isteyen gençleri baharda Karadeniz'e bekliyorlar."

Ve 1999 baharı ilk haber gelir: Bülent yoldaş vurulmuştu. İkinci haberde tez gelir: Cemile Koçak (Songül) yoldaş şehit olmuştu. Üzüldük, çünkü partinin en çok ihtiyacı olduğu bir dönemde şehit düşmüşlerdi.

Ama siz şehit düşerek amacınıza ulaştınız. Çünkü baharda yoldaşlarımızın geleceğini biliyordunuz. Silahlarınızı düşmana değil baharda gelen yoldaşlarınıza bıraktınız. Yoldaşlarınız Karadeniz dağlarından dalgalandırdığınız bayrağınızı ve silahlarınızı omuzlayıp Altınçığa kadar savaşacaklarına söz veriyorlar.

Bir yoldaşı
İstanbul

Bölge halklarına karşı haksız savaşın "yeni" iradesi:

DSP-MHP-ANAP koalisyon hükümeti

Faşist diktatörlük, 18 Nisan '99 seçimleriyle yapısal bir krize dönüşen siyasal istikrarsızlığa bir çözüm üretmeye çalıştı. MGK ve TUSİAD merkezli tasarlanan DSP-ANAP hükümetinin kitlelerden istenilen düzeyde destek alamayacağı görülünce seçime bir ay kala üçüncü ortak MHP'nin yelkenleri bilinçli olarak doldurulmaya başlandı. Seçim sonuçlarının açıklanmasıyla birlikte bölge halklarına karşı sürdürülen haksız savaşın fiili yürütücülerinin temel dinamiklerinden biri olan faşist MHP'nin, "artık eski MHP olmadığı" propagandasına hız verilerek kitlelerin nezdinde meşrulaştırılmasına çalışıldı. Faşist diktatörlük, tüm kurum ve kuruluşlarıyla kitlelere adeta "Ya DSP-MHP-ANAP hükümetini benimseyeceksiniz; ya da 12 Eylül öncesine döneceksiniz" dayatmasında bulundu. Bu dayatmadan dolayıdır ki, kendine "sol", "demokrat" diyen yazar-çizer takımı ve sendikaların başına çöreklenmiş sarı sendika ağaları bile MHP'nin "değiştiğini" ispatlamak için olmadık hakkabazlıklar yapmak zorunda kaldılar.

Kitlelerde yaratılan alternatifsizlik hissinden sonra ABD emperyalizminin, MGK ve TUSİAD'ın istemleri doğrultusunda, faşist Ecevit başkanlığında DSP-MHP-ANAP hükümeti kurulmuş oldu. Bütün demagojik söylemlere karşın bu hükümetin MGK'nın ve TUSİAD'ın hükümeti olduğu daha kuruluş esaslari tartışılırken açıkça çıkmış durumdadır. Gerek "hükümet protokolü", gerekse de "hükümetin öncelikleri" olarak basına yansıyan bilgilerden de anlaşılacağı üzere bu hükümet bölge halklarına karşı kurulmuş bir haksız savaş hükümeti olduğunu gizleyememektedir. Daha koalisyon kurulmadan NATO ve esasta da ABD emperyalizminin istemleri doğrultusunda ülkedeki askeri üslerin Ortadoğu ve Balkanlar'daki halklara karşı fiili olarak savaş açılması ve her gün yüzlerce savaş uçağıyla Irak ve Yugoslavya'nın bombalanması bu gerçeği gözler önüne sermek için yeterlidir. Hakim sınıfların 28 Şubat sürecinden beri yüksek sesle dillendirdikleri "yeniden yapılandırma" çerçevesinde düşü görülen "bölge gücü olma" stratejisi ekseninde bölge halklarına karşı düşmanlık ve saldırganlık "bölgede insanlık dramının önüne geçme" adı altında olağanlaştırılmaya çalışılmaktadır. "Kişilikli aktif dış politika" denilerek, ABD emperyalizminin ve NATO'nun Ortadoğu ve Balkanlar'da rakipsiz bir şekilde hakimiyetini devam ettirmek için düşman ilan edilme-

yen, dolaylı veya dolaysız savaş açılmayan bölge ülkesi kalmamış durumdadır. ABD emperyalizminin bölgedeki sacayaklarından İsrail siyonizmini saymazsak, faşist diktatörlüğün açık veya gizli olarak düşman ilan etmediği ülke yok gibidir. Suriye, Yunanistan, Kıbrıs Rum Kesimi, İran, Irak, Yugoslavya başta olmak üzere bölgenin temel unsurları durumundaki ulus ve ulusal azınlıklara karşı ABD emperyalizminin ileri karakolu işlevi görmektedir.

Dış politikada halklara yönelik saldırılarda ısrar edecek olan DSP-MHP-ANAP savaş hükümeti, içeride ise IMF ve Dünya Bankası'nın istemleri doğrultusunda özelleştirmeye hız vererek ülkenin yerüstü ve yeraltı zenginlik kaynaklarını emperyalist tekelere daha fazla peşkeş çekecektir. Kürt ulusunun yok sayılması üzerine hortlatılan Türk milliyetçiliğinden alınan güçle Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve önderliğinin imha edilmesi "yeni" hükümetin öncelikleri arasındadır. Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin yanısıra illegal örgütlenmede, silahlı mücadelede ve anti-emperyalist, anti-faşist hatta tutarlı bir şekilde yürümeye çalışan toplumsal kurtuluş güçlerinin yok edilmesi de yine bu "yeni" hükümetin öncelikleri arasında yer almaktadır. Daha şimdiden PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın "yargılanması" bahane edilerek ülkede bir baştan bir başa sivil sıkıyönetim ilan edilmiş durumdadır. Sıradan ekonomik talepli gösteriler dahi yasaklanmıştır. Onyıllardır sürdürülen karşı-devrimci savaş, Kürt ulusu ve emekçi halkları doğrudan hedeflediğini hiçbir zaman bu kadar yüksek sesle dillendirmemişti. Başta Kürt illeri olmak üzere, gerilla bölgelerinin topla, tankla, savaş uçaklarıyla dövülmediği gün yok gibidir. Şehirlerde, kendiliğinden gelme kitle hareketlerinin durgunluktan faydalanan faşist diktatörlük, sıradan aykırı seslere dahi tahammül edememekte ve tüm muhalif odaklara karşı sindirme hareketini hızlandırmış bulunmaktadır. Komünist ve devrimci örgütlerin görece zayıflığından ve Kürt ulusal hareketinin içinde bulunduğu durumdan faydalanarak moral üstünlüğü ele geçiren faşist diktatörlük, bu avantajlı konumunu kullanarak toplumsal ve ulusal kurtuluş güçlerini bir bütün olarak imha edip "dikensiz gül bahçesi" yaratmayı hayal etmektedir.

Ancak faşist diktatörlüğün bütün çarpıtmalarına karşın iflasın eşliğindeki bir ekonomi ile siyasal istikrarın sağlanamayacağı gerçeği komprador patronla-

rın ve büyük toprak ağalarının kulübü olan TUSİAD tarafından bile daha şimdiden yüksek sesle dillendirilmektedir. Gerek siyasal ve gerekse ekonomik olarak yapısal bir kriz içinde debelenen devletin, hükümet değişiklikleriyle düzlüğe çıkamayacağı onlarca tecrübeyle sabittir. Her seçim sonrası olduğu gibi, ezilen-sömürülen emekçilerin, faşist partilerin seçim bildirgelerindeki vaatleri nedeniyle "yeni" hükümetlere verdiği kısa süreli avanslardan dolayı kitle hareketinde belli bir durgunluk yaşansada, bunun uzun sürmeyeceği tartışılmazdır. Tuzla deri işçilerinin adım adım ördüğü mücadele örneğinde olduğu gibi, daha şimdiden onlarca fabrikada yeni bir grev dalgası mayalanmaya başlamış durumdadır. Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin önder gücü PKK'nın "siyasal çözüme şans tanıma" amacıyla savunmaya çekilmesini de faşist diktatörlük bir avantaj olarak kullanmakta ve bunun sür-git devam edeceğini düşünmektedir. Kabul etmek gerekir ki, Kürt ulusal sorunu subjektif niyetlerden bağımsız olarak uluslararası bir sorun haline gelmiş durumdadır. Bu gerçeğin yok sayılarak bir karış yol alınamayacağı açıktır. PKK'nın, yargılama sürecini siyasal çözüm için şans olarak değerlendirmesine dayalı belirlediği savunmaya endeksli politikanın gerçekçi bir politika olmadığına en fazla üç-beş ay sonra çok daha net anlaşılacaktır. Dolayısıyla mevcut durumun aldatıcı olduğunu savaşın tüm tarafları uzun zaman geçmeden anlayacaklardır.

Bütün bu gerçeklere rağmen hakim sınıflar, bu kısa dönemde DSP-MHP-ANAP faşist hükümetine "kurucu meclis" misyonu biçerek, 28 Şubat kararları doğrultusunda halklara karşı savaş niteliğindeki "yeniden yapılandırma" projesini hayata geçirmede zaman yitirmeksizin hareketleneceklerdir. Bu anlamda önümüzdeki süreç devrimci savaş güçleriyle karşı-devrimci savaş güçleri arasında çok sert çatışmalara gebe. Komünist ve devrimci hareketin örgütsel zayıflığına karşın süreç devrim güçlerine de muazzam olanaklar (kullanılabilirse) sunmaktadır. Her şeyden önce faşist diktatörlüğün her alandaki saldırılarına karşı üç temel şeyde ısrar önemlidir:

1) Hakim sınıfların komünist ve devrimci hareketi her alanda budayarak ehlileştirip düzeniçileştirmesine karşı uzun soluklu yeraltı mücadelesinde ısrar etmek.

2) Komprador patron ve ağaların Türk milliyetçiliğini arkasına alarak başta

Kürt ulusu olmak üzere bölgenin asli unsurları olan ulus ve ulusal azınlıklara yönelik giriştiği faşist saldırganlığa karşı halkların kardeşliği ve tüm uluslara tam hak eşitliği temelinde anti-emperyalist, anti-faşist ve anti-şovenist bir kitle hareketini örgütlemekte ısrar etmek.

3) Hepsinden önemlisi de, faşist diktatörlüğü onyıllardır ekonomik ve siyasal olarak yapısal krize sürükleyen gerilla savaşında ve bu savaşı boyutlandırma da ısrar etmektir.

Küçümsenmeyecek dezavantajlara rağmen komünist ve devrimci hareketin bu üç alanda da yükümlülüklerini yerine getirebilecek güce ve birliğine sahip olduğu tartışmasızdır. Yeterki, güne uyarlanmış doğru politika ve taktiklerle sürece müdahale edilebilsin. Her üç alanda da, devrimci eylem birliğinin geliştirilip pekiştirilerek faşist diktatörlüğün karşısına yenilmez bir güç olarak çıkmanın zemini her zamankinden çok daha fazladır.

DSP-MHP-ANAP savaş hükümetinin, ABD emperyalizminin ileri karakolu olarak bölge uluslarına yönelik giriştiği saldırganlığa karşı anti-emperyalist bilinci ayağa kaldırıp tüm uluslara tam hak eşitliği şiarını yükseltmeliyiz.

DSP-MHP-ANAP savaş hükümetinin, Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'ne karşı kışkırttığı Türk şovenizmine Yaşasın Halkların Kardeşliği şiarıyla cevap vermeliyiz. Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin önder gücü PKK'nın Genel Başkanı'nın imha edilmesine karşı devrimci dayanışmayı yükseltmeliyiz.

DSP-MHP-ANAP savaş hükümetinin, toplumsal ve ulusal kurtuluş güçlerini toptan imhayı amaçlayan "yeniden yapılandırma" projesine karşı her türden reformist ve düzeniçi eğilimlerle aramıza kalın hatlar çizerek, faşist devlet zoruna karşı, devrimci zorun bugünkü temel biçimi olan Köylü Gerilla Savaşı'na olanca gücümüzle yüklenmeliyiz.

Önümüzdeki süreçte bu üç alandaki devrimci bir başan faşist diktatörlüğün "yeniden yapılandırma" projesini boşa çıkartacağı gibi, tesis edildiği iddia edilen "siyasal istikrarı" da derinden sarsacak ve tekrardan başa dönmek zorunda kalacaktır. Ki bu da hakim sınıfların bitişinin hızlandırılmasından başka bir anlama gelmeyecektir. Yakın dönemde sürecin, devrimin lehine gelişip-gelişmeyeceği tamamen yukarıda vurgu yapılan görevlerin yerine getirilip-gendirilmeyeceğine bağlıdır. ●

DHKP-C militanları alçakça katledildi

Halkın Günlüğü/İstanbul: Devrim bir alt-üst oluşturma. Yani devrim zora dayalıdır. Bu yüzden nice yığıtler bugüne kadar büyük bedeller ödedi. Nihai hedefe varmaya kadar da bedel ödeyerek nice yığıtler olacaktır. Bu devrim yasasının kaçınılmaz gerçeklerinden biridir. Devrim şehitleri; burjuvazinin insanlara uşlamaya çalıştığı beniciliği ellerinin tersi ile iterek ölümsüzler kervanına katıldılar. Yaşadığımız coğrafyada insanlara gelecek güzel günleri için kanlarıyla toprakları suladılar. Evet yine topraklarımızı devrimcilerin kanı Selçuk ve Sadık olarak aktı.

4 Haziran Cuma günü Selçuk Akgül ve Sadık Mamati adlı DHKP-C militanları, NATO'nun Yugoslavya halklarına uyguladığı katliam ve sinsi politikaları protesto etmek için ABD'nin İstanbul Tarlaşında bulunan konsolosluğuna yönelik bir eylem gerçekleştirmek üzere iken, faşist kolluk güçlerince çatışmaya dahi girmeden katledildiler.

Katliam sonucu şehit düşenlerden Sadık Mamati'nin cenazesi 6 Haziran Pazar günü, ailesi tarafından Adli Tıp Kurumu'ndan alınıp memleketi olan Rize'ye götürüldü. Selçuk Akgül ise 7 Haziran Pazarı günü ailesi ve dostlarından oluşan yaklaşık 100 kişi tarafından Alibeyköy Mezarlığı'nda toprağa verildi.

Kolluk güçlerinin yoğun ablukası altında, sabah Adli Tıp'tan alınarak saat 13.00'de Alibeyköy Cemevi'ne cenazesi getirilen Akgül'ü, kitle, "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Kahrolsun ABD emperyalizmi" sloganları atarak bağrına bastı.

Akgül'ün cesedinin yakanmasının ardından Alibeyköy Mezarlığı'na doğru yürümek isteyen kitleye kolluk güçleri müdahale ederek engel oldu. Bunun üzerine daha önceden tutulan otobüslerle mezarlığa gelen kitle girişte "Selçuk Akgül ve Sadık Mamati'nin katilleri ABD emperyalizminin uşaklarıdır" yazılı bir pankart açarak DHKP-C bayrakları, Akgül

ve Mamati'nin fotoğrafları eşliğinde "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Akgül yoldaş ölümsüzdür" sloganlarını atarak defin işleminin yapılacağı yere kadar yürüyüşe geçti. Burada kolluk güçleri tarafından çembere alınan kitle, Akgül'ün naaşı DHKP-C bayrağı ve karanfillerle donatılarak son yolculuğuna uğurladı. Bu arada tüm devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşunda bulunuldu ve "Devrim şe-

hitleri ölümsüzdür" sloganı haykırıldı.

Defin işleminin ardından kitlenin kararlılığına tahammül edemeyen kolluk güçleri, abluka altında tuttukları insanları arabalara bindirerek Vatan Caddesi'nde bulunan İstanbul Emniyet Müdürlüğü işkencehanelerine götürdü.

Olayları görüntüleyen Kurtuluş Gazetesi muhabirlerinden Bektaş Özer ve Veli

Demir de kolluk güçlerinin estirdikleri terörden nasiplerini aldılar. Gözaltına alınan Kurtuluş Gazetesi muhabirlerinin kameralarındaki kasetleri alan ve fotoğrafların makinaların filmlerini yakan kolluk güçleri muhabirleri aynı gün içerisinde serbest bıraktı.

Avukat ve ailelerden suç duyurusu

Sadık Mamati ve Selçuk Akgül'ün avukatları ve aileleri, katliamın sorumluları olan İstanbul Emniyet Müdürü Hasan Özdemir, Siyasi Şube Müdürü Şefik Kul ve operasyona katılan diğer polisler hakkında 10 Haziran Perşembe günü İstanbul Sultanahmet Adliyesi Cumhuriyet Başsavcılığı'na suç duyurusunda bulundular.

Avukatlar Metin Narin, Basri Akyüz, Nurhan İşıyapan ve Gülizar Tuncer basın yaptıkları açıklamada, olaydan bir gün sonra keşif yaptıklarını, fotoğraflar çektiklerini ve olay yerinin krokiğini çıkardıklarını belirterek, "Her tarafı kapalı olan bu yerdeki kişilerin gaz bombası, gözyaşarICI bomba vb. araçlarla etkisiz hale getirilmesi mümkün iken polisler bu yönetime başvurmamıştır" dediler.

Katledilenlerin otopsisinde mermi çekirdeklerinin hepsinin öldürücü bölgelerde bulunduğu da dikkat çeken avukatlar, distan yapılan bu gözlemlerin dahi polis öldürme kastıyla hareket ettiğini göstermekte olduğunu belirttiler.

Öte yandan cenaze töreni sonrasında gözaltına alınan 81 kişi, 11 Haziran Cuma günü, İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi'ne çıkarıldılar. 81 kişiden 69'u savcılık tarafından serbest bırakılırken, Turgay Aydar, Hüseyin Aykanat, Mustafa Erol, Afet Eren, Kadri Güven, Oya Başaran, Deniz Metin, Sevilay Çalışkan, Murat Karaca, Nebahat Aslan, Yener Özbek ve Derya Karahan "DHKP-C üyesi oldukları" ve kolluk güçlerine mukavemet ettikleri gerekçesiyle tutuklanarak Ümraniye Cezaevi'ne gönderildiler.

Haber Merkezi: Almanya'da DHKP-C üyesi olduğu gerekçesiyle Eylül '97'de tutuklanan ve yapılan mahkeme sonucu 5 yıl hapis cezasına çarptırılarak Hamburg Hassenberg Cezaevi'ne konulan Ali Ekti, cezaevinde uygulanan baskıların durdurulmaması ve öne sürdüğü taleplerin kabul edilmemesi üzerine 7 Mayıs 1999 tarihinde açık grevine başladı.

Davayı İzleme Komitesi, 13 Haziran Pazar günü, Ali Ekti'nin durumuna ilişkin olarak yazılı bir açıklamada bulundu. Komite tarafından yapılan açıklamada, Ali Ekti'nin her geçen gün durumunun kötüye gittiği, yürüyemediği, sürekli olarak kustuğu, tüm bunlara karşın cezaevi idaresinin sorunu çözmek yerine Ekti'ni yanına papaz gönderdiği be-

Faşist baskılar dünyanın her yerinde aynı

lirildi. Komite tarafından bildirilen Cezaevi idaresinin uyguladığı baskılar ise şunlar:

- 1- Diğer tutuklular havalandırmaya gün boyunca çıkabilirken, Ali Ekti'ye günde sadece 1 saat ve uyuturucu bağınılarıyla birlikte havalandırmaya çıkmasına izin veriliyor. Ali Ekti de bunu siyasi kişiliğine yapılmış bir hakları olarak görüyor, durumu protesto ediyor ve bu hakkını kullanmıyor.
- 2- Diğer tutuklular haftada 6 gün ve istediği saatte görüş yapabildiği halde, Ali Ekti'ye sadece Cumartesi günü, saat 13.00-15.00 arası ya da 15.00-17.00 arası görüş izni veriliyor.
- 3- Cezaevi koridorlarına bile saat 14.00-

19.00 arası çıkmasına izin veriliyor.

4- Kan dolaşımında bozukluk olduğu ve doktor tarafından spor yapması söylendiği halde, spor salonuna gitmesine izin verilmiyor. Ayrıca bol bol mineral suyu içmesi gerekirken, 15 gün sonra bunu verdikleri için suyu almıyor. Ayrıca kendisine yapılmak istenen kilo ölçümünü de "kabayı olmadığını" belirterek reddetmiştir.

5- Şerafettin G., Erdoğan Ç., Ali Ekti yargılandıkları davada 129-a maddesi uyarınca ceza aldıktan sonra cezaevi koşullarının normalleşmesi gerektiği halde hala yargılama aşamasındaki tecrit koşulları uygulanıyor.

Aachen Cezaevi'nde aynı davadan tutuklu bulunan Erdoğan Ç., 8 Mayıs'ta destek açık grevine başlamış olup, diğer DHKP-C davası tutsaklarının da haberi aldıkça destek eylemlerine başlayacağı tahmin ediliyor. Şu anda Almanya cezaevlerinde 11 DHKP-C tutsakları daha tutsak durumundadır.

Komite açıklamasında; anlaşma yanlısı gibi görünen cezaevi idaresinin Ekti'nin avukatına telefon ederek "açık grevini bıraksın, 15 gün içerisinde durumunu düzeltelim" dediğini, böyle bir talebin bir devrimciyi köçültmekten başka bir anlama gelmediğini belirterek, tüm devrimci, duyarlı kamuoyunu demokrasi ve sosyal devlet oluşuyla övünen Almanya'ya karşı durmaya ve Ali Ekti ile dayanışmaya çağırdı.

"Adil düzen" işçileri muhatap almıyor

Halkın Günü/Kartal: Ekonomik kriz bahanesiyle 64 işçiyi kapı batıne koyan Fazilet Partili Kartal Belediye Başkanı Mehmet Sekmen, KARYAPSAN işçilerini işe alma mahata ısrar ediyor.

İşçilerin sorununu çözmemekte ısrar eden Kartal Belediye Başkanı Sekmen'e, 9 Haziran Çarşamba günü, saat 14:30'da, **Kartal Demokrasi Platformu** temsilcileri bir görüşme talebinde bulundu. Ancak görüşmeye Belediye Başkan Yardımcısı Ünsal Kırac geldi. HADEP, EMEP, SIP, ÖDP, Belediye İş, Genel İş, Limter İş, Deriş, Emekli-Sen, Eğitim-Sen, Tüm Bel-Sen, Tüm Yargı-Sen, Tuncelililer Derneği, Zel-Der, Üm-Der, Orçullar Derneği, YAKEM, Halkevleri, Rikçikliler Derneği, Kartal Halkın Günü, Kızılbaşrak, Politikada Atılım ve Dayanışma Gazetesi temsilcilerinden oluşan Demokrasi Platformu, belediyenin 64 işçiyi işten atmasının gerekçesinin kriz değil, siyasi bir tavır olduğunu, kriz olsa dahi bunun faturasını işçilere ödetme hakkına sahip bulunmadığını belirtti. Belediye Başkan Yardımcısı Ünsal Kırac ise KARYAPSAN'ın 460 milyar borcu bulunduğunu ve bu işletmenin zarar ettiğini, bir işçinin aylık giderinin 600 ile 700 milyon olduğunu ve bu giderleri karşılayamadıklarını belirterek işçilere sadece tazminatlarının verileceğini söyledi. İşçilerin sorununu çözmemek için hiçbir ba-

hane uyduran Kırac'a, Platform, samimi olmadıklarını ve eğer isterlerse bu sorunu çok rahat çözeceklerini belirterek ziyaretini sona erdirdi.

Kartal Demokrasi Platformu temsilcileri adına Eğitim-Sen 5 No'lu Şube Başkanı Cemal Çoban, belediye binası önünde basın bir açıklama yaptı. Açıklamada, FP'li Belediye Başkanı Mehmet Sekmen'in, 64 işçinin sorununu çözmek istemediği ve öne sürdüğü gerekçelerininle samimi olmadığı vurgulandı.

Ayrıca Sekmen bu olumsuz tavırdan dolayı kınanarak, 64 işçinin işe geri dönmesi için tüm Kartal emekçileri dayanışmaya çağıldı.

KARYAPSAN İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR

Direnişlerinin 43. gününde büyük bir hareketlilik yaşayan KARYAPSAN işçisi ziyaret akınına uğradı. 12 Haziran Cumartesi günü, KARYAPSAN'da yapılan söyleşiye katılan Hava-İş Örgütlenme Uzmanı Munzur Pekgöçer ve Basın İş Eğitim Uzmanı Murat Akıncılar, 15-16 Haziran eyleminin sınıf müca-

delesindeki önemine değinerek, günümüz sendikacılığının esasta sermaye yanlısı bir konumda olduğunu belirttiler. Bu sendikal anlayışı alt etme mücadelesinin savsaklanmadan yürütülmesi gerektiğini vurguladılar. Yönetilen çeşitli soruları yanıtlarak işçileri aydınlatıldılar. Saat 15:00'de başlayan söyleşi, saat 15:00 sularında sona erdi.

Daha sonra Kartal Demokrasi Platformu (KDP) bileşenlerinden ÖDP, EMEP, SIP, Eğitim-Sen, Emekli-Sen, Halkevleri, SES Anadolu Yakası Şubesi, Halkın Günü, Atılım, Kızılbaşrak, Kurtuluş, Kaldıraç temsilcileri ziyarette bulunarak direnışçi işçilere destek sundular. Ayrıca TMMOB, IG-DAŞ işçileri, Tekstil işçileri, Metal işçileri, Sınıf Tavrı Dergisi, Kartal Ticaret Meslek Lisesi Öğrenci Birliği ve Pahalılıkla Mücadele Derneği de işçileri ziyarete geldiler. Yaklaşık 500'e yakın katılım sağlanırken, işçiler, "Yaşasın işçilerin birliği", "Yaşasın sınıf dayanışması", "KARYAPSAN yalnız değildir" ve "Birlik, mücadele, zafer" sloganlarını haykardılar.

Ziyaret esnasında işçilere gıda desteği yapıldı, sohbetler edildi, halaylar çekildi. 15-16 Haziran Direniş'i'ni içeren kısa bir oyun oynandı. Ve KARYAPSAN işçileri yalnız bırakılmamanın yanısıra aynı zamanda kültürel ve siyasal içerikli yoğun bir gün geçirdiler.

Haber Merkezi: Türk Tabipler Birliği (TTB), "Çalışma koşullarının ve özlük haklarının iyileştirilmesi" talebiyle yurtden birçok ilinde basın açıklaması ile imza kampanyası başlattı.

11 Haziran Cuma günü, Bursa, Tekirdağ, Kırklareli, Eskişehir, Çanakkale, Ankara, Hatay, Mersin ve İstanbul'da basın açıklaması düzenleyen TTB, Türkiye'deki temel sağlık hizmetlerinin yetersizliğini ve sağlık kurumlarının peşkeş çekilmesini protesto etti. Sağlık hizmetlerinin iyileştirilmesi ve gerekli kaynağın ayrılması için TTB Merkez Konseyi tarafından yapılan basın açıklamasında, "Kamu sağlık hizmetlerinin yıllardır ihmal edilmesi, çöbertilmesi politika-sından en çok sağlık hizmetleri ve birinci basamak sağlık örgütlenmesi etkilenmiştir. 2000'li yıllara girerken Türkiye'nin hala Polio, Tüberküloz, Tifo, Hepatit B vb. sorunların öne çıktığı bir tabloyla karşı karşıya olması ülkemizde sağlık hizmetlerinin düzeyi ve gelinen nokta açısından

Tabipler isyanda

dan düşündürücüdür, toplumun sağlığı ciddi bir tehlikeyle karşı karşıyadır. Bu tablo bir rastlantı değildir, kader de değildir. Bu vurdumduymaz yöneticilerin sağlık politikasının sonucudur" denildi.

Kampanya çerçevesinde İstanbul'da TTB üyesi doktorların, Kadıköy İskelesi'nde kurdukları imza standı halkın yoğun biçimde ilgisini çekti. Standa gelen kişilerin sağlıkla ilgili şikayetlerini yazdırmaları, halkın sağlık sorunlarının ne düzeyde olduğunu iyi bir göstergesiydi.

Diğer taraftan İstanbul Tabipler Odası Genel Sekreteri Kürşat Yıldız, halkın nitelikli bir sağlık hizmetine kavuşması gerektiğini belirterek, halktan sağlık hizmetlerine, sağlık kurumlarına ve hekimlerine de sahip çıkmasını istedi. TTB Pratisyen Hekim Kolu Başkanı Dr. Hüseyin Demirdizen, topladıkları imzaları 25-26 Haziran'da yapılacak olan TTB Genel Kurulunun hemen ardından Başbakan Bülent Ecevit'e sunacaklarını söyledi.

Haber Merkezi: Her geçen gün işçiler, emekçiler, öğrenciler, kasaca ezilen halk katmanları üzerindeki faşist terörünü daha da artıran Türk devleti, ne yapacağını bilemez bir halde en sıradan toplantıları, piknikleri vb. aktiviteleri bile yasaklayarak kitleleri psikolojik baskı altında tutmaya çalışmaktadır.

6 Haziran Pazar günü yapılacak olan üniversite sınavı öncesi eğlenmek ve

Piknik yap örgüt üyeliğinden tutuklan!

üzerlerindeki stresi atmak amacıyla Çorum'da piknik düzenleyen Demokratik Lise Birliği öğrencilerinden 28 kişi polis tarafından gözaltına alındı, 14'ü "örgüt üyesi olduğu" gerekçesiyle tutuklandı.

30 Mayıs Pazar günü, Çorum'un Ömerbey Köyü civarında piknik yapan lise ve der-

sane öğrencilerinden oluşan 28 kişi, piknik alanına gelen Çorum Terörle Mücadele Şubesi ekipleriince gözaltına alındılar. 2 gün gözaltında kalan öğrenciler, 1 Haziran Salı günü savcılığa çıkarıldılar. Öğrencilerden; Cenk Erol, Hüseyin Anar, Önder Öner, Yasın Şentürk, Yeliz Kaynak, Zeliha Kabataş, Arap Harputlu,

Taylan Sen, Güler Ünal, Esra Coşkun, Sevgi Erçin, Taylan Erçin, Özlem Tunç ve Pınar Topal "MLKP (Marksist-Lenist Komünist Parti) üyesi oldukları" gerekçesiyle tutuklanarak cezaevine gönderilirken, diğer 14 öğrenci tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldılar. İzmir Demokratik Lise Birliği yaptığı açıklamada; 14 öğrencinin tutuklanarak cezaevine gönderilmesini kınadı.

TÜRKİYE'DEN KISA... KISA

- ✓ 1 Haziran '99: Yozgat Cezaevi'nden Sirt Cezaevi'ne sevk edilen tutuklu Kemal Uzun'un, müdür vekili İbrahim Aydın gözetiminde nizamiyede işkence gördüğü ve 25 Mayıs günü tutuklanarak Amasya Cezaevi'ne gönderilen 9 kişinin de hücrede tutulduğu öğrenildi.
- ✓ 2 Haziran: Şırnak'ta, adı öğrenilemeyen 22 yaşında ve erkek olduğu belirtilen bir kişi, Yeşilyurt Mahallesi'nde bulunan 23. Jandarma Tümen Komutanlığı'nın 2 No'lu kontrol noktası yakınında, üzerine bağladığı bombanın infilak etmesi sonucu öldü.
- ✓ 3 Haziran: Bursa Cezaevi'nde, TKP(ML), PKK, MLKP, TDİ ve DHP dava tutuklu-ları tarafından, 'Abdullah Öcalan'ın savunma hakkının önündeki engellerin kaldırılması' için 19 Mayıs'ta başlatılan 3'er günlük dönüşümü açık grevi sona erdi.
- ✓ 4 Haziran: Özgür Bakış Gazetesi Sorumlu Yayıncıları Müdürü Hasan Deniz, 3 Haziran '99 tarihli gazetede yer alan 'PKK Başkanlık Konseyi Öcalan'a destek verdi' başlıklı haber nedeniyle İstanbul DGM tarafından 'yanlış ve yataklık ettiği' gerekçesiyle tutuklandı.
- ✓ 5 Haziran: Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü Güvenlik Şubesi ekipleri, 'yapılacak üniversite sınavı nedeniyle sendikaların para karşılığında soru kitapçığı sattığı yönünde ihbar var' gerekçesiyle Eğitim-Sen Diyarbakır Şubesi'ne baskın düzenledi.
- ✓ 6 Haziran: Hakkari'nin Şemdinli İlçesine bağlı Nuhayla Köyü'nden yola çıkan korucu minibüsü mayına çarptı. Mayının patlaması sonucu 51 korucu 6 kişi ölüken, 5 korucu da yaralandı.
- ✓ Elazığ'ın Karakoçan İlçesine bağlı Çayazı, Sürmeliköy, Aşağı Doluca ve Yukarı Doluca köylerine askerlerin uyguladığı ambargo sonucu çay, şeker, un gibi temel gıda maddelerinin getirilmesinin engellendiği öğrenilirken, Bingöl'ün Yayladere, Elazığ'ın Karakoçan ile Dersim'in Nazımiye ilçelerine giden yollarda bulunan kontrol noktalarında sıkı denetimin başlatıldığı ve 'kısıtlı gıda ambargosu'nun uygulandığı bildirildi.
- ✓ 7 Haziran: Mersin'in Yenitaşkent Belde-sinde, gözaltına alınan ve Mersin Jandarma Komutanlığı'nda sorgulanan 4 kişiden 2'sinin gördüğü işkence sonucu kaburgalarının kırıldığı öğrenilirken, diğer 2'sinin ise nefes alınamaz zorlandıkları ve göğüslerinde ezilmenin meydana geldiği bildirildi.
- ✓ 11 Haziran: Üniversite öğretim üyeleri, doktorlar, hukukçular ve değişik mesleklerden kişilerce, Türkiye İnsan Hakları Kurumu (TİHAK) Vakfı kuruldu.
- ✓ 12 Haziran: İzmir'de, Buca E Tipi Kapalı Cezaevi'nde çeşitli davalardan siyasi tutukluların saldırıya uğradıkları ve TDKP davasından 6 tutuklunun yaralandığı öğrenildi.
- ✓ YOK, 1999-2000 öğretim yılında öğrencilerde alınacak harç miktarına %60 zammı yaptı.
- ✓ Pir Sultan Abdal Kültür Etkinliklerinin onuncusu Sivas'ın Banaz Köyü'nde başladı.

"Üç maymunları oynamadık"

Haber Merkezi: İHD Genel Başkanı Akın Birdal, 1 Eylül 1996 tarihinde "Dünya Barış Günü" vesilesiyle yapmış olduğu bir konuşmadan dolayı Ankara 1 No'lu DGM tarafından "halkı sınıf, ırk ve bölge farklılığı gözetilerek kin ve düşmanlığa açışta tahrik etmek" gerekçesiyle 1 yıl ağır hapis cezasına çarptırılmıştı.

Birdal, Ankara 1 No'lu DGM'nin vermiş olduğu 1 yıllık ceza-yı Mayıs ayında sağlık gerekçesiyle 1 ay erteledikten sonra, 2. başvurusunun kabul görmemesi üzerine 3 Haziran Perşembe günü, cezasını tamamlamak amacı ile Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ne girdi.

İHD Genel Merkez yöneticileri, çok sayıda sendika temsilcisi, DEP eski milletvekili **Sırrı Sakık**, Uluslararası İnsan Hakları Federasyonu Genel Başkan Yardımcısı **Michael Ellman**, Almanya PDS Milletvekili **Ewald Grath**, Berlin İşkenceyi Rehabilitasyon Merkezi'nden **Nordrhein Westfalen**, Özgür Bakış Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni **Ragıp Zarakolu** ve çok sayıda insan hakları savunucusunun oluş-

turduğu kalabalık bir kitle, Akın Birdal'ı cezaevine uğurlamadan önce Ankara Yüksek Caddesi'nde bir basın açıklaması düzenledi.

"Düşünce ve haber alma özgürlüğü temel insan hakkıdır" yazılı İHD imzalı pankart etrafında saat 13:00'de bir araya gelen kitleye yönelik konuşma yapan Birdal; yıllardan beri özgür düşündüklerini, fakat bunu görmemezlikten gelenlerin olduğunu belirterek, "Bizden üç maymunu oynamamızı istediler. Biz inalla gördük, dayadık ve tanıklık ettiklerimizi konuştuk. Bizim 13 yıldır gösterdiklerimizi basın izledi, fakat görmedi. İnsan hakları savunucuları toplumun vicdanıdır, kendi diliyle, kimliğiyle, kültürüyle konuşturulmayanların, DGM'lere karşı direnenlerin, hukukçuların, cinsel, ekonomik baskıya maruz kalan özgür kadınların, akademik, demokratik mücadele-yi ülkenin demokratik yapısına bağlı kılan öğrencilerin sesi olmuştur" dedi.

Birdal, kitleye kendisini uğurlamak için değil, halen cezaevinde bulunan **İsmail Beşikçi**, **Eşber Yağmurdereli**, **Leyla Za-**

na, **Oral Çalışlar**, **Tayyip Erdoğan** ların uğradıkları düşüncelerine yönelik saldırıdan dolayı burada olduklarını belirtti.

"Düşünceye kelepçe vurulamaz", "Baskılar bizi yıldıramaz", "Çeteler mecliste, düşünce hapiste", "İnadına hepimiz birer Akın'ız" sloganlarının atıldığı eylemde, düşünceye yönelik engellerin ortadan kaldırılması gerektiğini belirten Birdal, sözlerini: "Yaşasın insan hakları mücadelemiz, yaşasın demokrasi, yaşasın barış, yaşasın uluslararası dayanışma ve halkların kardeşliği" şeklinde bitirdi.

Birdal'ın konuşmasının ardından söz alan Uluslararası İnsan Hakları Federasyonu Genel Başkan Yardımcısı **Michael Ellman**, Türkiye'nin insan hakları sözleşmesine imza attığını, bunu uygulamadığını belirterek, "Birdal'a bir saldırı düzenlendi, ağır yaralı olarak kurtuldu ve aramızda. Türkiye yine aynı saldırıyla kendisini suçlamaya devam etti" dedi.

Ellman'ın konuşmasının ardından Türkiye İnsan Hakları Vakfı Başkanı **Yavuz Önen** ve Çağdaş Gazeteciler Derneği Genel Başkanı **İsmet Demirdöğen** de birer konuşma yaptılar.

Demirdöğen, yaptığı konuşmasında, "Keşke şu an bir insan hakları savunucusunu cezaevine yollama töreni-değil de, Terörle Mücadele Yasası'nın 8. maddesi-nin kaldırılışının törenini yapıyor olsaydık" dedi.

Konuşmaların ardından "faili meçhul" cinayetlerde katledilen muhalif insanların isimlerinin yazıldığı balonların bırakılmasıyla açıklama bitirildi.

Daha sonra Akın Birdal, ilk etapta Ankara İnfaz Savcılığı'na, ardından da cezasını yatmak üzere Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ne gitti.

Dersimliler kır gezisinde buluştu

Halkın Günlüğü/Kartal: Tuncelililer Kültür ve Dayanışma Derneği'nin bu yıl düzenlediği kır gezisinde muhteşem bir coşku seli ve kitlesellik yaşandı.

13 Haziran Pazar günü, İstanbul'un Anadolu yakası Taşdelen piknik alanında düzenlenen kır gezisine akın eden Dersimliler, program boyunca büyük bir coşku içindeydiler. "Köylere geri dönüş sağlansın", "Orman yakmalara son verilsin", "Dersim'de tahir, göç ve gıda ambargosuna son" ve "Zone ma non u sola ma, xo bızane ke sar tu bızan" yazılı pankartlarla süslenen piknik alanında program saat 11:00 sularında devrim şebirleri anısına yapılan 1 dakikalık sargı duruşuyla başladı. Hemen ardından Tuncelililer Kültür ve Dayanışma Derneği Genel Merkezi,

Ankara, Ümraniye, Gebze, Kartal, İçerenköy şube başkanları hep birlikte sahneye çıktılar. Program açılış konuşmasını TKDD Genel Başkanı **Salman Yeşilgöz** yaptı.

Yeşilgöz, Dersim'de uygulanan ambargo, je-nosit politikalarını eleştiren ve Dersimlileri bu politikalar karşısında örgütlenmeye çağırarak bir konuşma yaparken, şube başkanları da kitleyi selamladı. Konuşmaların ardından İçerenköy Şubesi'nin çocuk korosu Zazaca türkülerle programın ilk müzik coşkusu-yu yarattı. Yine gruptan bir küçük kızın kan, barut, zulüm ve zalime karşı, direnmeyi, kavga coşkusu ve inancını taşıyan şiirleri okumasıyla kitle daha da coştı. Program sunucusu şair-yazar **Aydın Öztürk** kendi şiirleriyle programı süsledi. Ardından Ümraniye Şubesi'nin bünyesinde çalışmalarını yürüten

Grup Untoda Yolculuk sahne aldı. O'nun ardından Dersim ezgileriyle **Mehmet Duena** coşku üstüne coşku kattı. Kırtçe kavgası ve isyan türkülerini tittüren **Koma Agire Jıyan** renkliliğiyle Kürdistan dağlarını anlatıyordu. Kısa skeçler, tiyatrolar sonrası programa dahil olmayan sürpriz sanatçı **Nilüfer Akbal** ve **Ferhat Tunç** da şölene katıldı. YCKM, Grup Munzur, Halkın Günlüğü, Özgür Gelecek, TKM, Güneş Türkü, Yeni Demokrat Gençlik, Barbara Halk Sahnesi ile öğrenci birliklerinin mesajları okunurken, "Dersim, Tokat, Erzincan Savaşıyor Partizan", "Marks, Lenin, Mao önderimiz İbo, savaşıyor TIKKO", "Diren, savaş, öğren, gücümüz TMLGB", "Genilla vuruyor, Kürdistan kuruyor" vb. sloganlar atıldı. Enver Çelik ve Reşo'nun coşkulu türkülerıyla etkinlik sona erdi.

IHD'den Mayıs ayı hak ihlalleri raporu

Haber Merkezi: İnsan Hakları Derneği (IHD) İstanbul Şubesi, Mayıs ayı içerisinde gerçekleşen insan hakları ihlallerini bir rapor şeklinde basına ve kamuoyuna açıkladı.

IHD İstanbul Şubesinde 10 Haziran Perşembe günü, saat 13:00'de yapılan basın açıklamasına şube başkanı Av. Eren Keskin, şube sekreteri Gülseren Yöleri, yönetim kurulu üyesi Doğan Genç, Kayıplar Komisyonu üyesi Leman Yurtsever ve tutuklu anası Gülsah Tağaç katıldı. Açıklamada, Mayıs ayında da yoğun hak ihlallerinin yaşandığı ve hukuk dışı uygulamaların devam ettiği belirtilerek, "İnsan hakları savunucuları, yaşadığımız günlerin halkların kardeşliğine, sistemin sivilleşmesine, düşüncenin önündeki engellerin kaldırılmasına son derece ihtiyacı duyulan günler olduğu tespitini yapmaktadır" denildi.

MAYIS 1999 İSTANBUL İNSAN HAKLARI İHLAL RAPORU

Gözaltılar
Gözaltına alınan kadın sayısı: 255
Gözaltına alınan erkek sayısı: 1047
Gözaltına alınan çocuk sayısı: 38
Toplam: 1340 kişi

Cezaevleri

Cezaevinde uğradıkları saldırı sonucu yaşamını yitirenler: 2
Tutuklananlar: 35
Derneğimize başvuruda bulunanlar: 7

İşkence ve kötü muamele

Derneğimize yapılan işkence ve kötü muamele başvuruları: 11
İşkence gören kadın: 3
İşkence gören erkek: 7
İşkence gören çocuk: 1

Yaşama hakkı

Faali meçhul saldırılarda yaşamını yitiren: 4
Polisin açtığı ateş sonucu yaralananlar: 1
Uğradıkları saldırı sonucu yaralanan güvenlik görevlisi: 3
Uğradıkları saldırı sonucu yaralananlar: 2
Özel tim mensuplarının ateş açması sonucu yaşamını yitirenler: 1

Çalışma yaşamı

İş kazası sonucu yaşamını yitirenler: 4
İş kazası sonucu yaralananlar: 4

Basına yönelik saldırılar

Saldırıya uğrayan basın mensubu: 7

Basılan gazete ve dergi bürosu: 1
Gözaltına alınan basın mensubu: 4

Düşünce ve örgütlenme özgürlüğü

RTÜK tarafından kapatılan TV ve radyo: 2
TV'lerin kapalı kalacağı gün sayısı: 3
Mahkemelerce yayını durdurulan gazete, dergi: 7
Gazete ve dergilerin kapalı kalacağı gün sayısı: 6 ay 10 gün
Toplatılan gazete ve dergi: 31
Kapatılan kültür merkezi, sendika, dernek binası: 1
Basılan kültür merkezi: 2
Yasaklanan tiyatro oyunu: 1
Yasaklanan söz: 26
İsim koyma engeli: 1
Finanslarından dolayı yaptırım uygulananlar: 9
Düşünceye verilen hapis cezası: 5 yıl 11 ay
Düşünceye verilen para cezası: 2.470.653.500 TL
Düşünceye istenen hapis cezası: 9 yıl 5 ay

Sınırdışılar

Bulundukları ülkelere Türkiye'ye iade edilenler: 35
İade sırasında kötü muamele ve işkence görenler: 4 ●

Halk Savaşı'na katıl, güçlendir, destekle!

Her yıl özel olarak sürdürdüğümüz, Maoizm'in rehberliğinde, Kaypakaya güzergahında, parti önderliğinde Halk Savaşını yükseltmek için "Halk ordusu TIKKO"ya katıl, güçlendir, teçhizatlandır, destekle" kampanyasının bir yenisini daha başlatmış bulunuyoruz. İnsan savaşta belirleyici faktördür. Teknik, silah vb. öğeler önemli ama laymedici olan insandır. Elbette başta gelen Maoist çizgidir. Maoist çizgi rehberliğinde insan mucizeyi gerçekleştirir, herşeyi yaratabilir.

Bu kampanyamız vesilesiyle çağrımızı yineliyoruz: **Demokratik Halk İktidarı için Halk Savaşı'na katıl!.. Büyük ileri atılımlar ruhıyla seferber ol!.. Gerçek kahraman olan kitlelerin seçkin ölümsüz evlatlarından oluşan Halk Gerilla Ordusu TIKKO saflarında bir-**

leş!.. Karadenizi yaygınlaştırıp-yoğunlaştırmak için daha büyük bir şevk ve kararlılıkla ileri atıl!.. Kampanyamızın öncelikli görevi budur. Kampanya dönemi boyunca özel olarak yoğunlaşacağımız bu görev elbette sadece dönemsel değil süreklidir.

Kampanyamızın bir başka görevi de kızıl ordumuzun teçhizatlandırılmasına azami desteği sunmaktır. Bu çerçevede 15 Haziran ile 1 Temmuz arası 15 günlük özel seferberlik dönemini ilan ediyoruz. Rutin değil, seferberlik ruhuyla her aktivist ayağa kalkmalıdır. Katılmak, desteklemek, teçhizatlandırmak için Halk Savaş bayrağını kuşanmalıdır.

Kampanyamızın teçhizat görevleri en geç 1 Temmuz sabahına kadar neticelendirilmelidir. Kendisi sadece lojistik destek sunan, Halk Savaşını da başkalarına havale

eden bir yaklaşım Maoist Parti aktivisti'nin anlayışı olamaz. Halk Savaşı hepimizin görevi ve hakkıdır. Nerede bulunuyor olursak olalım, bu görevimize sahip çıkmalı, icraa etmeliyiz. Teknik, teçhizat vb. destekler bu anlayışla birleştirildiğinde anlamlı olur. Sonuçlandırırken bir kez daha çağırıyoruz:

Güne ana ezilenlerin hükmünü geçirmek için, Halk Savaşını ol!..

Her bir bölge ve alan Halk Savaşı'nın parıldayan bir siperi haline getir!.. Kızıl Siyasi İktidarlar için Köylü Gerilla Savaşı'nı destekle!

Yaşasın Halk Savaşı!

TKP (ML) Yurtdışı Yürütme Komitesi

09 Haziran 1999

Yaz Tatili Kampında buluşalım

15-26 Temmuz tarihleri arasında Avusturya'da Halkın Günlüğü Okurları tarafından yaz tatili kampı düzenlenecektir. Tüm taraftar ve okurlarımızı devrimci kolektif çalışmalarını yapacağı bu kampa davet ediyoruz.

KAMP PROGRAMI

✓ Kültürel Çalışmalar ✓ Müzik
✓ Seminerler ✓ Spor ✓ Gezi

Yer: Salzburg/Altersee
İnformasyon: YCKM

DÜNYA'DAN KISA... KISA

- ✓ 1 Haziran: Sri Lanka'da, Tamil Elam Kurtuluş Kuvvetleri (LTTE) tarafından bir arada düzenlenen saldırı sonucunda 11 kişinin öldüğü, 7 kişinin de yaralandığı öğrenildi.
- ✓ NATO savaş uçakları tarafından, Yugoslavya'nın Novi pazar kentine düzenlenen hava operasyonu sonucu 23 kişi öldü.
- ✓ 2 Haziran: Somali'nin Baidoa kentinde, kabileler arasında çıkan çatışmalar sonucu 3'ü çocuk olmak üzere toplam 40 kişinin öldüğü öğrenildi. Ni jerya'da ise 1 petrol bölgesinde 3 etnik grup arasında çıkan çatışmalar sonucu 100'den fazla kişinin yaşamını yitirdiği belirtildi.
- ✓ 3 Haziran: Kolombiya'da, hükümet yanlısı ölüm mangaları tarafından, 9 kişinin katıldığı öğrenildi.
- ✓ İsrail'de, yeni Başbakan Ehud Barak'ın protesto etmek için bir araya gelen yüzlerce Filistinli ile İsrail askerleri arasında çatışma çıktı. Çıkan çatışma sonucu 1 Filistinli askerlerin açtığı ateş sonucu öldü.
- ✓ 4 Haziran: Kazakistan İçişleri Bakanı Bulat Baizharov, cezaevlerinde bulunan 80 bin mahkumdan 20 bininin serbest bırakılacağını açıkladı. Serbest bırakılacak mahkumların arasında, tüberküloz hastaları, sakatlar, 50 yaşından büyük kadınlar, 55 yaşından büyük erkekler ve çocuklar yer alıyor.
- ✓ 5 Haziran: Kongo Özgürlük Hareketi lideri Jean Pierre Bemba; Kongo Demokratik Cumhuriyeti'nin Binga kentinde, Sudan'a ait bir kargo uçağı tarafından atılan 6 bombanın patlaması sonucu 24 sivilin öldüğüne, 19 kişinin yaralandığı ve 14 evin de tahrip olduğunu açıkladı.
- ✓ 6 Haziran: Etiyopya birliklerinin, 12 saat süren bir çatışmanın ardından Somali sınır kasabası Luk'u ele geçirdiği öğrenildi.
- ✓ 7 Haziran: İspanya Başbakanı Jose Maria Aznar, Bask Bölgesi'nin bağımsızlığı için mücadele eden ETA örgütü ile hükümet arasındaki ilk görüşmenin yapıldığını açıkladı.
- ✓ Cezayir'de faaliyet gösteren İslami Kurtuluş Ordusu (AIS), hükümete karşı yürüttükleri silahlı mücadeleye son verdiklerini duyurdu.
- ✓ 8 Haziran: Brezilya'nın Sao Paulo kentinde bulunan Putim Cezaevi'nden kaçan 345 tutukludan 2'sinin öldüğü, 85'inin yakalandığı ve 258 mahkumun da halen arandığı öğrenildi.
- ✓ 11 Haziran: Uluslararası Özgür İşçi Sendikaları Konfederasyonu (CISL), '98 yılında dünyada toplam 123 sendikacının öldürüldüğünü açıkladı. Ayrıca 123 sendikacıdan 98'inin Kolombiya'da öldürüldüğünü açıklayan CISL, aynı ülkede 1650 sendikacının dövülerek yaralandığını ve 5 bin 660 işçinin tutuklandığını belirtti ●

Bülent İçten Dersim'de mezarı başında anıldı

Haber Merkezi: Dersim'in Hozat İlçesi Aktulak Köyü Robayık Mezarı'nda, 17 Mayıs 1997 tarihinde düşmanla girdiği çatışmada şehit düşen ve gök mavimsini kızla boyayan Bülent İçten (Manuel), bir grup devrimci genç tarafından ölüm yıldönümünde mezarı başında anıldı.

Mezar başına gelen gençler, Bülent İçten ve tüm devrim şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşunda bulunduktan sonra mezarına karanfil bıraktılar.

Okunan şiir ve marşların ardından gençler, devrim andı içerek dağıldılar.

DGM'ler haksız savaş mahkemeleridir

"Sivilleştirilmesi" bu gerçeği değiştirmez

Bulent Ecevit'in başkanlığındaki son haksız savaş hükümetinin, "DGM'lerin sivilleştirilmesi"ni kapsayan yasa tasarsını onaylatmak üzere parlamento ahırına getirmesi, hakim sınıflar cephesi arasında farklı tartışmalara vesile olmuş durumdadır. Zira, bu yasa tasarsının sunulmasıyla, PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın "sivilleştirilmesi" gereken Ankara 2 Nolu DGM tarafından "yargılanmaya" başlanması aynı sürece denk gelmiş bulunmaktadır.

Bilindiği gibi, "DGM'lerin sivilleştirilmesi veya kaldırılması" tartışmaları hakim sınıflar cephesi açısından yeni başlamış değildir. Bu tartışmalar, özellikle, tüm Avrupa Birliği ülkeleri için kendi alanında bağlayıcı kararlar alabilen Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin (AİHM), DGM'lerin yargılamasını, içinde yer alan askeri üyenin "bağı bulunduğunu" askeri hiyerarşiden dolayı bağimsız karar alamayacağı gerekçesiyle mesru görmediğini açıklamasından bu yana sık sık gündeme gelmekteydi. O zamandan bu yana, Türk hakim sınıfları cephesinde bu konuda meydana gelen gelişmelerin seyrine kısa da olsa değinmek yararlı olacaktır.

Türk hakim sınıfları ve devleti açısından DGM'lerin, daha doğrusu oynadığı rolün vazgeçilmezliği açıktır. Zira, halihazırda, kendi egemenliğini hayli tehdit eden Kürt devrimci mücadelesi ile toplumsal kurtuluş savaşını, işçi sınıfı ve diğer ezilen sınıfların ekonomik hak arama ve demokratik mücadelelerini bertaraf etmenin, sindirmenin yargı kurumundaki en önemli ayağı DGM'lerdir.

"Avrupa devletlerinin, içinde ekonomik-politik çıkarlarıyla ilintili olan, sizde ise kendisini demokrasi aşkıyla ile dışı varan baskılarını görmezlikten gelmek mümkün değil. Tüm platformlarda bizi birde AİHM'in kararlarıyla sıkıştırıyorlar. Bu da yetmiyormuş gibi, DGM'lerin yargılamalarından hareketle bizi tazminata mahkum ediyorlar. DGM'lerin şimdiye kadar binlerce daraya baktığın hesap edersek, ödememiz gerekecek olan tazminat mülh gelirden daha fazla olacaktır. Tüm bunların altından uzun sürede kalkamayız. Bu soruna biran errel çözüm bulmamız gerekir."

Türk hakim sınıflarının, yukarıda vermeye çalıştığımız bu ruh hali ve düşüncesi, geçmişte bu konuda en tutucu tavır sahibi olan MGK dahil, birçok kurum-kuruluş ve kişiyi "DGM'lerin biran önce sivilleştirilmesi veya kaldırılması" fikri ve pratiğine itmiştir. Kendi sınıf çıkarlarına uygun olan "çözümü" bulmakta gecikmemişlerdir. MGK toplantısında, askerlerce, "DGM'lerin sivilleştirilmesi" kararı alınmıştır. Bunun emirleri konumunda bulunan Ecevit hükümeti aracılığıyla, noteri olan parlamento ahırında onaylatılması kararna vakti gelmiştir. Hatta, Türk komprador-bürokrat burjuvazinin has kurumu olan TUSİAD, daha da ileri giderek "Yargıda Kalitenin Artırılması" adlı raporunda DGM'lerin

kaldırılması gerektiğini belirtmiştir. Yargı terörü otadan kaldırılmaksızın, hatta daha üst boyutta çekilerek yeni mahkemelerin kurulması bu kesim için daha uygun bir çözüm olarak görülmüştür. Zira bu mahkemelerin adının Devlet Güvenlik Mahkemeleri değil, mesala, Haklar ve Özgürlükler Mahkemesi olmasının, herhangi olumsuzluk bir yana, kendi çıkarları açısından çok daha yararlı olacağını iyi bilmektedirler. Bu onlara hem Avrupa'nın "demokrasi" baskısını boşa çıkarmak, hem de "yargıda reform yapıyoruz" çığırkanlığıyla demokrasi havarisi kesilmek, ezilen yığınların gözünü boyamak için uygun bir zemin hazırlamış olacaktır.

Nihayetinde, MGK'nın "DGM'lerin sivilleştirilmesi" emrinde karar kılınmış, ne varki, bu Abdullah Öcalan'ın "yargılanmasıyla" çakışınca, hakim sınıflar arasında daha farklı tartışmalara, hatta suçlamalara yol açmıştır. Belli kesimler, bu yasa tasarsı girişiminin "sadece Abdullah Öcalan için yapıldığı izlenimi verebileceği" noktasında kaygılarını belirterek karşı çıkmaya başlamıştır. Bu "yanlış anlama" devletin üst kademelerince hemen düzeltilmiştir. Demirel, Avrupa'ya olan sorumluluklarını hatırlamış, Ecevit'in ise bu yasa tasarsının Abdullah Öcalan ile ilgisi olmadığını, üstelik DGM'nin bu davada alacağı kararın sivil bir mahkeme olan Yargıtay'a gideceği yönündeki açıklamaları "işin tatlıya bağlanmasına" neden olmuştur.

"DGM'lerin sivilleştirilmesi" meselesinde Türk hakim sınıfları ve devletin izlediği seyrin kısaca ve genel hatlarıyla budur. Ki, bu elde edilmek istenen amacın anlaşılması ve teşhir edilmesi açısından önemlidir. Ancak, bundan daha da önemli ve gerekli olan, bir anlamda da meselenin özünü oluşturan, DGM'lerin terörüne her zaman için maruz kalan işçilerin, köylülerin, öğrencilerin, Kürt ulusu ve yurtseverlerinin, devrimci ve komünistlerin, demokratların bu konuya nasıl ele alması, ne yapması gerektiğidir. Ki, bu konuda, sözde ilerici DKÖ'lerin, kendilerini sosyalist diye yutturmaya çalışan reformist partilerin, bazı aydın olacak kıyınkların tavrı ibret vericidir. Nasıl düşünülmemesi ve yapılmaması gerektiğinin iyi bir örneğidir. Tavırları, önünü kesen bir hirsızın "ya paramı ya canımı" demesinden korkup parasını veren, "Oh be! Beni öldürmedi" diye seven, hirsız canını alınca da "cehenneme gitmekte vardı. Çok şükür ki cennete girdim" diye kendisini avutan bir odlegin tavrına benzemektedir. DGM'lerden çok, bu mahkemelerin oynadığı role, bununla ilgili olan bu düzenin faşist-sömürücü karakterine karşı çıkılmalı gerekirken, "DGM'ler sivilleştiriyor" diye neredeyse zil takip oynayacak kadar seviyesizleşmişlerdir. Türk devletinin faşist politikalarını meşrulaştırmasını sağlamaktan, ona yedeklenmekten öteye bir tutum takınamamışlardır. Nasıl olsa işin içinde reform vardı var ya! Şimdi devrimden, sosyalizmden bahsetmenin zamanı değildir. Şeytan

görsün devrimin yüzünü! Halbuki, devlet nedir? Devletin yargı kurumu olarak DGM'lerin rolü nedir? Türk devletinin karakteriyle ne tür bir ilişki vardır? Son zamanlarda sıkça dile getirilen "yargıda reform" çığırkanlığının devletin "yeniden yapılandırılması" ile ilişkisi nedir? bu ve benzeri soruları sorduğumuzda, "DGM'lerin sivilleştirilmesi"nin ne anlama geldiğini tam olarak kavramış oluruz. Tabii ki, devrimci olmak, onun gereklerini yerine getirmek kaydıyla! Yoksa, ilah olmaz icazetçi reformistler, sınıf çıkarları gereği, gerçeği olgularla değil, reform hayallerinde aramaya devam edeceklerdir.

Tüm sapırmalara rağmen açıktır ki, Kemalizm demek faşizm demektir. Türk devleti demek faşist diktatörlük demektir. Ülkemizde faşizm sürekli. Emperyalizme bağlı olmanın siyasal sonucudur bu. Türk devleti kurulduğundan bu yana sürekli ulusal ve sosyal içerikli muhalefetlerle, işçi sınıfı ve ezilen halkların ekonomik ve demokratik hak muhalefetleriyle muhatap olmak zorunda kalmıştır. Bu da, faşist Türk devletinin sürekli "olağanüstü" mahkemelere ihtiyaç duymasına neden olmuştur. DGM'lerde "olağanüstü" mahkemeler gelişiminin devamıdır. İstiklal Mahkemeleri'nin, Sıkıyönetim Mahkemeleri'nin günümüzdeki adıdır. Üstelik, devletin yargı terörünü geçmişten gelen deneyim ve günün karşı devrimci örgütlülük düzeyinin avantajıyla çok daha üst boyutta kullanmaktadır. DGM'lerin aldığı tüm kararlar siyasi, "Hukukilik" işin kılıfıdır. Amaç, büyük-küçük demeden, ama bunu da hesaba katarak, hakim sınıfların sömürü çarkına, faşist karakterine yönelik tüm "tehditleri" yargı yoluyla zapturap altına almaktır.

Faşist '82 Anayasa'sında DGM'lerin kurulmasının izahı, "Devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğünü, hür demokratik düzen ve nitelikleri Anayasa'da belirtilen Cumhuriyet aleyhine işlenen ve doğrudan doğruya devletin iç ve dış güvenliğini ilgilendiren suçlara bakmakla görevli DGM'ler kurulur" şeklinde yapılmıştır. "Devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğüne", "hür demokratik Cumhuriyet düzenine" kastedenler, karşı olanlar kimlerdir?

Komünistlerdir, devrimcilerdir. DGM'ler kurulduğundan itibaren, zaten Kemalist-faşist diktatörlüğün mayasında var olan komünizm düşmanlığının sıkı takipçisi olmuştur. Devrimcileri, idam cezalarıyla, omür boyu esaretle, ağır cezalarla sindirmeye çalışmış, devrimci kişiliğe saldırıyı esas almıştır.

Kürt ulusudur, Kürt yurtseverleridir. DGM'ler Kürt ulusunun onurlu, haklı mücadelesinin amansız düşmanı olmakla nam salmıştır. Kürt olduğunu inkar etmemek DGM'lerin zulmüne uğramak için yeterlidir. Ki, onbinlerce yurtsever şu an esaret altındadır. İstiklal Mahkemeleri Şeyh Said'i daragacında astırmıştı. Gümüşün İstiklal Mahkemeleri DGM'ler PKK Genel

Başkanı Abdullah Öcalan'ı daragacına yollamak istiyor.

İşçi sınıfıdır, ezilen halklardır. İşçi sınıfı ne zamanki ekonomik-demokratik mücadelesine girişmiş, karşısında DGM'leri bulmuştur. Kendilerine "işçiliğini bil, teröristlik yapma" denilmiştir. Tüm bunlara rağmen mücadelesinde ısrar edenler, Tuzla dert işçileri örneğinde olduğu gibi topluca zindana tıkmıştır. Kamu emekçileri için de durum bundan farklı değildir. Devletin "demirbaş" muamelesi görmeleri de işin başka bir yönüdür. Özerk, bilimsel, demokratik halk üniversiteleri mücadelesi veren öğrenci gençlik hakkında hüküm baştan kesilmiştir zaten. "D zaten teröristtir." Köylü ise "milletin efendisi" olmalı, uslu uslu yerinde oturmalıdır.

Birçok yazar ve aydın da karşısında DGM'leri bulmuştur. "Düşünce özgürlüğü" istediklerinden, bunu yerine getirmelerinden dolayı ceza almış, hapis yatmışlardır. Zindanlarında en fazla gazeteci olan devlet Türk devletidir. Onlarca gazeteci, sırf gerçekleri yazıyor diye içeridedir.

Bir Mengene bacağı olmaksızın, onuruna, Hipokrat yeminine bağlı kalarak işkence yaptığı raporu veren doktorlarda kendilerini DGM'lerin karşısında bulmaktadır.

Devrimcileri, tüm tehdit ve işkencelere rağmen DGM'lerde savunan onurlu **avukatlarda** "örgüt üyesi" muamelesi görmekle, tutuklanıp zindana atılmaktadırlar.

Özellikle Susurluk'la birlikte "kahraman" çetecilerde DGM'lerde görünmektedir. Bunların tutuklandığı ise pek görülmemiştir. Tutuklansalar bile, içeride "krallar" gibi yaşatılıp kısa sürede salıverilmişlerdir. Sedat Peker'in salıverilmesi buna en son örnektir.

DGM üyeleri de sık sık değişmektedir. Aldıkları haddi hesabı olmayan rüşvetler artık gizlenemez olunca sessiz sedasız başka yerlere atanmaktadırlar. Özellikle, çetecilerden, uyuşturucu kaçakçılarından rüşvet aldıkları herkesin malumdur.

Tüm bunlardan hareketle, DGM'lerin aldığı hiçbir kararın bizlerin nazarında hükümünün olmayacağı açıktır. Sorun, esas olarak "DGM'lerin sivilleştirilmesi veya kaldırılması" sorunu değildir. Sömürücü-faşist düzen sorunudur. Bu düzen paramparça edilmediği müddetçe tüm muhalif kesimler üzerinde yargı terörü estilmeye devam edilecektir. Yalnız bu, DGM'lerin kaldırılması için mücadele edilmeyeceği anlamına gelmez. Siyasi iktidar savaşımı ile bağını kurarak ve bir an olsun bunu unutmadan, DGM'leri hedef alan kampanyalar, organizasyonlar düzenlenebilir. İşçi sınıfı ve ezilen emekçilerin bu vesileyle politik bilinci yükseltilebilir. Halk yığınlarını savaşımada, örgütlemeye olumlu işlevler görebilir. 76 yılında işçi sınıfının önderliğini çektiği bir kampanyayla DGM'lerin kapatılması bunun güzel bir örneğidir ●

Karadeniz de kök salmanın zamanıdır şimdi!

Legalizm, pasifizm ve reformizm kanallarının daha da geliştirilerek, devrimci yönelimi zayıflatma çabalarına hız verilen bir sürecin içerisindeyiz. Düşman bir taraftan askeri-ideolojik-psikolojik vb. saldırılarını yoğunlaştırarak sürdürürken, diğer yandan kitleleri reformist kanallara akıtma, burada tutma ve kontrol etme amacını güdüyor.

Böylesine bir süreçte, silahlı mücadelenin Halk Savaşı stratejisiyle 'şaha kalkan' gücü, tarihsel işlevini yerine getirme sorumluluğu ile karşı karşıyadır. Halk Savaşı düşmanın sadece askeri varlığını değil, aynı zamanda onun her türlü saldırılarını yerle bir etme gücüne de sahiptir. Ayrıca bugün daha da tehlikeli bir boyuta sıçrayan reformist, legalist-pasifist dalgayı yerle bir edip bu dalga'nın kitleler üzerindeki etkisini kırmada da silahların eleştirel gücünün sağlayacağı gelişme, kilit konuma sahiptir. Kısacası siyasi ve

ları mesken eyleyen dağ kartallarının haykırışlarını dinleme zamanıydı...

1990'da bir yürüyüş başladı, Dersim şafağından Karadeniz doruklarına uzanıp giden. Yangınlar içinden ilkbahara akıyordu bedenler. Süzülüp yol alırken neferler, kolay adımlanmıyordu zorlu geçitleri andıran dik patikalar. Taşınan yükün ağırlığıydı bilinçlerde yer edinen. Munzur'un ferahlatan serinliğiyle ulaştırılan, karanlıkları çatlatarak zafere kilitlenen savaş çağrısıydı dağlarla buluşan, dile kolay. Nefesler tutulmuş, eller kilitlenmiş, silahlar hedefe doğrulmanın sabırsızlığını yaşıyordu. Talimat net ve güven vericiydi: **"Daha fazla cesaret, daha fazla fedakarlık, daha fazla bilinç."**

Ne kadar da sancılı başlamıştı o şanlı bayrağı yeni alanlarda doruklara çekme pratiğimiz. Görkemli bir adımın mütevazı işçiliğiyle donanmıştı yürekler. O yürekler ki, her biri bir cihan parçası. O yürekler ki, her biri

suz faktör... Ama nafile başaramadılar. Hiçbir güç tarihin sayfalarının kıza çevrilmesini engelleyemedi/engellemedi de. Kim başarabilirdi ki, zafere koşucularının geleceğe açılan penceresini kapatmayı. Çünkü her defasında haykırarak... **"Biz bilginler topluluğu değil, sürekli ateş hattında olan savaşçı bir partiyiz"** diyerek, Dimitrovca.

Savaşçı bir parti şiarını Karadeniz'de bayraklaştıran, ilk adımı atan bir isim yükseliyordu dalga dalga. Adı isyan, adı cesaret-bilinç, adı feda ruhu... **"Bizim en çalışkan, en yiğit, en sınıf bilinçli unsurlarımız ön saflardadır. Düşmanın bulunduğu ülkelerde peşini bırakmadığı, katlettiği, zindana attığı, toplama kamplarına koyduğu ve korkunç işkenceler uyguladığı tam da ön saflardaki militanlardır"** diyor Dimitrov, komünist kadro profilini çizirken. Bu sözler hemen birini animatıyor bizlere. Sonra yüzlere, binlere uzanıyor sessizce, sözcüklerle anlat-

ve olumlu bir yaklaşım. Ama tarihsel gelişimin doğru görülmeyp, yanlışlara karşı özeleştirel bir tutumun gelişmediği koşullarda sağlıklı adımların atılabileceğini kim iddia edebilir ki? Kim iddia edebilir ki, doğruların hükmedici gücünden kurtulabileceğini?

Savaş kurmayımız Baba yoldaşın komutasında kıvılcımlar bu alanda çıktığında, nasıl da şaşkındılar. "Maceracılık", "sol çocukluk", "salt askeri bakış açısı", "objektif durumu doğru tahlil etmeyip, subjektif faktörleri abartmak" vb. vb. çılgınlıklar ortallığı kaplayıvermişti. Şimdi tarih bir kez daha gösterdi ki, sol çocukluğa düşmekle itham edilenler, tarihsel gelişmenin candamannı yakalamış, "somut koşulların somut tahlili" ilkesinin neferliğini yapmışlardı. Tarih bir kez daha gösterdi ki, maceracılıkla suçlananlar, gerçeklerin yakıcı alevleriyle donanmışlardı. Ve tarih bir kez daha gösterdi ki, zafere uzanan merdivenin tarihsel basamaklarından biri inşaa-

BABA ERDOĞAN

KAZIM EKİCİ

FATMA TURGUT

İSMAİL BULUT

ideolojik mücadelemizin seyri içerisinde tarihin çöp kutusuna fırlatılacak her türden ayakbağı "yolculuğunu", bilimin sarsıcı gücüyle yüklenmiş savaş pratiğimizle tamamlayacaktır.

Bunun içindir ki, öncü oldukça güç görevlerle karşı karşıya kalmış, gidererek boyutlanan zorluklara göğüs germe zorunluluğunu duyumsamıştır. Partimizin tarihinde tayin edici zorlu görevlerden birini de savaşın yeni alanlara taşınması oluşturmıştır. Bu görevin yerine getirilmesi, Karadeniz açılımıyla büyük bir mesafe katetmiştir.

Tarih göstermiştir ki, kırlarda kitlelere uzatılan eller yanıtsız bırakılmamıştır. Ve tarih gösterdi ki, Karadeniz Dersim'leşmeye, hırçın kollarıyla savaşla merhabalaşmaya hazır. Şimdi sıra bir uçtan bir uca, Karadeniz dağlarını şehitlerimizin kanlarıyla sulayıp, tohumları ekmedeydi. Şimdi sarı kaya-

bir dağ kartalı. O yürekler ki, bir zafer çağrısı. O yürekler ki, her biri bir dağ... Baba dağı...

Yeni bir alana açılmanın coşkusuyla dolarken içimiz, büyük bir kaybın acısına tanıklık etti, '90'nın 17 Eylül'ü. **"Uzun yolun yolcusuna göz diken ölüm"** hainleştikçe hainleşiyordu. Alçaklığında bir sınıf olur derler ya, düşman alçaklıkta sınır tanımıyor. Proletaryanın bir bölgede daha çıktığı kıvılcımlar, hain ellerce arkadan hançerleniyordu. Önderlerini kaybederken uzun yolun kararlı yolcuları, bir an durgunlaştı Munzur, sitem etti Karadeniz'e. Sonra... sonra yine aktı gürül gürül, coşkun coşkun, daha kararlı, daha öfkeli. Bu paslı hançer ise nihai amacına ulaşmadan paramparça olmaktan kurtulamadı. Sınıf düşmanlarımızın her türden yönelimleri, "yılları başların" arkadan hançerleri, binbir türlü saldırı, komplo, zavallılık örneği ve bir dizi olum-

mak ne kadar da zor dağlara sığmayan önderleri. Galiba en güzel anlatımlardan birini yapmış Dimitrov. Ve bu sözler sanki Baba Erdoğan'ı anlatıyor milyonlara. Kızıl Siyasi İktidarlar için Köylü Gerilla Savaşı'nı körükte talimatını **"Bir Dersim yetmez, hedef bin Dersim olmalı"** şiar ile manifestoya çeviren önder yoldaşı.

Karadeniz 12 Eylül karanlığından sonra, ilk defa O'nun önderliğinde savaş şiarları ile kucaklaştığında şimşekler çakmıştı gökyüzünün durgunluğunu çatlatırcasına. Şafaklar sökmüştü, güneşin sıcaklığıyla tadılan mutlulukla. Dağlar baharla tanışmış, karanlıklara mezar olmanın sabırsızlığını yaşıyordu. Bir ezgi sarmıştı dudakları: **"Dağlarda düğün var, savaşa devam."**

Şimdi artık, devrim yürüyüşünde samimi olan herkes, büyük önem atf ediyor Karadeniz'e. Elbette sevindirici

edilmişti. Artık "maceracılık", "hayalcilik" sesleri tarihin derinliğine gömüldü, suratlara çarpan kızıl pratiğin sersemletici vuruşlarıyla. Şimdi ise "modern" inkarcılık revaçta. Hem de bu alanda açılan kızıl güzergah sayesinde, Baba'larca, İsmail'lerce, Cebo'larca ekilen tohumlar sayesinde burada yer bulabilenlerce temsil ediliyor. Ne kadar da 'dramatik' onlardan "yürümeyi" öğrenenlerin, onlara "paye" biçmeye yeltenmeleri. Yüzlerce şehidimizin kanıyla yazılan tarihin kemiklerini sızlatan traji-komik söylemler kaplamış dergi sayfalarını. Düzye, ölçsüz ve ölçsüz. Hem de Maoizm ve Halk Savaşı iddialarıyla. Hem de parti ve tarih bilinci adıyla, "bilgelik" adına. **"Kendi sabırsızlığını teorik iddia olarak ileri sürmek ne çocukça saflık"** diyor, proletaryanın büyük öğretmenlerinden Engels. Ve Goethe'nin **"Üç bin yıllık tarihin hesabını yapamayanlar, günöbirlik ya-**

şayan insanlardır" sözü kazanmalıdır. Oysa söz konusu anlayış sahipleri 27 yıllık muhasebeyi yapmaktanda yoksunlar, saliselik yaşıyorlar olsa gerek.

Devrimci düşüncelerle tanışan kitleler, hertürden inkarcılığın amansız düşmanıdır. Halklarımız yaratılan değerlerin kadrini bilir. Bağına basmasını bilir, yaşamını parmaklarının ucunda taşıyan neferleri. Ve sahip çıkar tarihe kanla düşülen geleneği. Sahip çıkar ve gözü gibi korur, geleceğe uzanmak için. Bundandır ki, savaş alanlarında destanlaşmıştır. Baba'lar, Cebo'lar, Şahin'ler, Hasan Toy'lar.

Bu gerçekliktir ki, zorlar birilerini. İç tartışmalar, belirlemelerin hareket serbestliği, kitlelerin-tarihin denetleyici, sorgulayıcı çemberlerince dara çekilir. Öyle bir açmazdır ki, "tarih kitleciligi", "Parti dışı kültürün" önderleri olarak itham edilenler, halkların huzurunda önünde saygıyla eğilenlere dönüşürler. Baba'nın, Cebo'nun arkadaşlarıdır söylemi, kapanan kapıların kilidi, "Kamo"ların parolası olur.

Ama sonlanmıştır artık, "arkadaşlarımız" manevralarının muğlak zemini. Yoldaşları taşıyan bayrağı daha da yükseltmek için andıyla yeniden buluştular Karadeniz'le. 3 yıla yakın hasret namluların gümbürdeyen öfkesiyle gideriliyor, "Savaşmaya yaşam hakkı yok, şanlı kızıl güzergahta pratiğe var gücünle yüklen" şiarıyla giriliyordu mevzilere.

Pratiğe var gücünle yüklen! "Teori kitleleri bir kez sardı mı, maddi bir güç haline gelir" diyor Marks.

"Ortam ve koşullar insanları yarattığı kadar, insanlarda ortam ve koşulları yaratırlar" diyor Engels. Pratiğe var gücünle yüklen!

"Pratik, teorik bilgiden daha yüksektir" diyor Lenin. Teoriyle donan, pratiğe var gücünle yüklen!

"Teori pratikle birleştirilmezse amaçsız kalır" diyor Stalin. Pratiğe var gücünle yüklen!

"Hiçbir siyasi parti devrimci teoriye ve tarih bilgisine sahip olmadan ve pratik hareketleri derinliğine kavramadan, büyük bir devrimci hareketi zafere ulaştıramaz" diyor Mao. Öyleyse, teoriyi pratiğin örsünde dövüp, Kaypakaya yoldaşın "Sınıf mücadelesinin engin denizine bütün varlığımızla atılalım" talimatının emirleri olmaktır, uzun yürüyüşü hedefine ulaştırmanın anahtarı. İşte bu bilinçtir, yüzlerce şehidimize yol gösteren. Bu bilinçtir, devrimci teorinin yol göstericiliğinde pratiği geliştirme sorumluluğunu hissettiren. Bu bilinçtir, coğrafyamızı Dersimleştirmek, Dersimi Vietnamlaştırmak adına dönüşen. Ve bu bilinçtir, Dersim'de ve Karadeniz'de gerillalarımızın yaşam gerekçesi olan,

Bu andın savaşçılığıdır, **Hasan Toy** ve **Aydın Yıldırım** yoldaşları Mayıs'ın '91'inde Tokat'ta ölümsüzleştiren. '92 Mayıs'ına evrilirken Artvin, bu andın direnişçiliğidir, boy verir **Ali Ekber Atmaca** yoldaşa. Gök gürleşmesini andıran bir duruştur, önder **İsmail Bulut** yoldaşla Kaçkar'ların zirvelerinde daha da güçlenen. Şahin yoldaş, Haziran sıcaklığında Karadeniz'in ilk kadın şehidi olma onuruna erişerek bayraklaşan **Yıldız Çiçek** yoldaşa gerillanın sıcak selamını taşır, '92 Haziran'ın coşkun günlerinde. Ağıtlar yükselir Artvin'den Dersim'e. Dersim dağları Kaçkar'larla el uzatır, ölümsüzleşen yiğitleri sarıp sarmalamak için. Bu kaçınıcı önderdir toprağa düşen, gençliğin önder kadroluğundan partinin önder kadroluğuna uzanan **Tuncay** yoldaş. Bu kaçınıcı ölümdür, yüreğimizi kavurup, öfkemizi bileyen. Ne kadar da anlamlıydı, Karadeniz'i sularken kahların, Kamin Baba'nın kanına karıştı. O'nu sarıp sarmaladı. O, yüreğinin en korunaklı yerine aldı seni. Sakındı, incitmek için üstüne titredi. Sen **Tun-**

düşmanlarının yüreğimize saplamaya çalıştıkları hançere karşı bizi yalnız bırakmanın. Ama ölüm hain elin desteğini almış arkasına. O hain elde proletaryanın demir yumruğuyla, ait olduğu yere gönderilecekti, tarihin engellenemez hükmüydü bu. Tarihin hükmü yaşamsallaştı, sen rahat uyu.

Artık bir başkaydı Karadeniz **Cebo'suz**, bir başkaydı **Hüzünlü, öfkeli, sitemli. Hüzün, öfke, sitemin öncüye** de vardı, biliyoruz Karadeniz. Biliyoruz Baba'laşan, Şahin'leşen, Tuncay'laşan **Cebo'suz** kalmanın zor olduğuna. '94 Ekim'inde bir hüznün dolaşıyor, Sivas dağlarının üzerinde. **Cömert**'in İbrahim kakan direnişine, **Aydın**'in ve **Osman**'in **Cebo'su** animsatan vuruşkanlığına ev sahipliği yapıyor, Sivas. Dağlarında şahaneler düşerken toprağa, and içtiler. Dersim-Erzincan-Sivas-Tokat-Artvin-Ordu'yu, bir uçtan bir uca Karadeniz'i, Halk Savaşı'nın kızıl çemberinin halkası yapmaya.

'94'ün sonuna evrilirken tarih, parti, güçlerini ana üssüne çekmek zorun-

yükselen savaşa uyumun avantajı vardı ellerde, bilinçlerde. Silahlar emin ellerce tutuluyor, adımlar sağlam atılıyordu.

Ve '97 Aralık'ı bir kadın partizanın daha Tokat dağlarındaki ölümsüzleşmesine sahne oldu. **Fatma Çiftçi** yoldaş, "teslim ol" çağlarını namluların alev saçan öfkesiyle yanıtladı, **Bülent Akbaba** ve **Metin Çakar** yoldaşlar el verdiler, '99 Ocak'ından kavgı destanına. Ve tam da gerilla doğanın korunaklı zırhına kavuşurken bir çatışma ve şehit haberi daha geliyor, Tokat dağlarından. **Cemile Koçak** yoldaş güç veriyor, partizan yürüyüşüne.

'90 Eylül'ünden bugüne 4'ü MK üyesi 25 yoldaşımızı ölümsüzleşenlerin halayına kattık, Karadeniz'den şimşekleri çakarak. Şimşekler çakarken gökyüzünün enginliğine, toprak kıza boyandı alev alev.

'70'li yıllarda Dersim'de tutuşturulan kırlar, '90'da Karadeniz'de tutuşturulduğunda, Halk Savaşı'nın ikinci üssünün temelide atılmış oluyordu. Temel şehitlerimizin kanlarıyla besleniyor, güçleniyor ve çelikleşiyordu. Artık 2 Nolu Bölge diye geçiyordu, dağıtılan bildirilerin özenle hazırlanan dizelelerinde. Kırlardan şehirlere yükselen ses, canalıcı bir zincirin senfonik güzelliğiyle güçleniyordu. Toroslar halkası ile beslenecek bu ses, hiç abartısız sınıf mücadelesinin tarihi döneminin zafere aşılmasının önemli basamaklarından olacaktır. Düşmanın ekonomik-siyasi krizi, savaş sipherleri arasındaki uyum, koordinasyon ve kurumsallaşma sağlandığında ölüm evrilecektir. Bundandır ki, silahlı mücadelede ısrar, Halk Savaşı stratejisinin kararlı ve usta uygulanaşısıyla atılacak sağlam adımlar, insanın geleceği anahtarı işlevine sahiptir. Bundandır ki, bugün Dersim'in Vietnamlaşması, Karadeniz'in Dersimleşmesi, Torosların Karadenizleşmesi ertelememez görevimizdir. Bundandır ki, bugün artık, Halk Savaşı'nda kurumsallaşma yönünü geliştirmek, savaşı yoğunlaştırıp yaygınlaştırmak yükümlülüğü ile karşı karşıyayız. Ve yine bundandır ki, büyük devrimci Che'nin "Halkın kanı bizim en değerli hazinemizdir, ama gelecekte daha çok kan akıtılmaması için şimdi feda edilmesi zorunludur" şiarı kulağlarımızda her daim çınmalıdır.

Acelecilığe düşmeden, kısa vadeli düşünmekten kaçınarak, "yüz metre koşularını" "maratona" tabii kılma becerisini göstermek, yüz metreleri binlerce kilometrelerin parçası olarak yaşama geçirmek görevlerimizi yerine getirmede büyük katkı ve avantaj sağlayacaktır. Bir yandan varolan durumumuzu görerek gerçekçi olacağız. Öte yandan geleceğin daha büyük ve şanlı görevlerini kuşanacağız. Ozan'ın dediği gibi, "Kuşana canlar kuşana."

HASAN TOY

TUNCAY ÇARIKÇIOĞLU

cay Çarıkçıoğlu yoldaş, '92 Kasım'ında hüznü boğduysanda bizi, anlamlı bir mesaj verdin herşeyinle tarihi çarpıtmak isteyen zavallılara. Tokat Artvin'e, Artvin-Ordu'ya uzandı yenden. Savaşı yoğunlaştırıp yaygınlaştırmamızın sıra neferleriydiler, '93 Ağustos'unda toprağa düşerken. Adları **Muzaffer, Nurgül, Kan devrimi boğmaz besler** diyor ya Gonzalo, çağrına ses veriyor partizanlar, zemherinin ayazında. '94 Ocak'ında **Nilüfer Atav, Adem Asal, Muharrem Kaya, İhsan Şimşek, Hasan Özdoğan** ve Komutan **Erhan Öztürk** fırtına ve boranı ilkbahar coşkunluğuna taşımak için düştüler Kaçkar'ın enginliğine, geleceğe kardelence uzanmak için.

Ey dağların şahanı. Partinin önderi, savaşçısı, neferi, yol göstericisi. Her türden saldırıların amansız karşı koyucusu, tarihin onur abidesi, bilge komutan. Sırası mıydı '94 Eylül'ünde, parti üyesi iki kahraman kadın **Dilek Varol** ve **Fatma Turgut**'la birlikte toprağa düşmenin. Sırası mıydı parti

da kaldı. **Cebo'suz** Karadeniz'e biz de alışamadık, ne diyelim. Güçler, ana üsse çekilmiş, yüzbinlik yoketme seferleri toprağa düşme bedeliyle tersine çevriliyordu. Ozan'ın "tutuşturdu kıvılcımlar bozkırı, yükseltti gerilla şanlı bayrağı" dizesi, Vietnamlaşma yönelimine gren Dersim'i özetliyordu adeta.

Zorlu, sancılı, çetin süreçler... Düşmana bilinçli hizmetin yargılanması ve cezalandırılması. Yaralar sarıldı, güçler toplandı "Şehitlerimizin andıdır ne pahasına olursa olsun, bu yıl yeniden çıkacağız" dendi, göç dizildi yollara '97 sıcaklığında. Günlere yayılan çatışmalar, aşılma Erzincan gediği ile zafere taşındı. Derken, Sivas. İşte yoldaşlar, "Yoldaşlar burada sarıldı, kuşatmaya alındı, pusular atıldı" sözleriyle özlem gidermenin bendine aktı. Sivas, partiye, halka, devrime ve yoldaşlarına bağlı partizan birliğini Karadeniz'e taşıdı. Tarihi tecrübelerin donanmışlığı, ideolojimizin sağlamlığı, sıcak savaşım içinde pişmenin,

Kuşanacağız ve hazırlanacağız. Evet hazırlanacağız görkemli cenklerin heybetli şölenlerine. Düşünsel olarak, askeri olarak, kültürel olarak, komple, savaşın yarattığı, şekillendirdiği ve çelikleştirdiği yeni insanla gelişeceğiz, yükselteceğiz ve taçlandıracağız bu şanlı kavgayı, zaferle. Savaşan, savaşırın komutan edine edilen, yol gösteren kadrolarla, savaşçılarla, ezilen milyonlarla yürüyeceğiz devrime. Çünkü, "Yığın içinde bir komünist bilincin yaratılması için ve yine bu işin kendisini de iyi bir sonuca götürebilmesi için insanların yığınsal bir değişikliğe uğraması zorunlu olarak kendini ortaya koyar. Böyle bir biçim değişikliği ise ancak pratikteki bir hareketle, bir devrimle yapılabilir. Bu devrim demek ki yalnızca egemen sınıfı devirmenin tek yolu olduğu için zorunlu kılınmamıştır, ötekini deviren sınıfa, eski sistemin kendisine buluşturduğu pislikleri süpürmek ve toplumu yeni temeller üzerine kurmaya elverişli hale getirmek olanağını ancak bir devrim vereceği için zorunlu olmuştur." (Engels)

Birakin kimileri, yaşamlarını halka, devrime ve partiye armağan etmiş önder yoldaşlarımızın, şehitlerimizin kanlarıyla yazdıkları onurlu tarihimizi, birkaç kalem darbesiyle tersyüz edebileceklerini sanadursunlar. Birakin kimileri, son bir kaç yıllık sürecinde bile yüze yakın şehit vermiş, yüzün üzerinde gerilla eylemleriyle düşmanı şaşkına uğratmış, düşmanın ondört yıla yayılmış sinsî yönelimini altetmiş, savaş yeni alanlara yaymış, yüzbinlik operasyonları tepetaklak etmiş, ideolojik donanımı, anırma ve kazanma şiarlarıyla yaşamı ören Öncü'ye seviyesizce saldırarak, gerçekleri karartabileceklerinin düşlerini kuradursunlar. Tarih karşısında inkarcılığa düşmenin kimseye yarar getirmeyeceğini anlamaları kendi yararlarına olacaktır. Doğrusu onlar adına üzülüyoruz. Yabancılaşmanın bu denli boyutlanması, kitleleri etkileme adına "etkilemenin" aldatma katına "yükselmesi" ürkütücü olsa gerek.

Aksi halde kim yeltenebilir ki, Baba'ları, Bulut'ları, Cebo'ları, Demir'leri, 105 saatlik "savaş gibi" çatışmalara imza atan Seyfi Batar'ları, kleşi ile panzerin karşısına dikilen Kemal'leri, silahını kırıp vermeme gelenegini, Şişik ormanlarında bir kez daha bayraklaştıran Cemil'leri, onüçleri, onbirleri, yedileri, dörtleri, üçleri ve nicelerini "kirleticilik" ile itham etmeye, kim? Farkında olmalıdır ki herkes, bilgelikle örülen cesaret zafere taşır tarihi. Ancak gözlerini değerlere ve gerçeklere kapamaktan kaynaklı kör cesaret, devrim yükünü omuzlayamaz, mücadeleyi geriletir, parçalar, dağıtır.

Biz değil, toprağa düşen yüzlenimiz,

karanlıkları kızıl bir kasırga misali parçalayan şehitlerimizin pratiği cevap veriyor parti düşmanı anlayışlara. Ve mahkum etti/ediyor pratik, her türden genici rüzgarları. Yok etme seferlerine karşı dikilen direnişimiz, düşmana diz çöktüren "ölümü küçülterek yenme" bilincimiz, "Dün bizimdi, gün bizimdir, zafer de bizim olacak" şiarıyla tarihleşen Kardeşler'ce savaşkanlık, her cepheden saldırıya göğsünü siper etmesini bilecektir. Her an haykırılacaktır Mao'nun "Pratik doğruların anasıdır" şiarı.

Yazının girişinde de ifade ettiğimiz gibi, oldukça kapsamlı görevlerle karşı-karşıya bulunduğumuz, zorlu bir dönemin içerisindeyiz. Görevlerimizin kapsamlı oluşu, her geçen gün artan zorlukların bizleri çevrelemesi, beynimizle, yüreğimizle, bilincimizle, ellerimizle daha bir inatla sarılmanızı gerektiriyor, dağların gökyüzüne el uzatan doruklarından yaşama kızzılığını sunarak gülümseyen öncümüze. Bu gülümseyiş, ezilenlerin zaferine olan sonsuz bir inançla filiz-

ERHAN ÖZTÜRK

lendi, gelişiyor. Bu gülümseyiş, proletaryanın çelikten yumruğuyla, bin yılların köhnemişliklerini parçalama hedefine kilitlenmenin mutluluğunu duyumsayarak şekillendi/şekilleniyor. Bu gülümseyiş, bilimsel ideolojiyle donanmanın sağladığı güvenle uzanıyor, "asi kentlerin dağlarından" kalplerin attığı her yere. Ve bu gülümseyiş, partiye, halka, devrime ve yoldaşlara bağlılığın bayraklaştırdığı, direniş ve saldırı ruhuyla granitleşen manifestoya sahip olmanın kıvancını yaşıyor.

Öyleyse, "Halkın çıkarları uğruna can vermiş sayısız devrim şehidinin anısı yüreğimizi acıyla doldururken, vazgeçemeyeceğimiz bir kişisel çıkarımız, terkedemeyeceğimiz bir kusurağımız olabilir mi?... Şehitlerimizin bayrağını yükseltelim, onların kanlarıyla çizdikleri kızıl yolda ilerleyelim." (Mao)

Öyleyse, her türden gericiliğin çok yönlü saldırılarını tersine çevirerek,

görevlerimizin bilincinde olarak adımlarımızı daha sağlam, daha kararlı yönelimlerle güçlendirerek, sıkılaştırarak. Sıkılaştırarak ki, milyonlarca emekçinin pratik ihtiyaçlarına etkili yanıt olalım. Sıkılaştırarak ki, düşmanlarımızın beynine bir balyoz gibi inen yumruğumuzun sarsıcı etkisi, bir alt-üst aşamasına doğru daha hızlı yönelsin, Sıkılaştırarak, yoğunlaştırarak ve güçlendirelim ki, bilimsel ideolojinin yol göstericiliğinde, düşmanın beklentilerini bir kez daha boşa çıkaralım.

Halkı savaşın dalga dalga gelişmesiyle birlikte, hakim sınıfların, işçi sınıfı, emekçi halklarımız ve ezilen Kürt ulusuna karşı yürüttüğü haksız savaşın da sınır tanımaz vahşetiyle daha da boyutlanacağı bilinen gerçektir. Yaşanan pratikler bunu kanıtlamış ve gözler önüne sermiştir. Türkiye Kürdistanı'nda yaşananlar bunun çıplak dışı vurumudur. Önümüzde bir Dersim pratiği var. Oldukça yalın ve çarpıcı. Dolayısıyla devrimci savaşın yaygınlaşıp geliştiği, gelişme aşamasına geldiği, filizlendiği her alanda

CÖMERT KAYAR

da düşmanın benzer yöntemleri geliştireceği, tecrübelerini gözden geçirerek bunları zenginleştireceği şir değildir. İşte bugün devletin Karadeniz'deki yönelimi bunu birçok yönüyle ortaya koyuyor. Koruculuğun geliştirilmeye çalışılması, köylerin boşaltılması, yoğun gözaltı furyalarıyla kitleleri sindirme operasyonları, yaygın tutuklamalar, yüzlerce köylünün işkencelerden geçirilmesi, işbirlikçilik ağının örülme çabaları, güçlendirilmiş ve geliştirilmiş psikolojik savaş, kimi yapay çelişkilerle kitleleri birbirine düşürme çabaları, gerilla kitlenin bağı koparma taktikleri, yayla yasakları, hız verilen operasyonlar vb. vb. Gerillanın çakığı kıvılcımların daha da büyümesi ile düşmanın varolan bu yönelimi gittikçe artacaktır. Ambargo, kitlesel düzeye çıkan katliamlar ve insansızlaştırma boyutuna varan köy boşaltma vb. taktiklerin Karadeniz özgölünde de uygulamaya konulması şaşırtıcı olmayacaktır.

Bunun içindir ki, Öncü, savaş deneyiminin kendisine sağladığı tecrübelerin de katkısıyla Karadeniz faaliyetini (askeri, kitle, örgütsel vb. yönleriyle) savaşın alacağı boyutu karşılayabilecek düzeyde biçimlendirmelidir. Yaşanan pratiklerden çıkarılacak sonuçlar sıcak savaş deneyimiyle birleştirildiğinde her türlü sinsî yönelimin tuzla buz olacağı kesindir. Savaşın bugünkü düzeyiyle sınırlı olmayan, yarının kapsamlı duruşuna da hazır olan bir kurumsallaşma egemenlerin taktiklerini boşa çıkaracak, stratejik yönelimlerinin altedilmesine hizmet edecektir. Bundan dolayıdır ki, Dersim'de Vietnamlaşma, pratikten çıkarılan derslerle güçlenen duruşuyla Karadeniz'in Dersimleşmesi, yeni alanlarda, yeni tecrübelerle harmanlanan tarzda Karadenizleşme, düşmanın saldırılarını boşa çıkarıp, dünyayı ona dar etmenin köşe taşları olacaktır.

'90'da Dersim'den Karadeniz'e taşıdığımız Halk Savaşı alevlerini geliştirip güçlendirmek, yoğunlaştırıp yaygınlaştırmak en başta şehitlerimize

CEMİLE KOÇAK

karşı görevimizdir. Ezilen milyonların kurtuluşu uğruna toprağa düşen kavgamızın onur anıtlarının anılarına layık olabilmek ONLARIN uğruna canlarını verdikleri davayı ileriye taşımakla olanaklıdır. İbrahim yoldaşın "Şu Dümdül'ün tepesinde 500 gerillamız olsa..." ahdını Baba'nın "Bir Dersim yetmez hedef bin Dersim olmalı" şiarına taşırken, bin Dersim haykırışını Cüneyt'in Vietnamlaşma taktikleriyle körükledik.

And olsun ki, ahdınız, haykırışınız ve talimatlarınız yolumuzu aydınlatan birer meşale olacaktır, yoldaşlar. Proletaryanın bilimsel ideolojisinin yol göstericiliğinde, Öncünün önderliğinde, Ordumuzun vuruşkanlığıyla geleceği ilmek ilmek örececek, adım adım kazanacağız. O büyük enternasyonalistin dediği gibi, "Henüz lav püskürmüyor, ama yeraltından gelen uğultular patlamanın yakın olduğunu haber veriyor." Patlamaya hazırlanalım! ●

Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu Dem

Açıklama:

Elimize posta kanalıyla ulaşan 14.05.99 tarihli, MK(SB) imzalı bildiriye haber değeri taşıdığı için olduğu gibi yayınlıyoruz.

21. yüzyılın eşğinde mevcut dünya siyasal sisteminin bir kutbunda bir avuç ezen ve sömüren gerici sınıflar yer alırken, diğer kutbun da ise tarihi yaratan ve dünya nüfusunun ezici çoğunluğunu oluşturan ezilen dünya proletaryası ve emekçi halkları yer almaktadır. Dünyamız iki kampa bölünmüştür; bir yanda ezenlerin dünyası, diğer yanda ezilenlerin dünyası. 20. yy. da dünya proletaryası ve ezilen halkları çok önemli siyasal-tarihsel olaylara; toplumsal devrimlere ve altüst oluşlara tanıklık etti. Bu yüzyılda proletarya çok büyük siyasal zaferler elde ederek başta emperyalizm olmak üzere tüm dünya gerici sistemine ve onların temsilcilerine büyük darbeler indirdi. Birçok ülkede komünist partilerin siyasal önderliği altında sosyal kurtuluş devrimleri gerçekleşerek zafere ulaştı.

Bunun ilk örneğini Lenin yoldaşın öncülük ettiği Komünist Partisi önderliğinde gerçekleşen Rusya'daki Ekim Devrimi oluşturdu. Daha sonra Doğu Avrupa'nın birçok ülkesinde, Çin ve Asya kıtasının bazı bölgelerinde demokratik ve sosyalist devrimler gerçekleşti. Bu devrimlerle birlikte dünyanın birçok ülkesinde hem sosyal, hem de ulusal kurtuluş mücadeleleri daha bir ivme kazanarak emperyalizme ve onların yerli uşağı durumundaki hakim sınıflara büyük siyasal darbeler indirerek ivme kazandı. Birçok yerde devrim başarıya ulaşırken, birçok ezilen ve sömürge uluslar ise kendi ulusal devletlerini kurmayı başardılar.

'50'li yıllardan itibaren sosyalizmin ilk anavatanı olan Sovyetler'de Komünist Partisini ele geçiren yeni bürokrat burjuvazinin ideolojik ve siyasal alandaki komünizme ihaneti ve süreç içerisinde emperyalizme iltihakının dünya gericiliği cephesine güç kattı. Arkasından Doğu Avrupa'nın demokratik-sosyalist iktidarlarının da emperyalizmin dalgalandırdığı beyaz bayrak saflarına geçişle birlikte bu siyasal gelişmeler dünya komünist güçleri içerisinde hem bölünmeleri yarattı, hem de bununla bağlantılı biçimde komünist-devrimci hareketin gelişmesi üzerinde subjektif olarak olumsuz etkiye bulundu. Başkan Mao, '60'larla birlikte bu durumu tersine çevirmeye çalıştı, yani dünya sosyalist hareketi içerisindeki bu bölünmeyi önlemek için ideolojik olarak oldukça yoğun bir çaba sarfetti. Bu durum komünist partiler içerisinde ilk başta büyük oranda siyasal bir nüfuz yaratmasa da, O'nun ML'ye yaptığı katkılar za-

manla dünyanın birçok ülkesinde yeni komünist partilerin doğması ve gelişmesine yolaçtı. Özellikle '68 Büyük Proleter Kültür Devrimi ile Başkan Mao'nun her alanda ML'ye yaptığı katkılar dünya komünist ve sosyalist güçlerini büyük bir oranda etkiledi. Birçok komünist partisinin modern revizyonizmin ideolojik-siyasi etkisinden kurtularak MLM yolunda ilerlemesini sağladı. '70'li yılların başında başlayan bu önemli gelişmeler her geçen gün daha da etkisini gösterdi. İşte Partimiz TKP(ML)'yi her bakımdan şekillendirip kuran İbrahim Kaypakkaya ve TKP(ML)'nin kendisi Maoizm'in dünya çapında gelişmesinin ideolojik-siyasal bir sonucu olarak adını duyurdu.

Bu tarih, aynı zamanda Türkiye proletaryasının öncü müfrezesi olan TKP(ML)'nin, Türkiye devrimci hareketi içerisinde 50 yıl etkiye bulunan sosyal şovenizmi ideolojik alanda mahkûm etmesinin de tarihidir. TKP(ML), 50 yıllık sosyal şoven fikirleri ilk kez kendi siyasal programında mahkûm eden partidir. Dün olduğu gibi bugün de bu siyasal-tarihsel adımı onurla sahiplenip savunuyoruz. Kürt ulusal sorunu konusunda MLM siyaset belirleyip bunu devrim programına koyan İbrahim Kaypakkaya'yı bugün daha iyi anlamaya ve kavramaya çalışıyoruz.

Neden bugün daha çok anılıyor ve kavramaya çalışıyoruz?

Birincisi; Partimiz dışındaki hemen bütün sol görünümüne k. burjuva akımların gelinen aşamada Kürt ulusal sorununa yaklaşımda hala doğru bir siyaset ortaya koyamamaları ve pratik tutum belirleyememeleridir.

İkincisi; PKK başta olmak üzere diğer irili-ufaklı Kürt ulusal hareketlerin geçmişten bu yana "Ulusların kendi kaderlerinin tayin hakkı"na ilişkin Leninist ilke ışığında hareket etmedikleri gibi (hareket etmeleri düşünülemez), gelinen aşamada Kürt ulusal sorununun çözümünü "Kültürel Özerkliğe", hatta ondan daha geri taleplere kadar indirgemeleri gerçekliğidir.

Kürt ulusal sorununun gerek dünyada, gerekse bu coğrafyada her sınıf ve kesim tarafından tartışıldığını bilme-yen/ıştırmeyen yoktur. PKK'nin '84 yılında başlattığı silahlı mücadeleyle birlikte siyasal gündeme daha fazla oturan Kürt ulusal sorunu, özellikle PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın Kenya'dan korsan bir şekilde esir alınarak Türkiye'ye getirilmesi ve İmralı Cezaevi'ne

atılmasıyla başlayan süreçte daha da gündemleşti. Türk hakim sınıflarından emperyalistlere ve dünyanın diğer gerici devletlerine kadar hemen hemen herkes Kürt sorunu ile ilgilenmeye çalıştı. Bunların hepsinin de tek bir amacı ve birleştikleri nokta vardır: O da Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketi'ni kendi çıkarları için kullanmak ve bu hareketin devrimci karakterini zayıflatıp süreç içerisinde reformist bir ulusal hareket konumuna getirmektir. Yoksa onlar ne Kürt halkını, ne de Kürt ulusunu sevdikleri için bu "ilgiyi" gösteriyorlar.

Bilinmelidir ki, Kürt sorununun bu kadar ilgi çekmesinin bir diğer nedeni ise PKK önderliğindeki Kürt Ulusal Hareketi'nin bütün Ortadoğu'yu ve Türkiye, Irak, İran ve Suriye'nin ilhakı altındaki Kürt nüfusunun siyasal olarak etkilemesi gerçekliğidir. Mevcut durumda ne emperyalistler, ne de diğer gerici devletler bir Kürdistan devletinin kurulmasından yana değildir.

Ancak şunu belirtmek gerekir ki, Irak Kürdistanı'nda PDK ve YNK önderliğinde oluşturulmaya çalışılan ABD güdümlü bir Kürt devletinin önemli adımları atılmış durumdadır. Tabii yarın ABD'nin işine gelmezse bu statüyü bozacağıda aşıkardır. Emperyalistler işine geldiğinde, yani siyasal ve ekonomik çıkarları doğrultusunda kendilerine bağımlı ulusal devletlerin kurulmasına bazı tarihsel-siyasal koşullarda izin verir ve bu tür hareketleri desteklerler. Bunun tarihteki örnekleri yeni değil, geçmişte de vardır.

Mevcut durumda PKK önderliğinde bir Kürt ulusal devletinin kurulmasını bir kenara bırakalım, "otonomi" gibi oluşumlardan dahi yana değildiler. PKK'yi muhatap alarak dar anlamda kültürel hakların Kürt ulusuna tanınmasını istemiyorlar. Heleki A. Öcalan'ı esir almanın zaferini yaşadıkları ve böyle bir taktik başarıyı sağladıkları siyasal bir ortamda PKK'yi muhatap alarak Kürt ulusuna küçük kınımlar da olsa vermekten yana değiller. Bugün bu güçlerin, özellikle de ABD'nin dönemsel açıdan güttüğü politika, PKK'yi iyiden iyiye APO'suz bir PKK durumuna sokmak ve bununla da yetinmeyerek PKK'yi tamamiyle silahsızlandırıp reformist bir hatta çekmektir. ABD ve emperyalistler; silahsız bir PKK, her türlü dayatmalara evet diyecek uzlaşmacı-teslimiyetçi bir PKK istemektedirler. FKO'leşmiş bir PKK'dir

amaçladıkları. Barzani önderliğinde kurdurtmaya çalıştıkları Irak Kürdistanı'ndaki statüye dokunmayan bir PKK istiyorlar. Dağdan gerillayı indirmesini istiyorlar PKK'den. Emperyalizme ve onun ekonomik ve siyasal çıkarlarına dokunmayacak bir PKK istiyorlar. Ki bu dönemde, özellikle de Roma sürecinden bugüne kadar A. Öcalan üzerinde estirilen baskı ve kuşatma hareketinin amacı da bu siyasal hedeflere ulaşmak içindir.

Biz, bunları yeni söylemedik/söylemiyoruz. Geçmişte de söyledik ve sürekli olarak vurgusunu yaptık. Devrimci ve ilerici olarak değerlendirdiğimiz PKK'yi bu konularda uyardık/uyarmaya çalıştık. Ki Roma ve sonrası süreçte Abdullah Öcalan şahsında Kürt Ulusal Hareketi'ne yönelik estirilmeye çalışılan kuşatma hareketine karşı kendi subjektif gücümüz oranında bazan birlikte eylemler örgütledik, bazen ise fiili desteklerde bulunduk. Yani PKK'nin devrimci-ilerici politika ve taktiklerini bu süreçte destekleyerek sahiplenmeyi komünist bir görev olarak önümüze koyduk. Bu görevi de esasta yerine getirdiğimizin altını çiziyoruz. Birçok radikal sol harekette bu süreçte şu veya bu oranda devrimci desteklerini sundu PKK'ye. Belli süreçlerde önemli diyebileceğimiz birlikte eylem tarzı da yaratıldı ve sürdürüldü. Türkiye devrimci hareketi tarihinde ilk kez böyle bir ortak duruş sergilendi. Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'ne bu kapsamlı destek önemli bir adım olarak değerlendirilmelidir.

Kimi sol radikal parti ve örgütlerin, A. Öcalan ve O'nun şahsında geliştirilen Kürt ulusuna yönelik sindirme ve bastırma hareketine karşı devrimci görevleri-

okratik Halk İktidarı ile mümkündür!...

ni yerine getirmekten uzak durdukları da ayrı bir gerçekliktir. Hatta daha da ileriye giderek, yani destek sunmak yerine zamansız ve yersiz bir şekilde "ideolojik eleştiri" adı altında "desteklerini" sunmaya çalıştılar. Bir yanda sol-sekter politika izlerlerken, diğer yanda ise zaman zaman sağ-liberal bir hat izleyerek sosyal şovenizmin, hatta şovenizmin ekmeğine yağ sürdüler.

PKK'yi bu süreçte destekleyen bir kısım devrimci parti ve örgütler ise onun hatalı yanlarına dokunmaktan oldukça uzak durdular. Hatta bazıları PKK'den daha çok PKK'ci kesilmeye ve onun olumsuz eylemlerini dahi teorileştirmeye çalıştılar. Liberal ve kuyrukçu bir hat izleyerek, PKK'ye yardımcı olacaklarını sananlar büyük bir yanlış içerisine düştüler.

Biz TKP (ML) olarak; hem destek sunduk, hem de yanlış bulduğumuz politika ve eylem çizgilerini yeri ve zamanı geldiğinde doğru bir şekilde dostça eleştirdik. Bugün de öyleyiz. Bu konuda, özellikle son iki yıllık süreçte ulusal harekete karşı komünist görevlerimizi ve sorumluluğumuzu bazı eksiklik ve yetersizlikler taşısa da esasta yerine getirdiğimizi söyleyebiliriz. Her ne kadar bazı k. burjuva akımlar partimizin PKK ile olan ilişkilerini beğenmeyip burun kıvrırsa da ve hatta daha ileri giderek "artık PKK reformistleşti, FKÖ'leşti" vb. nitelermelerden hareketle "neden-niçin BDGP'den çekilmiyorsunuz" yönlü eleştiri ve çağrılar yapsa da, biz doğru bildiğimiz yoldan yürüdük. Çünkü BDGP'nin hareket ruhu partimizin eylem birliği siyasetine devrimci-ilerici yapıları, özellikle de günümüz siyasal koşullarında ortak noktaları yakalamayı ve bunun üzerinden birlikte eylem ör-

gütlemeyi; ki ulusal hareketin boğulma-ya/boğdurulmaya çalışıldığı koşullarda böyle bir hareket tarzını benimsemeyi hedeflerine koymak yerine ideolojik ayrılık noktalarını öne çıkartarak destek sunduklarını ve doğru yolda olduklarını sanan sözkonusu küçük burjuva akımlar büyük bir politik yanlış içerisindedir. Bulunduklarının farkında değiller. Bu tür politikalarla kazanan devrim değil, karşı-devrim olur. Devrimci eleştiri ancak zamanında yapılırsa yerini bulur ve karşıdakini geliştirir. Biz, ideolojik eleştirilere karşı değiliz. Tam tersine devrimciler ve komünistler arasında eleştiri-özeleştiri silahının hiçbir dönem elden düşürülmemesinden yanayız. Ama bir eleştiri dostluk sınırlarını aşıyorsa, mevcut durumda dostların değil, daha çok düşmanın işine yarıyorsa demekki bu devrimci bir eleştiri değildir. Ben varsam doğrudur, ben yoksam yanlışır anlayış ve politikası k. burjuvazinin siyaset ve eleştiri tarzıdır.

Komünistler bir hareketi desteklerken veya onu değerlendirmeye tabi tutarken, o hareketin programı ile güttüğü politikalara ve sosyal pratiğine göre davranırlar. Bunun dışındaki bir görüş açısı proletaryanın değil, k. burjuvazinin görüşüdür. Komünistler olarak PKK ve onun önderliğinde yürütülen Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketi'ni desteklememizin nedeni; PKK'ye damgasını vuran devrimci-ilerici karakteri bız aldığımızdır. Ama bu, her ulusal hareketi her zaman, her durumda ve her yerde destekleyeceğimiz anlamına gelmez. Örneğin PKK'nin bugüne kadar ilan ettiği üç farklı dönemdeki "ateşkes" politika ve taktiklerini hiçbir zaman desteklemedik. Tam tersine sözkonusu "ateşkes" ilanlarının PKK ve Kürt Ulusal Hareketi'ne değil, düşmanın işine yaradığını/yarayacağını belirttik. Ki bunun en son eleştirisini de "1 Eylül Dünya Barış Günü" ilan edilen "ateşkes" ile birlikte yapmış-tık. Ve devletin Kürt sorununa ilişkin politikasını ve yönelimini doğru bir şekilde tespit ederek ortaya koymuştuk. Aynı şekilde PKK'nin Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın Roma'ya çıkışı ve sonrası belirlediği taktik politikaları eleştirmiş-tik. Ve şunu belirtmiş-tik: Emperyalist devletlere güvenilmez, bunlar hiçbir zaman ne halkların, ne de mazlum ulusların dostu değildir. Onlar bütün ilercici ve devrimci hareketlerin can düşmanıdır ve onu boğmak için her türlü entrika yapmaktan geri durmazlar. Nitekim öyle oldu.

15 Şubat'ta PKK önderliğine karşı yapılan bu komploda bütün emperyalist devletler ve gericiiler suç ortağıdır. Yine 15 Şubat sonrası başlayan eylemlilik sürecinde bazı doğru olmayan eylem çizgilerini ve söylemlerini zamanında ve yerinde eleştirdik. PKK'nin bu hatalı eylem biçimlerinden vazgeçmesi için çağrı yaptık.

Aynı şekilde bugün de, özellikle A. Öcalan'ın İmralı Cezaevi'nden avukatları aracılığı ile kamuoyuna deklerle ettirdiği 8 maddelik taleplerinin Kürt ulusal sorunun hiçbirine yanıt olmadığını belirtiyoruz ve oldukça geri talepler içerdiğine dair eleştirilerimizi yapıyoruz. Bununla birebir olmasa da esasta paralellik arzeden Başkanlık Konseyi'nin 6 Mayıs tarihli ve 4 başlık altında ileri sürülen politika ve anlayışlarını da eleştiriyoruz. Bundan daha geri düzeyde, ama esasta birbirini tamamlayan, yani aynı politika ve bakış açısının daha ayrıntılı bir şekilde dışı vurumu olan Duran Kalkan'ın, 23-24 Nisan tarihli Özgür Bakış Gazetesi'nde, seçim sonuçlarına ilişkin yaptığı değerlendirmenin iki kendisi Başkanlık Konseyi üyesidir) hiçbir zaman ve hiçbir yerde savunulacak ilercici tek bir yanının olmadığını altını çizerek vurguluyoruz.

Duran Kalkan işi o kadar ileriye götürüyor ki, açıkça Türk devletine şu çağrıda bulunuyor: "Şimdiki durum 16. yüzyılın başındaki gibi yeni bir açılım yapma, atılım yapma hazırlığındaki devlette benzer bir durum olarak da görülebilir. Türkiye bu eski durumu bir biçimde aşmak durumunda. 20. yüzyıldaki gibi kendi dar kısımları arasında kalmaz. Artık bu değişecektir, dış açılım sağlayacaktır. Eğer doğru yöntemleri bulunursa 16. yüzyılda olduğu gibi büyük bir gelişmeye yolaçabilir. Yok doğru yöntemleri bulunmaz, gerekli ilişki, ittifaklar sağlıklı kurulamazsa o zaman bu gelişme imkanı kaybedilir. Yani bu seçimler Türkiye'yi hem yeniden yapılandırıyor, hem ulaştığı düzeyi gösteriyor, hem de Türkiye'nin önüne yeni gelecek koyuyor. Bunu görmek, bunu değerlendirmek, buna göre hareket etmek artık bu sistemi yürütecek organların sorunudur.

Şimdi 21. yüzyıla girerken Türkiye'nin önünde 16. yüzyılda olduğu gibi bir sorun var. İlerlemeyi sağlayabilmek için kendisini güçlü kılabilecek ilişki ve ittifaklara ihtiyacı var. ABD'yle, İsrail'le ilişki sağlamaya çalışıyor. Bunlar belli bir güç veriyor. Fakat bu yetmez, yerel düzeyde kendisini güçlendirmeye ihtiyacı var. Bu noktada Kürdistan sorunu bu durumuyla ve böyle bir açılma zorunluluğu ile aslında terslik oluşturuyor."

"Türkiye devletinin Kürdistan ile çeliş-

ki, çatışma ve savaş içerisinde olması kesinlikle böyle bir yönelim sağlarken, Kürdistan'a uygun bir yaklaşım geliştirmek zorunda kaldı. O zaman geliştirilen yaklaşım, Kürt beylikleri ile Yavuz Selim arasında belli bir ilişki ve ittifak temelinde Osmanlı Doğu'da yıllarca süren bir imparatorluk gelişimine yolaçtı, şimdi bu alanlara açılımı başarıyla yürütebilmesi için Kürdistan'daki sorunu, kendisi için yakıcı hale gelmiş olan sorunu çözmekle yüz yüze.

Eğer Osmanlı yöneticilerinin yaptığına benzer biçimde tarihten ders çıkarırsa, güncel duruma uyarlanmış politikalar üretebilir. Kürtlerle çözümü, anlaşmayı esas alırsa, Kürt ulusunun gücünü arkasına alır ve onun desteği ile birleşirse Doğu'ya, Güney'e yönelik açılımını yürütebilir. Aslında Kürdistan'daki gelişmeler de böyle bir gelişmeyi temsil edebiliyor."

Neresinden bakarsak bakalım proletarya ve ezilen halkları ilgilendiren bir söylem yok, ulusu ve onun burjuvazisini ilgilendiren bir tespit ve talep var. Dar milliyetçi bakış açısının böylesine de pes doğrusu! Duran Kalkan, 1514 Çaldıran Savaşı'ndan sonrası Kürtleri temsilen Yavuz'la 5 maddelik özerklik üzerinden anlaşmaya varan Bitlis Beyi İdris için Kürt emekçilerinin yüzlerce yıldır ne söylediklerini ise unutmuş gibidir. İdris-i Bitlis diye bilinen bu Kürt haininin Yavuz Selim ile anlaşmasında ileri sürülen özerklik vb. talepleri bugünün Kürt ulusu için yeterli görüyor.

Kürtlerin dar anlamda da olsa özerkliği-ne razı olan ve bunun sağlanması durumunda Türk devletinin her bakımdan gelişeceğinin fikrini vermeye çalışan D. Kalkan, ne emperyalist sistemini özünü kavlıyor, ne de Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunun nereden ve nasıl sağlanacağını.

Duran Kalkan, Yavuz Selim anlaşmasını savunmakla ve aynı anlaşmayı Türk devletine tavsiye etmekle Alevi Kürtler için Osmanlı devleti ve İdris-i Bitlis'in birlikte yaptıklarını ya unutuyor, ya da Alevi Kürtleri Kürt ulusundan saymıyor. Politika ve taktik adına öylesine dar milliyetçi dünyaya sıkışmış ki, Kürt emekçileri başta olmak üzere Türk ve diğer milliyetlerden emekçilerin Osmanlı'dan bugüne kadar sömürü ve zulüm altında yaşaması pek kendisini ilgilendirmiyor. İşte milliyetçilik çok bariz bir şekilde burada kendisini gösteriyor. Ne koparırsam o kârdır, ne yararlıysa o doğrudur anlayışı ve politikası tüm egemen burjuva sınıfların yönetime ve yönlendirme siyasetleridir. Bu, burjuvazinin ideolojik ipliğinden dokunan milliyetçi hareketlerinde siyasetlerinde çıkış noktalarıdır, ki bu pragmatizmdir.

Ama bizler, gerek Duran Kalkan ile Başkanlık Konseyi'nin ve gerekse de A. Öcalan'ın bu tür söylem ve çağrılarından yola çıkarak temsil ettikleri hareketi reformist veya emperyalizmin işbirlikçisi diye nitelendiremeyiz. Bazı sol-sekter akımlar ve anlayış sahipleri bu tür söylemlerden hareketle PKK'yi bir çırpıda reformist ve neredeyse emperyalizmin işbirlikçisi olarak değerlendiren işin içerisinden çıkmaktadırlar. PKK'deki ideolojik kırılmanın yeni olduğunu düşünenler büyük bir yanlış içerisindedir. PKK çıkışı itibarıyla milliyetçi bir program ve politikaya sahiptir. Yani PKK, "mevcut siyasi iktidarı değiştirip bunun yerine Kürt, Türk ve diğer azınlık milliyetlerden tüm proletarya ve ezilen halkların ortak demokratik iktidarı kuracağım" diye bir iddia ile ortaya çıkmadı. PKK, "Kürt ulusuna göre örgütlenmeyi savunuyorum", "Önce Kürt ulusunun devletini kuracağım" diyerek, yani sınıfsal değil, ulusal talepler ve amaçlar doğrultusunda kendisine stratejik hedefler belirleyerek örgütlenmeye gitmiştir. Doğal olarak taktikleri de bu milliyetçi programa uygun olacaktır. Ki bunun önündeki en büyük engel ise kendi açısından Türk devletidir. Yani ezen ulusun burjuvazisi ve onun hakim sınıflarıdır. Ki ezilen ulusun ulusal mücadelesinin önüne böylesine çok uluslu devletlerde çıkan burjuvazi egemen ulusun burjuvazisi olduğuna göre, savaşını da ilk olarak buna karşı yöneltecektir. Ulusal sorunun pazar sorunu olmasının ekonomik gerçekliği buradan kaynaklanıyor. Bizimki gibi çok uluslu devletlerin olduğu yerlerde, milli baskının esasının ezilen ulusun ulusal burjuvazisine uygulanması ve uygulayan gücünde esasta egemen ulus burjuvazisi olması bu ekonomik pazar ve bağımlılık ilişkisinden kaynaklanıyor. Bu tür ulusların yaşadığı yerlerde emperyaliz-

min dolaylı baskısı söz konusudur. Bundandır ki ezilen ulus burjuvazisinin onerliğinde gelişen ulusal hareketler emperyalizme direkt değil dolaylı olarak yönelirler. Bu yüzden anti-emperyalist yanları güçlü değildir. Güçlü olan yanları; ilhakçı devletlere karşı olmalıdır. Ama emperyalizmin direkt olarak ilhak ve sömürgeci durumundaki uluslar ve ülkelerde durum böyle değildir. Buradaki hareketler direkt olarak emperyalizme yönelmek zorundadır. Çünkü önlerindeki ilk engel emperyalist devletlerin kendisidir. Dolayısıyla bu noktaları birbirine karıştırmamalıyız. Birçok hareket ve akım bu iki durumun ayrım noktalarını göremiyor ve kavramak istemiyor. Bundandır ki, gerek PKK'yi ve gerekse bunun dışındaki birçok ulusal hareketi yanlış değerlendirmeye tabi tutuyorlar.

PKK'deki ideolojik kırılma yeni değil baştan beri var. Bu ideolojik kırılmanın zamanla daha derin siyasi uzlaşmalara ve hatta teslimiyete kadar götüreceği kendi stratejik programı ve politikasında saklıdır. Ideolojik düzlemdeki reformizmi siyasi alanda en belirgin halini ilk olarak 1993 yılındaki "ateşkes" ilanında göstermiştir. Daha sonraki "ateşkesler" bu ideolojik ve siyasi taktiklerdeki kırılmaların tezahürüdür. Bugün ise özellikle Roma süreciyle birlikte bu söylemler daha üst boyutta dillendirilmiştir. Kürt ulusal talepleri ise daha da darlaştırılmıştır. Öyle ki, son 8 maddelik taleplerde Kürt ulusuna ilişkin belirgin bir istem dahi yoktur. Ama tüm bunlara karşın ne PKK Ulusal Hareket olmaktan çıkmıştır, ne de PKK kendi resmi programından vazgeçmiştir. Ve PKK devrimci-ilerici siyasi niteliğini de yitirmiş değildir. Bunun dışındaki tespitler sol-sekter belirlemelerdir. PKK'nin ileri sürdüğü talepler Kürt ulusunun gerçek çözümü için değil, çok geri ta-

leplerdir. Ki Kürt ulusunun ulusal anlamda da olsa gerçek kurtuluşu ancak Kürt ulusu üzerindeki milli baskıların nedeni olan mevcut sömür ve zulüm sisteminin yıkılıp yenne Kürt-Türk proletaryası ve tüm emekçi halk sınıflarının ortak diktatörlüğü olan Demokratik Halk İktidarı'nın kurulmasıyla mümkündür.

Biz, dün olduğu gibi bugün de ulusal hareketler içerisinde devrimci karakter taşıyanları destekleyeceğiz. Bu her politikası ve taktikini destekleyeceğimiz anlamına gelmez. Yani PKK'yi devrimci ulusal hareket olarak değerlendirmeye rağmen, bu onun her hareketini desteklediğimiz/destekleyeceğimiz anlamına gelmez. Dolayısıyla adımlarımızı buna göre atmamız zorundayız.

Stalin yoldaşın hangi karakterdeki ulus hareketlerin destekleneceğine ilişkin belirlemesini aktarmakta fayda görüyoruz.

"... Desteklenmesi söz konusu olan ulusal hareketler, emperyalizmi devam ettiren ve sağlamlaştıran hareketler değil, emperyalizmi zayıflatan ve devrimini kolaylaştıran hareketlerdir. Öyle durumlar olabildiği, ezilen belirli bir ülkenin ulusal hareketi, proletarya hareketinin gelişmesinin çıkarlarına aykırı düşebilir. Böyle bir durumda, desteğin hiç söz konusu olmadığı açıktır. Ulusların, kaderlerini kendilerinin tayin etmeleri sorunu tecrit edilmiş, kendi kendine yeten bir sorun değildir, bütüne bağlı ve bütün içinde ele alınması gereken proletarya devriminin genel sorununun bir parçasıdır. 1840-1850 yıllarında Marks, Polonyalıların ve Macarların ulusal hareketini destekledi ama Çeklerin ve Güney Slavların ulusal hareketine karşıydı. Niçin? Çünkü o zaman Çekler ve Güney Slavları 'gerici halklar', Avrupa'da 'Rus ileri hatları',

mutlakiyetin ileri karakolları idiler, oysa Polonyalılar ve Macarlar, mutlakiyete karşı mücadele eden 'devrimci halklar' idiler, çünkü o zaman Çekleri ve Güney Slavlarını desteklemek demek, dolayısıyla Avrupa'da devrimci hareketin en tehlikeli düşmanı olan Çarlığı desteklemek demektir."

Bugün PKK'yi ne bir emperyalist devlet desteklemektedir ve ne de PKK herhangi bir emperyalist ya da gerici faşist devletin işbirlikçisidir. Tam tersine ABD başta olmak üzere bütün emperyalist devletlerin desteklediği Türk devletine karşı PKK, ulusal mücadelesini devrimci-ilerici hatta sürdürmektedir. Bunun için destekliyor ve desteklemeye devam edeceğiz. Ama bir Kosova'ya ABD ve diğer emperyalist devletler desteklediği için desteklemiyoruz. Bir Irak Kürdistanı'nda ABD güdümünde kurulan ve kurdurtulmaya çalışılan Kürdistan devletini desteklemiyor ve desteklemeyeceğiz. Çünkü burada oluşturulacak devlet kendi özgücüne bağlı olarak kurulan bir ulusal Kürt devleti olmayacaktır. Mevcut gelişmeler orada ABD'nin ileri karakolu misyonunu üstlenecek bir kukla devlet oluşturulmaya çalışıldığını göstermektedir. ABD dünya halklarının baş düşmanıdır. Onun icazeti ve desteğiyle kurulacak bir devlet veya onun alt oluşumunda dünya proletaryasına güç katma değil zarar gelir. Bunu her kim yaparsa yapsın durum değişmez. Emperyalistlere sırtını dayayarak ne tam bağımsızlık elde edilir, ne de anti-emperyalist mücadele yürütülür. Emperyalistler ve onların uşakları barışın can düşmanlarıdır.

Destekleyeceğimiz her hareketin mutlaka içinde proleter öge taşımasını kendimize ölçüt alırsak, o zaman hem Lenin yoldaşa haksızlık etmiş oluruz, hem de Kaypakkaya yoldaşa. Çünkü Lenin yoldaş Afgan Krallığı'nı İngilizlere karşı mücadelesinde desteklemiştir. Stalin yoldaş bu konuda şunların altını çiziyor: "... Ulusal hareketlerin büyük çoğunluğunun kuşku götürmez devrimci karakteri ne kadar görel ve kendine özgü ise belirli bazı ulusal hareketlerin mümkün gerici niteliği de o ölçüde görel ve kendine özgüdür. Emperyalist baskı koşulları içinde ulusal hareketlerin devrimci niteliği, harekette mutlaka proleter ögelerin varlığını, hareketin devrimci ya da cumhuriyetçi programının varlığını, hareketin demokratik bir temelini varlığını gerektirmez. Afgan emirinin, Afganistan'ın bağımsızlığı için mücadelesi, emirin ve yandaşlarının kraliyetçi niteliğine karşın, nesnel olarak devrimci bir mücadeledir, çünkü bu mücadele emperyalizmi zayıflatır, parçalar ve baltalar. ... Aynı nedenlerle Mısırlı tüccarların ve burjuva aydınların Mısır'ın bağımsızlığı için mücadelesi, Mısır ulusal hareketinin önderliğinin burjuva kökenine ve burjuva niteliğine karşın, nesnel olarak devrimci bir mücadeledir. Oysa İngiliz işçi hükümetinin Mısır'ın bağımlı durumu-

nu sürdürmek için mücadelesi, bu hükümet üyelerinin proleter kökenine ve proleter niteliğine, sosyalizm 'uğruna' olmalarına karşın, gerici bir mücadeledir."

75 yıl öncesi söylenenler bugün için de geçerlidir. Biz komünistler için ulusal hareketleri destekleyip -desteklememe konusunda dikkat edeceğimiz ölçütler işte Lenin ve Stalin yoldaşların söyledikleridir. Aynıbelirlemeyi Kaypakaya yoldaşa yapıyor. Ve komünistlerin Kürt milli hareketi karşısındaki tutumuna ilişkin şu görüşleri ileri sürüyor:

"... İkinci olarak, milliyeti ne olursa olsun, bilinçli Türkiye proletaryası, işçi ve köylü yığınlarını kendi bayrağı etrafında toplamaya çalışacak, bütün emekçi sınıfların sınıf mücadelesine önderlik edecektir. Türkiye devletini kendine temel alarak, Türkiye içindeki bütün uluslardan işçileri ve emekçileri ortak sınıf örgütleri içinde birleştirecektir. Üçüncü olarak, milliyeti ne olursa olsun, bilinçli Türkiye proletaryası, Kürt milli hareketinin Türk hakim sınıflarının zulmüne, zorbalığına ve imtiyazlarına yönelen, her türlü milli baskının kalkmasını ve milletlerin eşitliğini hedef alan genel demokratik muhtevasını kesinlikle ve kayıtsız şartsız destekleyecektir. Diğer ezilen milliyetlerin aynı yöndeki hareketlerini kesinlikle ve kayıtsız-şartsız destekleyecektir."

Devamla bir başka yerde ise şunu söylüyor Kaypakaya: "Kürt milli hareketi, ezilen bir ulusun, hakim bir ulusun hakim sınıflarına karşı mücadelesi olarak ileridir ve demokratik bir muhteva taşır. Biz, bu demokratik muhtevayı kesinlikle ve kayıtsız şartsız destekleriz. Türk burjuvazisi ve toprak ağaları lehine her türlü imtiyazlara ve eşitsizliğe karşı (devlet kurma hakkı imtiyazı da dahil) kararlı ve amansız olarak mücadele ederiz, Kürt milli hareketinin bu yoldaki taleplerini de kayıtsız şartsız destekleriz. Fakat öte yandan, Kürt burjuvazisinin ve küçük toprak ağalarının gerici ve milliyetçi emellerine karşı da mücadele ederiz..."

Kaypakaya yoldaşın, partimizin kuruluş aşamasında "kültürel milli özerklik" için yaptığı eleştirilerin aynısı bugünde geçerli olduğundan bu sözleri tekrar buraya aktarıyoruz.

"Marksist-Leninist hareket, ülkemizde her milliyetten burjuva ve küçük burjuva oportünist partiler ve akımlar tarafından genellikle benimsenen 'kültürel-millî özerklik' planını kesinlikle reddeder. Çünkü bu plan, bir tek devletin eğitim işlerinin milliyetlere göre bölünmesini önermektedir, böylece, her milliyetin işçi ve emekçilerini, o milliyetin burjuva ve toprak ağalarının kültürüne bağlamayı ve onları manevi bakımdan köleleştirmeyi hedef almaktadır. Dolayısıyla, hem demokrasi açısından, hem de proletaryanın sınıf mücadelesinin menfaatleri açısından son derece zararlıdır.

Marksist-Leninist hareketin demokratik halk diktatörlüğü sisteminde milli meseleye getireceği çözüm şudur:

Demokratik halk diktatörlüğü sisteminde bütün milletlerin ve dillerin tam eşitliği garanti edilecektir. Hiçbir zorunlu dil tanınmayacak, halka bütün yerli dillerin öğretildiği okullar sağlanacaktır. Halk devletin anayasası, herhangi bir milletin, herhangi bir imtiyaza sahip olmasını ve milli azınlığın haklarına herhangi bir tecavüzü kesinlikle yasaklayacaktır. Her ulusa, kendi kaderini tayin etme hakkı tanınacaktır. Bütün bunların gerçekleşmesi için, özellikle yaygın Bölgesel Özerklik ve tamamen demokratik yerel kendi kendini yönetim gereklidir. Bu özerk ve kendi kendini yöneten bölgelerin sınırları, ekonomik ve sosyal şartlar, nüfusun milli bileşimi vb... temel üzerinde bizzat mahalli nüfus tarafından tayin edilecektir.

Milli meseledeki temel şiarımızı bir kez daha tekrarlayalım:

"Bütün uluslar için tam hak eşitliği, ulusların kendi kaderini tayin etme hakkı, bütün ülkelerin işçilerinin (ve ezilen halkların) birleşmesi."

Bu devrimci teori ve genel siyasetimiz ışığında partimizin tüm aktivistleri başta olmak üzere ülkenin ve dünyanın bütün komünist, devrimci, ilerici ve demokratlarına çağrıda bulunuyoruz:

PKK GENEL BAŞKANI ABDULLAH ÖCALAN'IN İDAM EDİLMESİNİ ÖNLEMELİK İÇİN HERKES AYAĞA KALKMALIDIR!

Biz komünistler, PKK'nin yanlış ve hatalı politika ve taktiklerini ideolojik olarak eleştirmeye devam edeceğiz. Ama günün politik-pratik görevi PKK'nin devrimci politik taktiklerini destekle-

meğdir. Her komünist, devrimci ve kendisine demokrasi diyen insanın bugün baş görevi; korsan bir şekilde Türk devleti tarafından yargılanıp alelacele idam sehpasına çekilmeye çalışılan Abdullah Öcalan'ın idamını önlemektir. Günün vazgeçilmez görevi A. Öcalan'ın yaşamını kurtarmak için her türlü çaba ve fedakarlığı göstermektir.

Abdullah Öcalan şahsında idam edilmeye çalışılan mazlum ulusların başkaldırısıdır, devrimciliği-ilericiliğidir.

Abdullah Öcalan şahsında verilmek istenen gözdağı dünya proletaryası ve ezilen halkların komünist, devrimci ve ulusal önderlerine ve bunların önderlik ettiği sosyal ve ulusal kurtuluş hareketlerine verilmek istenen gözdağıdır.

Bütün düşmanlarımız bugün elbirliği yaparak Abdullah Öcalan ve O'nun önderlik ettiği PKK'nin devrimci savaşını boğazlamak istiyor, bunu da ilk olarak Abdullah Öcalan'ı idam sehpasına çekmekle başarmaya çalışacaklardır.

Düşmanlarımız, tüm emperyalist devletler ve onların uşağı durumundaki gerici-faşist devletlerdir. Onlar bir mazlum ulusu ve bağında taht kurmuş devrimci ulusal önderini fiziki olarak ortadan kaldırmak için her türlü hile ve komplo peşindedir.

Biz komünistlerin bugün açısından yapması gereken birinci görev, başta Abdullah Öcalan olmak üzere O'nun özdeşleştiği Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketi'ne her türlü devrimci desteği sunmaktır.

Bu görevi yerine getirmediğimiz zaman, A. Öcalan'ın idam edilmesi ve Devrimci Ulusal Hareketin boğazlanması durumunda büyük suçumuzun olduğunu unutmamalıyız. Tanh ve dünya proletaryası ve tüm ezilen halklar o za-

man bizi bu suçumuzdan dolayı asla affetmeyecek ve unutmayacaktır.

TKP(ML) olarak tüm gücümüzle Abdullah Öcalan ve O'nun şahsında Kürt Ulusal Kurtuluş Savaşının yanında olmayı ve bugün bu hareketle yakaladığımız tüm ortak noktalarda birlikte yürümeyi günün en ivedi görevleri arasında görüyoruz.

O nedenle bir kez daha partimizin tüm üyeleri ve ona gönül vermiş tüm sempatisan ve taraftarlarına şu çağrıda bulunuyoruz:

Abdullah Öcalan'ın idam edilmesini önlemek için her cephede devrimci görevlerini yerine getir, bütün gücün ve enerjinle görev başına!

Abdullah Öcalan'ın idamını önlemek için PKK'nin devrimci politika ve taktiklerini desteklemek ve onunla daha güçlü eylemler örgütlemek için harekete geç!

Abdullah Öcalan'ın idamını önlemek için ulusal ve uluslararası kampanyalar yürüt!

Abdullah Öcalan'ın idamını önlemek için uluslararası komünist parti ve örgütlerin ve tüm devrimci, demokrat ve ilerici kesimi harekete geçirmek için yoğun çaba ve kampanyalar yürüt!

Unutmayalımki, devrimci ulusal hareket ve onun önderi Abdullah Öcalan'ın bugün her zamankinden daha çok devrimci desteğe ihtiyacı vardır. Öyleyse bugün bu devrimci görevi yerine getirmek zorundasın. Yoksa tarih karşısında bu görevi yerine getirmediğin için yargılanmaktan kurtulamayacaksın! ●

Emperyalizme karşı uluslararası sendikal dayanışma

14-16 Mayıs tarihleri arasında Balikesir/Ören'de onbeş ülkeden 300'den fazla sendikacı ve işyeri temsilcisinin katılımıyla gerçekleştirilen "Uluslararası Sendikal Dayanışma Konferansı", düzenlenen bir şerh ile sonuç bildirgesinin ilanı ile bitirildi.

Emperyalizmin işçi sınıfına dönük saldırılarını yoğunlaştırdığı ve içinde bulunduğu genel ekonomik krizle de birlikte sömürü ve talanını pervasız boyutlara ulaştırdığı bir süreçten geçiyoruz. İşçi sınıfının bugüne dek mücadeleleri, kan, can, ter bedeli kazanmış olduğu haklarının gasp edildiği, işsizliğin en gelişmiş kapitalist-emperyalist ülkeler dahil, kronik ve giderek artan boyutlarda, tüm dünyada yaygınlaştığı, örgüt-süzleştirme, sendikasılaştırma politikalarını emperyalizmin içinde bulunduğu krizi yönetebilmek için yegane "çözümü" olarak dayatıldığı bir süreçte; Uluslararası Sendikal Dayanışma Konferansı'nın toplanması ve sendikacıların, işyeri temsilcilerinin dayanışma vurgusuyla tüm bu sorunları tartışmaları bile başı başına bir olumluluktur ve mutlaka desteklenmesi, güçlendirilmesi gereken bir adımdır.

Konferansın sonuç bildirgesini değerlendirmeden önce, işçi sınıfının uluslararası dayanışmasının emperyalizmin geline aşamasındaki artan önemi, özgün boyutları ve de ivedi zorunluluğu üzerinde kısaca durmak istiyoruz. Bu konuda daha önce pek çok kez çeşitli yazılarımızda - "MAI", "Emperyalizmin Ekonomik ve Politik Krizi ve Bölgesel Savaşlar" vd.- ayrıntılı ve kapsamlı değerlendirmeler yapmış olduğumuzdan, vurgularımız, fazlaca detaya girmeden bu temelde olacaktır.

Emperyalist-kapitalizmin tarihsel bir zorunlulukla içinde debelenmekte olduğu kriz konjonktürü kuşkusuz ki yeni değildir. Özellikle '70'li yıllardan itibaren kısa aralıklarla tekrarlanan ekonomik krizler ve sistemin bu krizleri yönetebilme doğrultusunda attığı adımlar, '80'li yıllarda genelleşmiş ve '90'lı yıllarda ise ABD'nin "Yeni Dünya Düzeni" politikasıyla sistemli bir karakter kazanarak, bir yandan emperyalizmin dönüşü olmayan bir çıkmaza girdiğini işaret ederken, bir yandan da tam da bu sebeple, sistemin yeniden yapılandırılması adına özellikle ABD güdümlü planlı ekonomik-politik saldırıların gündeme gelmesi söz konusu olmuştur.

'70'li yılları karakterize eden; aşırı semaye birikimi ve üretimin emperyalizmi içinden çıkamayacağı ve bir geçici istikrarı dahi ancak hayallerinde göreceği şekilde açmazla sokuşu ve sistemin "çözümü"; yan-sömürgelerinde komprador kapitalizmi yeniden yapılandırmakta, dayattığı ekonomik politikaları ve "reçeteleri" buna göre düzenlemekte bulunduğu "ihracata dayalı sanayileşme" modellerini parça parça ve tedricen uygulaması/uygulatması olmuştur. Latin Amerika ve Asya-Pasifik'te ilk başlarda ülkelerin iç dinamiklerinin özgünlüklerine göre; "Arjantin modeli", Tayland, G. Kore, Endonezya vd. "Asya-Pasifik modeli", "Meksika modeli" gibi çeşitli isim ve biçimler alan ancak özü aynı olan bu tarz, özellikle 24 Ocak kararları ve '80'li faşist darbeleri ile birlikte ülkemizde de uygu-

lanmaya çalışılmıştır. Ancak '90'lı yıllarda, emperyalist sistemin kaçınılmaz çürüme dinamiklerinin doğal bir sonucu olarak neo-liberalizm ve küreselleşme balonu patlamış ve eşitsiz bir şekilde görülen ekonomik kriz ve durgunluk gerçekleştirmiş, '95'-96'lara gelindiğinde genel bir hal almış ve de '97 yılı sırasıyla "Asya Kaplanları", Rusya, Latin Amerika derken küresel mali kriz kılığında emperyalizmin genel kronik ekonomik ve dolayısıyla da politik krizine işaret etmiştir. Bir yandan emperyalistler arasındaki çelişki ve pazar dalaşları görülmüş bir şekilde şiddetlenir ve keskinleşirken, diğer yandan, semayenin merkezileşmesi de çarpıcı boyutlarda olmuş, emperyalizmin içinde bulunduğu durumdan çıkışsızlığı tek seçenek olarak "savaş" kavramında düşünülmüştür.

Tüm bu koşullar çerçevesinde, işçi hareketinin durumuna ve sınıf ilişkilerindeki değişimlere kabaca bir göz atıldığında; emperyalizmin yan-sömürgesi olan yan-feodal ülkelerde işçi sınıfının artan nicel ve kısmi nitel önemi ve hareketliliğinin yanı sıra, emperyalist-kapitalist ülkelerde de işçi sınıfı hareketlerinin kendiliğinden bir tarzda da olsa giderek yükseldiğini görürüz. Ancak emperyalizmin, üretimi, giderek daha fazla köleleştirmeyi dayattığı ve yan-feodalizmin söpüsü altında, faşist diktatörlüklerin "disiplini" dahilinde, örgütsüz, tüm sosyal haklardan yoksun ve alabildiğine ucuz, tam bir köle gibi işgücünün bulunduğu yan-sömürgelere kaydırması ve bunun yanında kendi ülke işçilerine de ekonomik durgunluk veya kriz dolayısıyla giderek daha fazla işten çıkarmaları, esnek üretimi ve sosyal-güvenlik paketleri ve özelleştirmeler adı altında hak gasplarını ve görülmemiş boyutlarda sömürüyü dayatması, sürecin temel özellikleridir. Bu, krizi derinleşmiş emperyalist-kapitalist ülkelerde, siyasi krizin de derinleşmesini ve tedrici faşistleşme süreçlerini; "uluslararası rekabet" demagogisiyle işçi sınıfına Nazi korporasyonlarının dayattığı ulusal çıkarlar ve ulusal barış, refah için sosyal uzlaşma ve işbirliği teranelerini gündeme getirmiş; diğer yandan, yan-sömürge ülke işçi sınıfının ucuz işgücünü bir tehdit olarak kapitalist ülkelerdeki rekabete sokarken, bu ülkelerdeki (ulusal çapta) ekonomik, sendikal mücadelelerin, genel grev ve işçi hareketlerinin güçten düşürülmesinin ve etkisizleştirilmesinin de bir vesilesi olmuştur.

Kısacası, yan-sömürgelerde, geçmişte egemenlere yaptırım gücü son derece sınırlı olan işçi hareketleri ve grevler, geçmişte görece önem kazanır ve bu ülkelerin devriminin kaçınılmaz yolu olan halk savaşı ve işçi-köylü ittifakı içerisinde ideolojik ve politik gücü kadar ekonomik yaptırım gücü de; bu bütünleşmiş bir parçası olduğunu kavradığı oranda; artarken, giderek daha fazla politikleşen ve radikal, militan bir hatta yönelen işçi hareketleri söz konusu olmuş, emperyalist-kapitalist ülkelerdeki sınıf kardeşleri ile karşılıklı dayanışmaları somut ve elle tutulur bir şekilde görülebilir bir kaçınılmazlıkla, sadece politik arenada değil, en sıradan ekonomik grevde bile kendini devasa boyutlarda dayatır hale gelmiştir. Dolayısıyla, emperyalist-kapitalist ülkelerde sonuç alıcı bir sınıf hareketliliği

için daha fazla politikleşme ve militanlaşmanın zorunluluğunun yanında, söz konusu olan faşistleşme sürecinde ve kriz konjonktüründe, başka deyişle emperyalizmin geline aşamasında, stratejik savunma dönemlerinin geleneksel barışçıl mücadele tarzları giderek maddi doldurarak silahlı mücadeleyi güç biriktirmenin esaslı bir aracı haline dönüştürmüştür.

Tüm bu nesnel değişimlerin bir diğer yansıması da, sendikal mücadele, ekonomizm ve revizyonizm ekseninde olmaktadır. Özellikle Avrupa'da RSE ve eski Doğu Bloku ülkelerinin çözülüp dağılması ve ABD'nin "Yeni Dünya Düzeni"nin paralelinde ortaya konan sosyal uzlaşma ve işbirliği eksenindeki kandıma ve demagogi politikaları, sendikal bürokrasiyi fazlasıyla teşhir etmiş ve esasen işçi sınıfı hareketliliklerini engellemeye çalışmış gibi, bu haliyle emperyalistler için fazladan bir kambur oluşturmuş, dolayısıyla İngiliz "3. Yol" gibi akımlar tercih edilmeye yüz tutmuştur. Buna karşılık, reformizm yeni bir kılıfı ortaya çıkma ihtiyacını kaçınılmaz olarak hissetmiştir. Aslında bu yeni kılıf da, ABD'nin YDD ve neo-liberalizm rüzgarlarının bir uzantısı olarak gündemdeki yeri güçlenen, 'barış', 'demokrasi' ve 'insan hakları savunuculuğu' adı altında kedisini gösteren ve kitlelerin haklı öfke ve tepkilerini kontrol altında tutma amacı güden, esasen emperyalistlerin kontrolündeki uluslararası 'sivil toplum örgütleri'dir. Bu örgütlerin gerek merkezileşmesinin ve gerekse yaygınlaşmasının 'ideolojiler, sınırlar bitti, ıllas etti' demagogileriyle paralelliği tesadüfi değildir. Ekonomik ve sendikal hak alma mücadelesinin dahi emperyalist ve kapitalist ülkelerde, hatta demokrasi kültürü ve bu çerçevede geçmiş deneyimleri, köklü gelenekleri, muazzam devrim pratikleri olan ülkelerde, giderek artan baskılar ve sonuç alamama durumuyla karşı karşıya kalmaları; her şeyi rağmen süren hak gaspları ve işten çıkarmalar; değişen koşullarda işçi sınıfının da; tıpkı diğer çeşitli sivil toplum örgütlerinin değişik halk sınıf tabakalarından ve tabanında olduğu gibi- kendiliğinden mücadelesinde bile uluslararası dayanışmanın önemini bu sınırlı haliyle bile daha somut biçimde görüp kavramasına sebep olmuştur.

Kısacası, ikili bir durumla karşı karşıyayız: Emperyalizmin yeni tip saldırıları, proletarya enternasyonalizmi görevlerini yoğunlaştırdığı, dayanışma ve ortak mücadele örgütlerinin önemini gerçekten artırdığı gibi; mevcut reformist anlayışlar da bu kendiliğinden bilincin sızmasını karşısında ve mücadelenin seyrini içerisinde işçi sınıfını düzen sınırları çerçevesinde tutmakta yetersiz kalmaktadırlar. Saldırıların apaçık olduğu konjonktürde ve devasa bir tedrici faşistleşme sürecinde, prim yapması artık hiçbir şekilde mümkün olmayan sosyal uzlaşma ve sınıf işbirliği teranelerinin mahkum edilmesinin kaçınılmazlığı, ister istemez reformizmi de buna uygun konumlanmaya mecbur ederek, uluslararası dayanışma sloganlarına itecektir.

Neo-liberalizmin ve esnek üretim, kalite çemberleri gibi uygulamaların yanı sıra teknoloji transferleri ve yan-sömürgelere '80'li yıllarda artan boyutlarda yüklenen yukarıda özetlemeye çalıştığımız misyonların;

zaten başlangıcından beri emperyalistlerin vazgeçilmez yardımcısı olmuş, Troçkizm ve revizyonist akımlara yine emperyalizm tarafından güç verilmek üzere yaygın bir çarpık yorumlanışı söz konusu olagelmıştır. Ultra-emperyalizm teorileri, işsizliğin ulaştığı boyutlar ve otomasyonun yanı sıra, alt-ışletmeler sistemleriyle günlük üretim, kolektif üretimin değişen biçimi olarak müthiş "Marksist" yorumlara muhatap olmuş ve Troçkist "dünya devrimi" demagogisi "dünya evrimi" olmaya hak kazanmıştır! Kuşkusuz, her şeyi "global ölçekte" kavrayıp "politika yapan" yan-Troçkist hocacı çevreler de "politik mücadele" derken, burunlarının dibindekini görmeme veya görmek isteneme tutumlarına devam ederken; sürecin dünya çapında genel özelliklerinin, eşitsiz gelişimin doğal bir sonucu olarak her ülkede farklı zaman ve biçimlerde, kendi dinamiklerinin belirleyiciliğinde gerçekleşeceğini anlayamadıkları gibi; "dünyayı" o ölçekte yorumlama ve bütünlüklü bakma iddialarındaki kibirlilikle, ülkede süregiden devrimci iç savaş ve sınıf ilişkileri konusunda "genel ayaklanma" ve hareketin gerilediği dönemlerde devasa bir umutsuzluk ve hayal kırıklığı, MHP faşizmi tobbisi koken panik halindeki genel grev kurru sloganlarından başka tek bir politika dahi üretenevişlerine rağmen, bu noktalardaki belirleme ve değerlendirmeleri "harçtalam yaklaşım" ve "dogmatizm", "politikasızlık" gibi cimbızlamalara dayalı damgalamalarla küçümseme çabalarından da geri durmuyorlar.

Bir şeyi ya ak, ya da kara olarak gören bir bakış açısının; emperyalizmin her yere tüm politikaları eşit ve eş zamanlı uygulayacağı yanılsamasıyla bizzat çok iyi bildiğini sandığı devlet gerçekliğini de anlamayarak her ülke özgünlüğünde sınıf savaşımının özgül ve somut biçimleri aldığını, her ülke egemenlerinin kendi özgünlüklerine denk düşen politikalar ürettiklerini, başka deyişle emperyalizmin stratejik planlarını dogmatik ve yüzeysel bir yorumlayışın değil de, ülkedeki sınıf ilişkilerinin somut durumuna has uygulanışını kavramanın ve buna göre politika üretebilip pratiğe geçirmenin, her devrimcinin hem enternasyonalizm ilkesini uygulayışı, hem de bizzat bunun somutlanması olan ülke devrimci savaşını yönetmesinin zorunlu önkoşulu olduğunu anlamaması normaldir. Özneli bakış, bir şeyin hem bir son, hem de bir başlangıç olduğunu kavrayamaz kuşkusuz. Hiç bir çelişki bir anda ortaya çıkmadığı gibi, bir anda da ortadan kalkmaz. Emperyalizmin stratejik saldırı konsepti aynı zamanda onun yenilgisinin de, çözümlüğünün de adı olduğu gibi, yeni bir saldırı dalgasının da miladıdır kuşkusuz. Bu dalganın stratejik yenilgisi, dolayısıyla başarısızlığı şimdiden kesin olduğu kadar; belli görece geçici başarılar kaydettiği de bir gerçektir. Bunun en somut görüngülerinden biri de reformizmin, neo-liberalizmin, devrimci küçük-burjuva akımları bu denli etkisi altına alabilmiş olması, pek çoğunun düzenin sadık birer uzantısı haline gelebilmiş olmasıdır.

Her şey karşıtıyla birlikte vardır. Bu diyalektiktir. Emperyalizm zaten global bir sistemdir. Kaldı ki yan-sömürge bir ülkede, egemenlerin her politikası emperyalizmin gü-

durumudur. Örneğin bir 28 Şubat kararlarının emperyalizmin içinde bulunduğu, de-rin krizle bağlantısını ve bu eksendeki em-peryalist politikaların bir yansıması oldu-ğu reddetmek mümkün değildir. Ancak şü-ra-sı da açık bir gerçekliktir ki eğer tüm bunlara yön veren sınıf mücadelesi ve her sınıf açısından kendi çıkarları ve ihtiyaçla-rıysa, Türk devleti mevcut iç sınıf dinamik-lelerinde aynı şekilde yönetilmeye devam edebilseydi, emperyalizmin diğer ülkelerde daha önce pratiğe sokmak zorunda kaldığı politikaları uygulamakta hiç de aceleci davranmayacak. Ayrıca stratejinin pratiğe geçirilmesi, taktikleri ve somut adımlarını yani bir 28 Şubat konseptini belirleyen de-ülke sınıf dinamikleri ve özellikle de tüm dış koşullar ve ekonomik-politik sosyo-eko-nomik krizin yanında bunların etkilerini bir kaç misline katlayan devrimci iç savaş, gerilla savaşı olmuştur. Devrimci Proletarya gibi çeşitli çevreler, konunun özünü en çok kendilerinin kavradığını, herkesin tutar-sız, kafası karışık ve ne savunduğunun ne söylediğinin farkında olmayan düşünce karmaşasına sahip olduğunu ispat için bir-iki yazıdan cimbizlamalarla zorlama yap-maya kalkacaklarına, biraz zahmet edip anlamaya ve kavramaya kafa yorarlarsa da-ha az "harcıların" yaklaşmış olabileceklerdir.

Örneğin ülkemizde iç savaş, devleti çözer, parçalar, kliklerarası çelişkileri derinleştirir-ken, diğer yandan onların da savaşa göre şekillenme zorunluluğuyla yeniden merke-zileşmesine vesile olmuştur. Savaşta, taraflardan biri gelişirken, diğeri de gelişir, güçlendirir ve hesaplaşma giderek daha üst boyutlarda, diyalektik ilişkisi içerisinde karşılıklı etkileşimlerle devam eder ve ni-hayetinde nitel bir değişimle çelişkinin ta-rafları yön değiştirir, yine de çelişki bir an-da ortadan kalkmaz. Klasik faşizm de böy-le-dir. Daha iyi anlaşılacağından emin ol-duğumuz için ülke dışından, bir Nazizm-den örnek verelim: Nazizm, ekonomik ve politik çelişkilerin muazzam derinleştiği ve sermayenin iç çelişkilerinin de devasa bo-yutlara keskinleştiği bir konjonktürde gündeme gelmiştir. Buna karşılık bu çö-zümsüzlüğü, bir faşistleşme sürecinde, fa-şist klik ekseninde merkezileşerek ve niha-yetinde savaşıla gidermeye çalışmışlardır. Veya sermayenin merkezileşmesi de böy-le-dir. Emperyalist sermaye, bir yandan merke-zileşirken, bu merkezileşmenin politik sonuçlarından biri olarak emperyalist te-kellerin bazılarının -süreçte özellikle Ame-rikan tekkellerinin- hegemonyası güçlenir-ken, rekabet ve pazar dalışı iç parçalanma ve çelişkileri de keskinleşmiştir. Halk karşı-sında bir olurken, kendi içlerinde ancak sa-vaşla çözümlenebilecekleri şiddetle çelişki-ler yaşamaktadırlar. Sermayeyi devasa bo-yutlarda aşırı biriktiren, tahrip ve imha zorunda kalmaktadırlar, vs. Tutarlı olmak, bir şeyi sadece ak veya sadece kara olarak görmek değildir. Öyle olsaydı, MAİ ve Mİ-GA gibi kurumlarla; emperyalist rekabet ve pazar dalışının, bölgesel savaşların, bir ve aynı şeyin iki değişik yönü (birlik ve müca-dele) olduğu asla anlaşılamazdı. Görüldü-ğü gibi, "geniş ufuklu"ların hiçbir zaman anlayamayacağı şekilde, bir ikidir. Ve çelişki, karşıtların birliği ve mücadelesi yasa-sı, sadece burjuvaziye has bir yasa değil, tüm yaşamın ve hareketin temelidir.

Ülkemiz yarı-Troçkist Hocacı akımlarının neo-liberalizmin malum çıkış arayışlarıyla bulunduğu nokta, yukarıda koyduğumuz yeni tip reformizm veya da oraya doğru hızla yol almak oluyor. Bu "geniş ufuklu-

luk"la kendi gerçekliğine dahi miyup olma durumu, ülke devrimci demokratik, ulusal devrimci hareketiyle dahi dayanışmada alabildiğine cimri olan bir uluslararası da-yanışmacı "enternasyonal devrimci proje-ter" tarzın da vesilesi kuşkusuz. Yoldaş Sta-lin, "Strateji ve Taktik"te "Genel İlkeler" or-taya koyarken, enternasyonalizmi şöyle açıklıyor:

"Kendini, 'kendi' ülkesinin, 'kendi' yurdu-nun, 'kendi' proletaryasının çıkarlarıyla sı-nırlayıp, tersine kendi ülkesinin koşullarını ve durumunu gözönüne alarak uluslararası proletaryanın ve diğer ülkelerdeki devri-min çıkarlarını odak noktası yapmak."

Yani, "bütün ülkelerdeki" devrimlerin ge-lişmesi, desteklenmesi için 'bir ülkede', (kendininkinde) mümkün olan en fazlası-nı yapmak."

Bizim dostlarımız ise ne yapıyorlar? Onlar, Türk devletinin kendini yeniden yapılan-dırmasını ve ülkedeki sınıf dinamiklerini düşmanın somut ve özgül politikalarını in-celemeyi lüks görüyorlar. Bununla da kal-mıyor, tam bir cahil kibirliliğiyle ve zorla-ma yorumlarla "ağacı görüyor, ormanı gör-müyorsunuz" demeye getiriyorlar. Merak etmesinler, biz ormanı da gayet iyi görüyo-ruz, ağacı da iyi inceliyoruz. Ancak bizim bu ülke devrimine öncülük etme, bu ülke-de yaşanan iç savaşı görmezden gelme lüksünü reddederek halk savaşını yönetip zafere taşımak gibi bir sorunumuz var.

Uluslararası Sendikal Dayanışma Konferansı

Yukarıda yaptığımız belirlemelerin ve tüm ü-nesnel gelişmelerin yansımasını konfe-ransta çeşitli ülkelerden sendikacı ve işyeri temsilcilerinin konuşmalarında ve beklenti-lerinde bulmak mümkün. Ancak öncelikle şunu tekrardan vurgulamalıyız ki, böyle bir konferansın gerçekleştirilmesi ve uluslara-rası dayanışma vurgusunu içermesi bile başlı başına bir olumluluk olarak kaydedil-melidir.

Önyargısız bir şekilde, konferansta ortaya çıkan sonuç bildirgesini değerlendirdiği-mizde, temel vurguların sürecin ivedi ihti-yaçlarına yapılmış olduğunu görüyoruz. Emperyalizmin MAİ, MİGA vb saldırılarının karşısına uluslararası işçi sınıfının ortak örgütlü mücadele ve dayanışması ile çı-kmak zorunluluğu açıktır. Bu çerçevede var-dığı sonuçlarda konferans, mutlaka destek-lenmesi ve geliştirilmesi gereken bir rota yakalamıştır. Ancak bu genel saldırıların, emperyalizm öyle istiyor diye yani salt ni-yet sonucu olarak gerçekleşmediği ve dola-yısıyla sınıf mücadelesinde emperyalizmin çıkarları gereği, düşmanın mevcut kon-jonktürde doğası gereği gerçekleştirdiği po-litikalar olduğu da nettir. Dolayısıyla her ülke somutunda aldığı özgün biçimler ol-duğu gibi, ülkelerin sosyo-ekonomik yapı-ları, sınıf ilişkileri ve gerek karşı devrim ge-rek devrim cephesinin somut yönelimleri de farklı farklı olacaktır ve eşitsiz geli-şecektir.

Fransa, Almanya gibi ülkelere sendikacı-ların vurguları, kendilerine dayatılan "ulus-lararası rekabetin bir parçası olmaktan baş-ka bir alternatif yok" anlayışı ile dile getir-dikleri sınıf uzlaşmacılığı ve sınıf işbirliği tavrına karşılık sınıf sendikacıları şiarını so-mutta, sınıf mücadeleleri vurgusuyla öne çıkarmanın özgül ve acil önemi üzerine ol-muştur. Bu noktada meselelerin ideolojik yönü ön plana çıkarken; bir Benin işçi tem-silcisi tarafından öne çıkarılan nokta, em-peryalizmin ortak politik duruşu karşısında,

ekonomizmin daha fazla kırılarak politik-leşme ve ortak politik duruş ekseninde ol-muştur. Rusya delegesi enternasyonalizm derken, Hindistan delegesi örgütsüzlükleri-nin sancısıyla daha ekonomik ve demokra-tik çerçeveli sorunlara dikkat çekmiştir. Ki bir yanıyla sosyo-ekonomik yapısının do-ğal ve acil ihtiyacı olan demokratikleşme ve demokratik devrim temel talbinin kaçı-nılmaz bir kendiliğinden yansıması olmuştur. Yarı-sömürge faşist diktatörlüklerinin yönetimi altında bulunan delegeler, ortak politik hat, katliam ve devlet terörü, de-mokrasî vurgularıyla dikkat çekerken, İs-viçre, Yunanistan gibi ülkelerin delegelerinde anti-emperyalist ve savaş karşıtı de-mokratik söylemler ve söz yerine somut si-nif eylemi beklentileri ön plandadır. Kısacası, konferans sonuç bildirgesine de yan-sıyan "mücadeleci bir sınıf sendikacılığı" ilkelerinin sendikal hareket içinde yeniden egemen olması için çabalanması gereğine ilişkin görüş birliği olumludur ve umut ve-ricidir.

Bu olumluluklara karşılık, "işçi hareketinin siyasallaşması" ve "işçilerin kendi pratikle-rinin güçlendirilmesi" gibi söylemlerin muğlaklığı ise hem bir eksiklik, hem de du-şündürücü bir olumsuzluk olarak değeri-len-dirilmelidir. Zira politikleşmenin ve sınıf sendikacılığının somutlanmayıp muğlak bir şekilde orta yere bırakılan sözler haline dö-nüştürülmesinin verdiği "yasak sarma" ha-vası sonuç bildirgesinin daha ayrıntılı ince-lenmesine giriştiğimizde ve önemli eksik-liklerine dikkat ettiğimizde, sözün ne kadar ve nasıl eyleme doküldüğünü de göster-me-siyle bir gerçeklik halini almaktadır.

Örneğin bizzat bu coğrafyada gerçekleş-en bir konferansta, bu coğrafyada yaşanan devrimci iç savaşın gündemi neredeyse hiç meşgul etmemiş olması ciddi bir olumsuz-luktur. Eğer işçi sınıfının mücadelesinin po-litikleşmesi vurgulanı samimiye ve "eko-nomizm" değil "sınıf sendikacılığı"ysa or-taklaşılacak nokta; konferansın devrimci iç savaşa taraf olması beklenirdi. Kınlan, kat-ledilen, ezilen ve sömürülen ülke halkları-nın devrimci savaşı; somunu düzeninin ye-gane yolu olarak zor, şiddet ve karşı-devrimci terörü kullanan egemenler karşısında bu haklı ve meşru mücadele biçimi yani si-lahlı mücadele, halkımıza dayatılan yega-ne sonuç alıcı politika yapma biçimiye; tartışmalarda, Kosova'daki, tamamen em-peryalistlerin çıkar çatışmasının bir uzantısı olan haksız savaşıla ülkemizde süregiden ulusal ve sosyal kutuluş amaçlı gerilla sa-vaşının bir tarafı olduğu iç savaşı bir ve aynı tutmak ve her iki savaş da sadece "so-na ersin" demek, nasıl sona ereceğini de muğlak bırakmak, işçi hareketinin politik-leşmesinden ve sınıf sendikacılığından ne anlaşıldığının somut göstergelerinden biri olsa gerek.

Bu konuda sonuç bildirgesine geçen yakla-şım bakalım: "...Türkiye'nin Kürt sorunun-dan kaynaklı olarak Kürt illerinde örgütlü sendikalar üzerindeki baskı ve yasaklama-larına bir an önce son verilmesi gereğine dikkat çeken konferans, Kürt sorununun halkların kardeşliği temelinde halkçı-de-mokratik tarzda çözümüne işaret eder"?! (Soru işaretleri ve ünlem bize ait.) Bölgede taş üstünde taş bırakılmamış, her gün bom-balanıyor, köyler yakılıp yıkılıyor, insansız-laştırılıyor, işçi ve köylüler ellerine silah alıp dağlarda veriyorlar savaşı... Bu konuda sendikalar üzerindeki baskılar dışında söy-leyecek bir şeyiniz yok mu? Hadi buralara kadar çeşitli ülkelerden uluslararası daya-

ışma ve işçi hareketlerinin politikleşmesi ve sınıf sendikacılığı sloganlarıyla gelmiş sendikacılar ve işçi temsilcilerinin yok, bil-miyorlar diyelim. Bu coğrafyada yaşayan işçi önderleri ve sendikacıların da mı diye-cek bir şeyleri yok? Kaldı ki sonuç bildirge-sine geçerse de çeşitli ülkelerden sendika-cıların Türkiye'de işçi temsilcilerini "Kürt so-rununa ilişkin aktif bir tavır almamakla", "ulusların kendi kaderini tayin hakkını aktif olarak savunmamakla" ve idam vb.ne karşı çıkarken örneğin bir "Abdullah Öcalan"-dan bahsetmemekle" eleştirdiklerini de bi-liyoruz.

Sonuç bildirgesinde yine çifte standartlı-lıkla kendi kendini boş çıkaran bir diğer olumluluk da, konferansın "düşüncelerin-den dolayı baskı gören aydınlar, sanatçılar ve bilim insanlarıyla dayanışma" tavrıdır. Balıkesir'de toplanan bu konferansın delegeleri, bu tavrıların, "siyasi tutuklu-la-rın idamını kınayarak" ve "Mumla Abu la-mal ile dayanışma duyguları" ve "serbest bırakılmasını" isteyerek yine olumlu bir şe-kilde bir adım daha ilerletip geliştirirken, burunlarını dibinde tutsak tutulan Kürt ulusal hareketinin önderi Abdullah Öca-lan'ın adını anmaktan dahi çekinmeleri "anlaşılmaz" gibi değildir.

Sonuç olarak sloganları, gerçekleştirilmek üzere, mutlaka desteklenmesi gereken konferansın, "Yugoslavya ve Irak'ta sürdü-rülen NATO-ABD ve AB merkezli emper-yalist saldırıya şiddetle karşı çıkması", NA-TO bombardımanının derhal durdurulması gibi tavır alışları da önemli olumluluk ve kazanımları olarak değerlendirilmelidir.

"Sendikal bürokrasinin dışında, işçi önder-le-rinin kendi bağımsız tutumlarıyla gerçek-leştirdiği ilk uluslararası etkinlik" özelliği-y-le kendisini tanıtan konferansın, ideolojik ve politik olarak da bu niteliğine uygun ha-le gelmesi, işçi sınıfı mücadelesi açısından tarihsel bir kazanım olacaktır ve bu nok-ta-da konferansın selamlanması ve geliştiril-mesi için çabalanması kaçınılmazdır. İşsiz-lik, esnek çalışma, taşeronlaştırma, sendi-kasızlaştırma vb. saldırılar karşısında işçi sınıfının sendikal mücadelesinin uluslara-rası planda ortaklaşılmasının -sınıfın acil talepleri açısından da önemli ve zorunlu-lu-guna yazımızın başında dikkatleri çekmiş-tik- Keza, emperyalizmin gerek güncel ve gerekse stratejik saldırıları karşısında, sını-fın temel taleplerini merkeze alan, acil ta-lepler için mücadeleyi yadırmadan ancak bunları temel taleplere tabi kılan sınıf sen-dikacılığı tarzında politikleşmiş uluslararası işçi hareketinin önemi emperyalizmin geli-nen aşamasında her zamankinden daha fazla ve çok daha somut olarak kendisini dayatmaktadır.

Uluslararası Sendikal Dayanışma Konfe-ransı, barındırdığı çeşitli sınıf dokularının doğal bir sonucu olan eksikliklerine, kimi yetmezliklerine ve olumsuzluklarına kar-şın, olumlu bir girişim olarak gerçekleşmiş-tir. Sınıf mücadelesi içerisinde işçi hareke-tinin politikleşmesi ve gerçek sınıf bilinci-y-le donanması paralelinde bu türden zaatlı anlayışlardan da arınarak siyasi iktidar mü-cadelesine tabi bir sınıf sendikacılığı tarzını ve onun gerek yerel, gerekse enternasyonal kurumlarını inşaa edeceğinden hiç kuşku yoktur. Emperyalist sistem proletarya enter-nasyonalizminin kızıl bayrağı karşısında ta-rihin çöplüğüne atılmaya mahkumdur. ●

Not: İç Savaş ve Reformizmi adlı dizi yazısı elimize ulaşmadığından yayımlanamıyoruz.

Zorunluluğu kavramak bilinci özgürleştirir; Özgürleşen bilinç yaşamı dönüştürmenin öznesidir

Zorunluluğu kavrama eyleminde çalışma tarzı üzerine

Bir olguyu değiştirme ve olguya müdahale etmede özne olan kendimizde, sınıf mücadelesinin ihtiyacına cevap verecek bir kişilik olma doğrultusunda bir değişim yaratmak için, özenle ele alınması ve yaşam biçimimizde uygulanması gereken bir konudur **çalışma tarzı**. En özlu anlatımla, devrimci teori, hareketin yasası ve devrimci savaşım yasalarıyla silahlanarak, bu silahların sınıf mücadelesinin ihtiyaçları, komünist partisinin ilkeleri, işleyişi, bilimsel dünya görüşü MLM'ye göre canlı pratiğe dokunulmasıdır. Devrimci savaşımımızın öncüsü komünist partisinin saflarında, devrimci savaşımın aksiyoneri olma iddiasındaki birey, her şeyden önce ilerlemenin motor gücü olmak istiyorsa, kendisini devrimci savaşımın ilkeleri ile içselleştirmek zorundadır. Doğru bilgiyi söylemek, sınıf savaşımının yasalarını ifade etmek, ama bu bilginin eylemi olmak ya da en önemlisi, bu bilgiyi eyleme dökerken benimsenen tarzın hangi kriterlerin üzerinde şekillendiğini sorgulamak, amaç ve araçlar arasındaki çözümsüz ilişkilerle başa baktırır bizi. Her aracın kendi içinde amaç yönünün olduğu ve her zaman araçlarla, et ile tınak misali yaşamla bütünleştirilebileceği gerçeğini yadmadan, devrimci savaşımımızda özgürleşmiş bir insan ve özgür bir dünya yaratmak olan amacımızın araçlarını, devrimci savaşımın örgütlü gücü ve örgütsel işleyiş ile ilkelerini göre pratikte inşa etmek gerekmektedir. Basit bir ornekle açıklayacak olursak; toplumu ve toplumsal ilişkileri yorumlayarak doğru bir bilgi elde etmek, devrimci savaşımımızla toplumu değişime uğratmak için önemlidir. Burda amaç, tanımlanan toplumsal ilişkileri, devrimle çözmektir. Çelişkileri tanımlama, çözüm yöntemleri bulma, bunları pratik yaşamda örgütlenme, çelişkinin ilerici olan yönlerini, ilerici sınıf ve katmanların hareketinde somutlama ve bunları savaşımın araçlarıdır. Ve salt toplumsal ilişkilerin bilgisiyle yetinmek ya da bilginin hangi araçlarla eyleme dönüştürüleceğini kavramak, toplumsal ilişkilerin yorumlamanın amacında bir belirsizlik yaratır. Bu belirsizlik bireyin yaşam biçimine olduğu gibi yansır. En yalın ifadeyle devrimci savaşımı kavramama, devrim amacına kilitlenmeme, devrimci savaşımın araçlarıyla donanmayıp, pratiğe eylem olarak geçmeme biçiminde somutlanır. Kısaca vurguladığımız bu zeminde anlaşılacağı gibi, amaç ve araç arasındaki MLM tutum, inceleme-araştırma ve çalışma tarzında ancak bizi doğru harekete götürür. Söz konusu MLM tutumunda, yöntemde diyalektik, tenrîde materyalist, harekette disiplinli, ilkel, yaratıcı, şeda ruhu ile donanmakla en özlu ifade edilebilir.

Doğru hareket, doğru çalışma tarzı. Tartışmanın özünü bu oluşturmaktadır. Ve

tartışma konumuz çalışma tarzı olduğunda, bir çoğumuz Stalin'in "Leninizm'in İlkeleri" adlı eserindeki belirlemeleri hatırlarız: "Rus devrimci atılımı, Amerikan yeterliliği" olarak ifade edilen bu doğru belirlemenin ne kadar özümsemiş olduğunu, hepimiz yaşamımıza baktığımızda cevaplayabiliriz. Tıpkı Lenin'in "devrim tımturaklı sözlerle gerçekleşmez" doğru belirlemesini ele alırken benimsenen iki tarz gibi.

Birincisi; bu sözün özünü kavrayıp yaşam biçimimiz haline getirmek, ki bu bir kavrayış düzeyidir.

İkincisi; bu tespiti yine tımturaklı sözlerle ifade etmek, ki bu da bir kavrayışsızlığı ifade etmektedir. Bu tür kavrayışsızlıklarla ne devrimci savaşımımızın gerekliliğine cevap olunabilir, ne de devrimci savaşımında değişimin ve değişimin eylemi olunabilir.

Devrimci savaşım salt teorik bir sorun değildir. Aynı zamanda, salt pratik bir sorun da değildir. Teori ile pratiğin, diyalektik materyalist ilişkinin maddi yaşama müdahalesi ve toplumsal gerekliliği değişimsidir. Böyle bir ilke ile devrim için yaşamak isteyenler, yaratır, yaşam ve yaşamını değiştirir, eskiyi yıkarak yeniyi yaratıp kurarlar. Konunun önemini Mao'dan vurgulayacak olursak; "Marksist Felsefe için en önemli sorun, nesnel dünyanın kanunlarını anlamak ve böylece dünyayı açıklayabilmek değil, nesnel kanunlar üzerinde elde edilen bilgileri uygulayarak dünyayı faal bir şekilde değiştirmektir." Toplumu devrime götürmek isteyen birey, devrimci mücadelenin metodlarına uygun olarak devrime katılmalıdır. Devrime katılan birey, hem gerçeklere dolaysız müdahale eder, hem de dolaysız müdahale ettiği gerçeklerden, deneyim ve tecrübeleri edinir. Devrimci pratik, devrimci sonuçlar yaratır. Ama sonuçlardan çok, bir pratiği devrimci kılan yön verici siyaseti iyi kavramak gerekir. Yani devrimci teori ile donanarak, devrimci pratiği yaratabiliriz. Bu bağlamda çalışma tarzımızda belli özellikler uygulamak yararlı olacaktır.

a) Marksizm-Leninizm-Maoizmi uygulamak: Burda söz konusu olan MLM klasikleri okumak değildir. Tabi, MLM klasikleri okumamak da değildir. Bilmekle uygulamak arasındaki diyalektik ilişkinin kavranmasıdır söz konusu olan. Çünkü, MLM klasiklerin okunarak bilinmesi, yaşamda Marksist-Leninist-Maoist olduğu anlamını taşımaz hiçbir zaman. Burda MLM'yi öğrenme, kavrama, metodunu benimseme adına, kurumsal düzeyde soyutlama vardır. Ama Marksizm-Leninizm-Maoizm, toplumsal olayların tarihsel akışı içinde, pratik süreçlerin somutluluğundan yola çıkarak, süreçleri diyalektik ve tarihsel materyalizmin bilimselliğinde açıklayan en canlı öğretiler. Bunu bilmek ve çalışma tarzımıza uyarlamak, MAO'nun deyimiyle

"Marksizm, bir sorunu söz konusu etmek için soyut tanımlamalardan değil, nesnel olaylardan hareket etmenin ve yönümüzü, siyasetimizi, tedbirlerimizi bu olayların incelenmesi yolu ile tayin etmenin gerçekliğini" öğrenmek, yani kavramak demektir. Nasıllı toplumsal ilişkilerin incelenmesinde MLM'yi uygulamak, devrimci savaşımımızda başarılar elde etmek için gerekli ise, toplumsal ilişkileri çözüme ulaştırmada gerekli olan siyaseti, yöntemleri pratiğe geçirmenin fanomeni olan çalışma tarzımızda da MLM'yi uygulamak bir gerekliliktir. Yani çalışma tarzımızı Marksist ilke olan "somut durumun somut tahlili" üzerinde şekillendirmek önem arz ediyor. Komünist partisinin, sınıf savaşımını yürüttüğü somut koşullar ve bu somut koşullar üzerinde belirlenen mücadele yöntemlerine göre belirlenen tarza kendimizi uyarlamak ve komünist partisinin bu tarzının canlı pratiği olmak. Örneğin, illegalitenin koşullarını yadsıyarak, zorunluluk olan illegal çalışmanın biçimi yerine, zaafı tutumlarla kendi bireysel tarzımızı yaşama geçirmek, sınıf mücadelesinin gerçekliğiyle bağdaşabilir mi? Ya da, çalışma tarzını dogmatik bir şekilde ele alarak farklı farklı koşullarda tek düze bir çalışma yöntemi benimsemek, MLM bir tutum olabilir mi? Yine Mao'dan bir alıntı yerinde olacaktır: "Herkes kolayca anlarki, üzerinde çalıştığımız şey ne olursa olsun bir şeyin şartlarını, karakterini ve öteki şeylerle ilişkilerini anlamazsak, bu şeyin kanunlarını anlayamaz, onu nasıl ele almak gerektiğini bilmez ve iyi bir şekilde başaramayız." Demek ki, çalışma tarzı stratejik ve taktik hedeflere göre, illegal ve legal mücadele araçlarına göre, yer ve mekana göre ve özgüle, çözüme götürecek ilişkilerin niteliği, mücadelenin verildiği alanlara (kırsal ve şehir gibi) göre kendi içinde bir yığın farklılıklar barındırmaktadır. Ve MLM tutum, devrimci savaşımı ilerletmek için koşullara göre bir çalışma tarzı düzenleyebilmektir. Askeri, siyasi, ideolojik MLM'yi rehber alan bir tarzda, farklı koşullara göre uygun araçlarını yaratır zaten. Ve bu olayları ve olguları yorumlamada, onlara çözüm üretmede geniş bir perspektif sahibi olmayı beraberinde getirir.

Zira, Marksizm-Leninizm-Maoizmi uygulamak demek, yaratıcılıkla zenginleşmek demektir. MLM bilimselliğinde, "sorunlara, bozukluklara, bilgi eksikliğine, mevcut öğelere, öğeler arasındaki uyumsuzluklara karşı duyarlı olma, güçlülüğü tanımlama, çözüm arama, tahminlerde bulunma ya da eksiklere ilişkin denenceler geliştirme, bu denenceleri değiştirme ya da yeniden sınama ve sonuçlarını bütünlü buluşturup genelleştirme" olarak tanımlanabilen yaratıcılık meselesini daha anlaşılır kılmak için M.L. Kalinin'e başvurmak olumlu olacaktır. "Yaratıcı olmak ne demektir? Zanaatçı ile yaratıcı arasındaki fark nedir? Ressamlar sıradan resimci ara-

sındaki aynı. Vlademirli ya da Suzdali resimciler tarafından resmedilen ikonaları hatırlayın. Bunların hepsi birbirine benzemektedir. Hiçbir ikona'nın yüzünde canlılık belirtisi göremezsiniz. Yaratıcı ise bambaşka birisidir. O en basit bir iş yaparken, hatta çarık bile yaparken tüm ruhunu verir. Zanaatçı işine ruhunu kattığı zaman sanatçı olur. Ressam da salt fırçayla boya sürdüğü, işine ruhunu katmadığı zaman zanaatçı olur. Devrimci ruh-tan, yaratıcılıktan yoksun bir Marksizm, olan bitenin sürekli ve canlı bir biçimde hesabı tutulmazsa sözde Marksizm olur. Eğer öğrendiklerinizi bulduğunuz yerlerde skolastik bir biçimde, basmakalıp uygularsanız, Leninizm'in zanaatçıları olursunuz. Kitleleri arkanızda sürükleyemezsiniz. Marksist yöntemi yanlış uygulamış olursunuz. Marksist yöntem doğru olarak, ancak Marks'in kuramı ile çalışırken, pratik hayatı kavradığımız zaman uygulanabilir ve aldığımız karar her seferinde yeni bir karar olur." Burdan salt bireysel yaratıcılık anlaşılmalıdır. Aynı zamanda bireysel yaratıcılıkların örgütlü bir güç olarak kurumsallaştırılması, derinleştirilmesidir. Ki MLM'yi uygulama tutumu bunu ifade eder. Eylem klavuzu olan MLM'yi pratiğe geçirirken devrimci savaşımın her aksiyoneri, aynı şekilde devrimci coşku ve devrimci ruhla kendisini sınıf mücadelesinin yaşamında özdeşleştirilirdir.

Diğer yandan, çalışma tarzımızda MLM'yi uygulamak, devrimci savaşımın stratejik, taktik, esas, tali ayrımı üzerinde mücadelenin esas ihtiyaçlarına göre konumlanmayı da içermektedir. Her şeyden önce, hareket tarzımızı sınıf mücadelesinin ihtiyaçları belirlemeli ve ihtiyaçları çalışmamıza yön vermelidir. Eski toplumdaki statümüzü parçalamadan, son tahlilde ondan kopmadan, sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına, tarzımız ihtiyaç olmaz. Burda sınıf mücadelesinin konumlanma tarzımızı belirlemesi yerine, eski geri konumumuzun sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarını sekteye uğratması vardır. İdeolojik, siyasal, askeri, düşünsel bazda, mücadeleyi olumsuz etkileyen ya da zaafa uğratan bu gibi şekillenmeler, son tahlilde pratik faaliyetlerimize de yansacaktır. Devrimci savaşımı seçmiş biri, en temel çalışma yöntemini, gerçek koşullara ve bu koşullarda değişime uğratabilecek esas çelişkiye göre belirlemek durumundadır. Buna göre belirlemediği takdirde hatalı hareketten kendini kurtaramaz.

Devrimci savaşımın siyasal, sınıflar arası çalışma deneyimlerinden, karşı-devrimin hareketlerinden sonuçlar çıkararak bir çalışma tarzı belirlemek önemle üzerinde durulması gereken bir husustur. Özellikle düşmanın hareket biçimini hassasiyetle incelemeli ve burdan gelebilecek tehlikelere karşı, kendi gücümüzü koruyarak bir çalışma tarzı/çizgisi belirlemeliyiz. Bu noktayı dikkate alan düşünce ve pratik

sistematiği, kendi içinde düşmana yönelimde de kurumsallaşmış bir çizgiyi pratiğinde yaratacaktır. Öz olarak Burda anlaşılması gereken, amatör tarzdan sıyrılıp, profesyonel bir çalışma tarzı belirlenmelidir. İlgililerin kurallarına koşulsuz uymak, saldırı ve geri çekilmeleri, yaygınlaşma ve yoğunlaşmaları, yerli yerinde gerçekleştirmek ve bütün bu öğelerin örgütlü bir şekilde kurumsallaşmasını sağlamaktır. Özcüsü, her algıda olduğu gibi, gelişen duruma göre çalışma tarzında da sürekli bir gelişim içinde olmak, deneyim ve tehlikeler ışığında savunma ve saldırı durumlarında bir sistemleşme düzeyi yakalayabilmektir. Başarılı bir çalışmanın çizgileri belli başlı bunları içermektedir.

b) Parti'nin işleyişine uymak, ilkelerle yürümek: Parti bir iş bölümüne ifade eder aynı zamanda. Sınıf mücadelesinin ihtiyaçları olan partiye bağlı ayrı ayrı örgütlenmelerin ya da bu örgütlenmeler içinde yer alan bireylerin görev ve sorumlulukları belirlenmiştir. Sınıf mücadelesinin içerisinde bu ayrı görev ve sorumlulukların, hakların ve ödevlerin karışmaması, karıştırılmaması, en önemlisi de birbirleriyle uyum halinde, belirlenmiş hedefler doğrultusunda hizmet etmesi işleyişin konusudur. İşleyiş, sınıf mücadelesinin tüm ihtiyaçlarına, devrimci teori ile hareketin yasalarına hükmeden partinin hukukudur demek de yanlış olmaz. Günlük yaşamımızdaki kayramlarla ifade edecek olursak, disiplin, denetleme, organlar arası ilişki, alt-üst ilişkisi ve bu ilişki içinde altın üste tabiliği, altın üste, üstün alta karşı sorumluluğu, demokratik merkeziyetçilik, eleştiri-özeleştiri, organlarda yer alan bireylerin hakları ve bireylerle bireyler, bireylerle organların ilişkisi, örgütlenmelerin birbirleriyle ilişkileri (ordu, sendika, dernek, gençlik vb.), bu ilişkiler içinden partinin siyaseti, ideolojisi ile hükmediciliği ve belirleyiciliği gibi belli-başlı öğelerle işleyiş çokça tanımladığımız bir gerçektir. Komünist partisi, iradesiyle bu öğelerle işleyiş belirlerken, bunları keyfiyete göre değil, belli başlı verileri kriter olarak belirler.

Bu kriterler, **birincisi:** sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarıdır. Tarihsel deneyimlerden hareketle mevcut ihtiyaçları nasıl örgütleyeceğimiz ve devrimci mücadeleyi nasıl geliştireceğiz, bu gelişmeyi hangi hedeflere yönlendireceğiz sorusuna cevap alabilmelidir.

İkincisi: parti içindeki farklı düşüncelerin çalışması olan ideolojik mücadelenin nasıl ele alınacağı ve partiyi nasıl geliştireceğidir. Parti içindeki yanlış fikirlerden arınma, partinin aktivisti olmuş bireyi savaş gerçekliği içinde geliştirip-dönüştürme ve netleştirme, bilimsel öğelerle donatma, bunu kolektif bir güç haline getirme ancak ki, bir işleyiş kuralı içinde olabilir.

Üçüncüsü: MLM bilimsel dünya görüşüyle donanmış partinin eylemini, geniş kitlelerin eylemi haline getirebilmelidir. Bu bir örgütlenmeyi gerektirir ve bu örgütlenmeler işleyiş ilkelerine göre yaratılmalıdır.

Dördüncüsü: savaşın gerçekliği içinde karşı-devrimin iç ve dış yönelimine karşı dayanıklı, güvenli bir şekilde karşı koyuştur. Partili biri işleyişin kurallarına göre hareket ettiği oranda, hem parti içine sıran karşı-devrimci unsurları temizleme veya denetim altında tutmada başarılar

yakalar, hem de düşmanın dış yönelimine karşı, iç bütünlüğünü yakalayarak savaş gerçekliğine cevap olur. Karşı-devrimin zor aygıtı, devrimci zorun örgütlenmesini bu da partinin mücadele ettiği koşulların ilkelerine göre (somutta bunun tanımı illegalitedir) bir işleyişle düzenlenmesini zorunlu kılar.

Beşincisi: sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına göre konumlandırılmış tüm organların, kurumların, alanların ve son tahlilde bireylerin birbirleriyle ilişkisi, hakları, ödevleri, sorumlulukları, belirlenen hedeflere göre şekillenmesini ifade eder. Belli başlı özetlediğimiz bu kriterlerden anlaşılacağı üzere işleyiş bireylerin, grupların, organların keyfiyeti veya durumlarına göre belirlenmediği gibi, bunların durumlarına göre de değiştirilemez, çığnemez. Şayet işleyişte ihtiyaca cevap olmayan, partinin savaşma kapasitesini, hareketini engelleyen yönlere varsa, bunlar ancak parti iradesince değiştirilip yenilenir. Özcüsü, işleyişe göre davranmak bir ilkedir. Ve komünistler ilkeleriyle hareket ettiklerinde, savaş kaybetmeleri, başarısız olmaları düşünülmez.

Kuşkusuz, işleyiş başlığı altında sıraladığımız her başlık kendi içinde belli başlı açıklamaları gerektirmektedir. Esas konumuz çalışma tarzında işleyişin bu ilkelerine göre hareket etmenin önemi olduğundan, biz Burda özellikle bu yanın üzerinde duracağız.

Çalışma tarzımızın başarılı olması için, partinin işleyiş ilkelerine göre hareket etmenin önemli olduğunu vurgulamıştık. Disiplinli hareket etmek, denetleme mekanizmalarını işler kılmak, organlar işleyişlerin üzerinden yürümek, kendimizi bu gibi mekanizmaların parçası halinde konumlandırmak çalışma tarzımızda önemli bir esastır. Partinin kolektif eyleminin formülasyonları olan her öğenin yerine, çalışmalarını bireysel tarzlarımızın üzerinden yürütmesi büyük olumsuzluklara meydan verir. Bundan bireysel yeteneklerin, becerilerin, tecrübelerin kullanılmasını anlaşılmamalıdır. Parti işleyişinde bu durumun cevabı vardır. Tüm bu bireysel yeteneklerin örgütlenip, işleyiş dahilinde kolektif eylemin derinleştirilmesini sağlamak. Burda sorun kolektif eylemin yerine bireysel eylem tarzlarının geçmesidir. Bireysel tarzın önünü almanın en önemli aracı, organlar veya komitelerin işletilmesidir. Ve birey kendisini bu kolektif eylem araçlarının parçası halinde ele almalıdır. Özellikle organları ve organları (komiteler de olabilir) işleyişleri korumak önemlidir. Bu örgütlenmeler komünist partisinin basitten karmaşığa ve önem sırasına doğru temel kurumlardır. Fakat pratikte bu hususta işin kolayına kaçıldığı çokça görülmektedir. Organların işletilmesi yerine, bireysel tarzlar işletilerek çalışma tarzı yürütülmektedir. Bu tür durumlar yalnızca çalışma tarzında zaafiyetler yaratmaz, aynı şekilde partinin iç siyasal, ideolojik, askeri bütünlüğünde de zaafırlara yol açar. Önemli açısından bir daha vurgulamak gerekirse, çalışma tarzımızı organlar veya komitelerle işlerlik içinde yürütmek ve bu tür kurumları gözümüz gibi korumak, derinleştirmek ve zenginleştirmek zorundayız.

Sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarını kolektif eylemin önemli kurumları olan bu örgütlenmeler üzerinden yerine getirmek yer-

ne, bireysel tarzlar geçerse -bu sınıf mücadelesinin ihtiyaçları adına da olsa, koşulların dayatmasıyla olsa- sonuç bir yığın olumsuzluktur. Böyle bir tarzın içinde, legalite ile illegalitenin birbirine karıştırılması, yatay ilişkilerin gelişmesi, dar-pratik disiplin ve de netleşmenin dumura uğraması, karşı-devrimin iç sızmalarının engellenmemesi, örgütsel mekanizmalar içinde aktivistlerin kolektif eylemin normlarına göre değiştirilip dönüştürülmemesi, eleştiri-özeleştiri, demokratik merkeziyetçilik ilkesinin işlememesi vb. gibi sonuçların doğması kaçınılmaz olur. Dahası, komünist partisinin irade bütünlüğüne, ortak yönelimine, sorunları ve sorunların çözümünü merkezileştirip, merkezi tarzda çözümler üretebilmesine, ortak ruhi şekillenme ve bütünselliğine de bu gibi çalışma biçimleri aykındır. Sözkonusu olumsuz sonuçlardan anlaşıldığı gibi, komünist partisinin eylemi olmak isteyen her aktivist, kitleleri örgütlemeye, harekete geçirmeye, hareketine yön vermede, düşmanın yönelimlerini karşılama ve düşmana saldırımda, sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarını örgütlemek ve komünist partisinin ilkeleri ile işleyişine göre hareket etmek zorundadır. Bu, disiplinli yaşamadır. Günün her anını devrimci mücadele için örgütlemektir. Özeleştirel ve eleştiriye açık olma ve bunları çalışma alanlarında örgütleyebilmedir. Her türlü yönelime karşı uyanık olmalıdır.

Çalışma tarzında işleyiş ve ilkelerle göre hareket derken, bunların nasıl yorumlandığı ve uygulandığı da tartışılması gereken bir meseledir. Küçük-burjuva ve burjuva sınıfsal doktrin etkisindeki veya bu sınıfsal doktrin sahibi birey, doğal olarak bu ilkeleri de kendisine göre yorumlayacaktır. İşleyişin ve ilkelerin, sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarının temel formülasyonları olduğunu unutmaz çoğu kez kişilikler. İşine geldimi işleyiş ve ilkeler, işine gelmedimi işleyiş dışılık ve ilkesizlik yönü verir bu tip kişiliklerin pratiklerine. Bu gibi kişiliklere karşı mücadelede, işleyiş dahilinde ve ilkeler ışığında bir mücadele gerekir. Kazanma, değiştirme, kavratma, KP'nin işleyiş ve ilkelerinin hükmünde ideolojik olarak bu tür zaafı tutumları bertaraf etme gibi konularda çalışma tarzının görevleri içindedir.

c) Militer bir duruşla, feda ve özveri ruhuyla donanma: Devrimci yaşam saftı teorisi değil, teorisinin eyleme geçirilmesidir. Zamanın bir kesitini değil, zamanın tümünü devrime adanaktır. Devrimci savaşın yılmaz bir neferi, pratikteki militan olabilir. Bu anlamda militan bir duruşla sürece müdahale etmek, feda ve özveri ruhuyla donanmak, böyle bir yaşamın vazgeçilmez öğeleridir. Kendini devrime feda edemeyen, özverili olarak devrimci mücadelenin engin dalgalarında kulac atamayan biri, devrimin ihtiyaçlarına cevap veremez ve çalışma alanlarını devrimci savaşıma göre örgütleyemez. Kuşkusuz, bu ideolojik bir sorundur ve bu sorunun çalışma tarzına yansımalarıdır. Eski tarzlardan, düzenden kaçamama ve devrimci mücadeleyle bütünleşememenin bir aynasıdır aynı zamanda. Devrimci savaşla bütünleşmiş bir kişi, yaşamı sevdiği kadar, halkı, partisi için ölmesini de sevebilmelidir. Çünkü, devrimci mücadelenin gelişimi, zaferler kazanması ondan bunu beklemektedir. Ideolojik duruşunda, bu

noktada zaafa düşen biri, doğal olarak tarzında da devrimci mücadelenin önünü açamaz. Tabi burda, bilimsel dünya görüşümüz MLM'yle bütünleşmiş bir duruştan söz ediyoruz. Fedakarlıkların devrimci savaşım içinde doğru konumlandırılması önemlidir. MLM'yi kavrayamamış biri de devrime inanır ve fedakar olabilir. Bu tür durumlarda örgütlü olarak ifade etme ve onu kolektif eyleme dönüştürme diye bir sorunumuz olmalıdır. Öz olarak anlatmak istediğimiz, sözkonusu özelliklerin bireylerin özellikleri olmasıyla sınıflı durumdan kurtarıp çalışma tarzının bir çizgisi haline getirme sorunudur. Örgütlenmeleri, hareketi bu öğelerin üzerinden yönetmedir. Yani, militanlaşmayı, fedakar ve özverili olmayı, çalışma tarzımızla yaratabilmektir. Bilinmeli ki, her öğe gibi, bu öğelerin de kurumsallaşması ancak düşmana karşı devrimci savaşımızda bizi muzaffer kılar. Bu konuda Proletarya Partisinin tarihi öğreticidir. Bu tarih kendini halka adayınların tarihidir. Devrimci savaşında militanlaşmanın manifestosudur. Çalışma tarzımızda, bu tarih kurumsallaşmalı, örgütlenmeli ve yeni bir militan, süreklileşen bir feda ruhu olmalıdır. Ve bu tarihin öğreticiliğinde devrimci yaşamımız (çalışma tarzımız) cesaret, kararlılık, koşullara asıllık, militanlık ve özveri ile devrimci savaşıma sunulmalıdır.

Çalışma tarzımızda uyulması gerekenler olarak bu çerçeveyi açıkladıktan sonra, son sözü Stalin'e bırakmak, konumuzun bütünleşmesi açısından olumlu olacaktır. **"Leninizm, Partide ve devlet cihazında özel tipte militan yetiştiren, çalışmada özel bir tarzı, Leninist tarzı yaratan teorik ve pratik bir okuldur. Bu tarzın ayrılmaz edici özellikleri ikidir. Rus devrimci atılımı, Amerikan yeterliliği. Leninizm'in tarzı bu iki özelliğin parti ve devlet çalışmasında birleştirilmesidir. Rus devrimci atılımı, eylemsizliğe, yerleşmiş verimsiz alışkanlıklara, tutuculuğa, zihin durgunluğuna, eski geleneklere kölece bağlılığa karşı panzehirdir. Rus devrimci atılımı böyle canlandırıcı bir güçtür ki, zihni açar, ileriye doğru iter, eskiyi parçalar, perspektifler açar."** "Rus devrimci atılımının Amerikan yeterliliği" ile birleştirilmesi gerektiğini belirten Stalin, **"Amerikan yeterliliğini", "devrimci manivolizme ve işgüzarlığa karşı panzehirdir. Amerikan yeterliliği engeller takmayan, her cins ve her türlü engeli verimli çalışmayla deviren, önemsiz de olsa başladığı işi bitiren ve ciddi bir kuruluş çalışmasında mutlaka edinilmesi zorunlu olan yılmaz bir güçtür. Ama Amerikan pratiği Rus devrimci atılımıyla birleşmezse, yozlaşır, dar ve ilkesiz işgüzarlık derekesine düşebilir"** diye açıklar. Sonuç olarak yazı dizimizde, hedeflediğimiz, gerçekleştirebildiğimiz ve bunu yaşamımızda maddileştirebilmemiz arasındaki çelişki, özgürleşme hareketinin ne kadar başarılı bir aksiyoneri olduğunu ortaya çıkarmaktadır. Sorun bu konuda eksiklerimizin olması değil, eksiklerimizin farkında olabilmemizdir. Çünkü, biliyoruz ki eksikler, zaafılar, hatalar doğru yorumlandığı oranda aşılar, devrimleşme yönünde adımlar atılır ve sınıf mücadelesinin bir eylemi olunabilir. En azından kendi özgülümüzde bunun farkına vardığımız kanaatindeyiz ●

Kültür-sanat ve edebiyat anlayışımız ne olmalıdır? / 3

YA ÜLKEMİZDE YAŞANAN ETİK DEĞER ANLAYIŞI

Bu konuda ülkemizde de çeşitli örnekler vardır. Oturup kalkarken Allah kelimesini ağızdan düşürmeyen "Prof. Dr." Ayhan SONGAR denen ucube bir yaratık, 12 Eylül döneminde devrimci tutsakları "kobay" olarak kullanmış ve çeşitli "deney"ler yapmıştır. Bununla yetinmeyen bu beyaz önlüklü cellat, yaptıklarını da hararetle savunmuştur. Ayhan SONGAR'ın "ayrıldıkları için şanslıydı" diyen Nazilerin insan kadavracısı "doktor"u Mengele'den ne farkı var? İkisini farklı kılan, farklı dönemlerde yaşamaları mıdır? Mengele'yi lanetleyen kamuoyunun, A. SONGAR'a ses çıkarmamasının nedeni nedir? Bunları dışında işkence bulgularını gormezlikten gelmekten tutulımda, yaralıları "işkence yapılabilir" raporu veren "doktorlara" veya bedenini ateşe veren bir tutsağa "pişmanım" dedirtilme sorgusu yapan, "pişmanım" demeyince de tedavi etmeyen Ankara Devlet Hastanesi'nin birçok personeline kadar, ülkemizde de bu "kara bilimin" temsilcilerine rastlamak mümkündür.

Burjuvazinin bilim anlayışı şudur: Hiç bir etik değer tanımamak. Tekellerin, trostlerin kasalarına daha fazla kârların akması, daha fazla sayıda insanın köleleştirilmesi, halk kitlelerinin sindirilmesi, devrime olan inanç ve bağlılıklarının yokedilmek istenmesidir.

BURJUVAZİNİN ELİNDEKİ BİLİM TAMAMEN ZARARLI MIDIR?

Burjuvazinin bilimi bütün bu kullanıma amaçları bizi bilimlerin hepten zararı olduğu, bilim adamlarının tamamının burjuvaziye hizmet için var olduğu gibi yanlış bir noktaya götürmektedir. Her şeyin karşılığıyla varolduğunu düşünürsek, bilimlerin, proletarya ve ezilen halklar lehine de sorun olduğunu görürüz. Pek tabii ki, bu bilimlerin ve ortaya çıkarılan ürünlerin kullanılması proletaryanın yeteneklerine bağlıdır. Burjuvazi ister daha fazla kar, ister rekabet için geliştirmiş olsun, gelişen teknoloji burjuvazinin istemi dışında yaşamı kolaylaştıran ve bilimsel gelişmeleri hızlandıran yanlarını da gormemiz edemeyiz. Bu hızlı gelişme doğaldır. Çünkü, toplumun en devrimci -en hızlı gelişen- öğeleri üretim araçları ve bu araçları kullanan, üretimin deneyimine sahip proletaryadır. Üretim alet ve araçlarının gelişimini bu paralelde doğal karşılamak durumundayız. Onlara sahip olan kimse, iktidar onundur. Yarın proletarya da iktidar olduğunda bunlara sahip olacaktır.

Sorunumuz bugün bilginin-bilimin kimin tekelinde olduğudur. Gelişen bunca deneyime ve bilgi edinebilme aracına rağmen, hala bilgi halk kitlele-

rinin uzağında, emperyalistlerin tekelindedir. Bu tesadüfi bir durum değildir. Kalinin, burjuvazinin kitlelerin eğitim sorununa yaklaşımını şöyle ifade ediyor: "Onların (kitlelerin-bni) hiçbir şekilde öğrenim görmelerini istemeyiz. Oyle ya, okumamış ve geri kalmış insanlarla başa çıkmak daha kolaydır. Fakat böyle insanlarla soyguncu savaşlarda zafer kazanılmaz ve onlar temel bilgileri olmadan makinelerde ve tezgahlarda çalışamazlar. Bir yanda teknik gelişim koşullarının yarattığı karşılıklı yarış, silahlanma vb. yarış, diğer yanda işçilerin ve köylülerin öğretim uğrunda savaşı, burjuvaziye emekçilere hiç olmazsa bilgi kırıntıları vermeye zorlamıştır. Soyguncu savaşları ise işçilerde dayanıklılık, yitlik ve burjuvazi için tehlikeli olan diğer nitelikleri eğitmiştir." Burjuvazinin mimarı olduğu bu sosyal koşulların bir sonucu olarak şekillenen insan kişiliği bilgiyi önemsemeyen, gerekliliğine inanmayan, onun yerine toplumda "uyanıklık" veya özellikle de "işbiricilik" tarzının gerekliliğine inanan bir insan tipi yaratmıştır. Burjuvazinin okullardaki kaba, ezberci, yaşamda hiçbir işe yaramayan bilgi "kırıntılar" da bu tarzın önemli bir dayanağıdır.

Bilimi burjuvazinin tekelinden kurtardığımızda, onun insanlığın yararına kullanılması ve alışkanlığını toplumda yerleştirdiğimizde ancak proletaryanın devrim davasına büyük bir katkı yapmış oluruz. Böylece halkların "kara bilim"le köleleştirilmesinin de önüne geçilmiş olur. Bu da nihai olarak proletaryanın üretim araçlarına sahip olmasıyla gerçekleşir.

BURJUVAZİNİN AMACI; İNSANI TARİHİN ÖZNESİ OLMAKTAN ÇIKARMAKTIR

Bugün emperyalist burjuvazi YDD, küreselleşme, MAI, MİGA vb. uygulamalarıyla sermayesini tüm dünyayı kontrol altına alacak şekilde düzenlemek; sürekli olan ekonomik krizlerine çözüm bulmak; karını artırmak ve iktidarının ömrünü uzatmak istiyor. Diğer yandan kültürel yozlaşma bombardımanına tuttuğu -dolaylı veya direkt yollardan- ezilen halklara ve kitlelere sisteminin alternatifsizliğini, değişmezliğini vaadediyor. Onları, ekonomik yönden zaten büyük baskı ve sömürüye tabi tuttuğu gibi, ideolojik anlamda da büyük bir saldırıya tabi tutuyor. Bütün bu yönelimleriyle amaçladığı, en kesin deyişle şudur: **İnsanı tarihin öznesi olmaktan çıkarmak.** Yani, insanın iradi müdahalesinin gereksiz ve boş bir çaba olduğu "düşüncesini" sistematik bir şekilde insan beyninde hakim hale getirmektir. Burjuva ve feodal tüm sistemlerde böyle bir temel düşünce zaten varken; özellikle son süreçte sosyalist görünümüne modern revizyonist kalelerin yıkılması bu "dü-

şünceye" önemli bir dayanak noktası olmuştur. Bunun üzerine emperyalizmin CIA laboratuvarlarında çalışan besleme ideologları, toplum bilimi uzmanları pespeşe sosyalizm deneyiminin sona erdiğini ve sosyalizmin artık umut olmadığını ileri sürdüler "sosyalizm öldü", "ideolojiler devri kapandı" çığlıklarıyla ezilen halkların kurtuluş umuduna karşı ideolojik taaruzla geçtiler.

Amaçları açıktır: **Kitlelerin beynini fethelemek. Kendilerinden arta kalan kırıntılara talim etmekten başka çıkar yol olmadığına inandırmak istiyorlardı.** Burjuva diktatörlüklerinin şimdilik yıkılmamasını kendi sistemlerinin ebedi alternatifsizliklerine bağlıyorlardı. Zaten dünya kurulduğundan beri hep onların egemenliği vardı! Ve böyle devam edecekti! Bu ideolojik bombardıman, dünyanın devrim umudu taşıyan devrimcileri, halkları üzerinde büyük etki yaptı. Birçok devrimci parti, örgüt ideolojik anlamda gerileyerek kimi sistem bir yedeği olurken, kimi de eriyip gitti. Yine bu süreci belli sarsıntılarla atlatan veya mücadelesini yükselterek karşılayan, devrimci değerlerini koruyan kesimlerinde olduğunu belirtmek gerek. Ancak, bu kesimlerin de bu süreçten hiç etkilenmediğini söyleyemeyiz.

Özellikle bu süreçte, dünya halklarının proleter-sosyalist, devrimci-demokratik kültürüne karşı tüm cephe-lerden saldırıya geçilmiştir. Başından beri varolan dayanaklar ve yeni ele geçirilen fırsatlarda kullanılmış, dünya halkları kozmopolitik birer insan haline getirilmek istenmiştir/isteniyor. Ki burjuvazinin, gerici eğitim anlayışı da bu tarz; yani, geri, eleştirel ve sorgulayıcı olmayan, değiştirme cesaretinden yoksun insan tipinin yetişmesinin önemli bir temelidir. Ve bu temel, burjuvazinin teknik üstünlüğü ile sosyalist görülen kalelerin yıkılışı ve üstyapıya temel teşkil eden sermayenin de uluslararasılaşması, dünyanın adeta küçük bir köy haline gelmesi burjuvazinin işini daha kolaylaştırdı. Tüm dünyada senkronize bir hareketmiş gibi davranan -gerçekte onları birleştiren çıkardır- emperyalist burjuvazi ve işbirlikçilerinin, halkın devrimci-demokratik kültürüne, proleter kültürüne, kısacası, tüm ilerici dinamiklerine karşı giriştiği saldırıda şimdilik belli bir başarı elde etmiştir. Elbette ki bu başarının temel kaynağı burjuvazinin egemen sınıf olmasıdır. Ancak, burjuvazi bu başarının kalıcı olmadığına bilincindedir. Şimdi burada dünya halklarının ve onların şahsında öncülerinin tutumu büyük önem kazanıyor. Ve bu politikanın en gerici türüne, burjuva feodal türüne maruz kalan işçilerimizin, emekçilerimizin, köylülerimizin, gençliğimizin tutumu ne olacaktır? Ve ne olmalıdır?

Ya da, burjuva feodal sınıfın hakim olduğu bir toplumsal yapıda, proletaryanın Yeni Demokratik Kültürünün ortaya çıkması ve kendini ifade etmesi mümkün müdür?

DEVİRİMCİ KÜLTÜR NEDİR, KAYNAĞINI NEREDEN ALIR?

a) Eskinin, çürüyenin bağrından yeni çıkması;

"Toplumu devrimciyeştiren düşüncelerden söz edildiğinde, eski toplum içerisinde yeni toplumun öğelerini yaratılmış olduğundan ve eski düşüncelerdeki çözülmenin eski yaşam koşullarındaki çözülmeyle at başı gittiğinden başka birşey ifade edilmiş olmaz." (Komünist Manifesto)

Doğada-toplumda mutlak olan, değişmeyen tek şey değişimin kendisidir. Doğada her nesne, her obje ve her özne bu sürecin bir parçasıdır. Geçen her aşama, her biçim, her nitelik yeni bir aşamaya, biçime ve niteliğe ebek eder. Bu eskiyenin, çürüyenin sürekli olan ilerleme yasasına uygun olarak "eskiyen yeni"lerin yenne yeni yenilerin geçmesidir. Çünkü, "yeni"liğin kriteri toplumu ilerletip ilerletmediğidir. Ve yeni olan bir öge toplumda belirli bir aşamaya geldikten sonra devrimciliğini yitirirse ya da başka bir deyişle gelişimin karşısına dikilirse, o artık ilerliliğini yitirmiş ve tarihin tekerleğini durdurma süreci içerisine girmiş demektir. İşte burada, gelişimi, ilerleyişi engellenen öge devrimci olarak öne çıkar ve öncülük misyonu oynar.

İşte bu öne çıkış aykırı görülme ve tepki alma kaderiyle karşı karşıyadır. Bu, doğruların tarihte ve toplum yaşamındaki kaderidir. Çünkü, **doğru her zaman ilk ortaya çıkışında varolan olumsuzluğu ve yetersizliği yadsıyarak sahneye çıkar ve bu da ilk an da tepki çekmesine ve hoşnutsuzlukla karşılanmasına yolaçar.** Elbette bu hoşnutsuzluğun da tek kaynağı doğrunun yalnız varolan olumsuzluğu ve yetersizliği yadsıyarak ortaya çıkması değildir. Aynı zamanda doğrunun ortaya çıkış biçimidir. Çünkü, öz ve biçim arasında dağlar kadar fark olursa veya olduğu müddetçe doğrunun yaşam bulması mümkün olmayacak ve dolayısıyla bir ütopya olarak kalacak. **"Doğrunun tek ölçütü toplumsal pratiktir"** der Mao. Bu nesnel gerçekliğin kavranması, ereği gözden kaçırmaksızın nesnel gerçekliğe göre biçimlenme/biçimlendirilmedir. İşte doğruların "kaderine" son vermenin biricik yolu budur.

Devrimci kültür ve ahlak da, sanat ve edebiyat da varolan olumsuzluğu ve yetersizliği yadsıyarak sahneye çıkıyor. Proletaryanın devrim davasının hizmetinde olduğunu açıkça ilan ediyor. Ve burjuvazinin kültür bombardımanına karşı savaşım veriyor. Elbette

bu koşullarda devrimci kültür ve sanatın hemen benimsenmesinin hiç tepki almamasını bekleyemeyiz. Çünkü, onun kitlelerle buluşabilmesi başlı başına bir süreç olduğu gibi, muazzam bir çaba gerektirir. İşte geniş şekliyle yaşamda ve maddi-manevi tüm faaliyetlerimizde duruşumuz olarak ifade edeceğimiz kültür -geniş anlamıyla-, geleceğimizi belirlememiz derekesinde önemlidir. Peki bu ölçüde "önemi" ne kadar görüyoruz?

b) Burjuvazinin düzeninde Yeni Demokratik Kültür mümkün müdür?

Geleceğimizi belirleme derekesinde önemli olan devrimci kültürün hayatın her alanına nüfuz etmesi her ne kadar başlı başına bir devrim sorunuysa da, bugünden bu kültürün öğeleri var ve geliştirilmesi mümkündür. Burjuvazinin egemen sınıf olması, taktiksel olarak güçlü bulunması, bugünün dünyasında onun kültürünün egemen olmasını da beraberinde getiriyor. Ancak şunu biliyoruz ki, eğer egemen bir kesim varsa, onun egemenlik kurduğu kesim de kendisinin karşıtıdır. Her ne kadar kapitalizm koşullarında burjuva kültürünün hegemonyası söz konusuysa da, işçi sınıfı da sınıf mücadelesi içerisinde yeni demokratik kültürün sosyalist kültürün bazı öğelerini yaratır. Bunun olmazsa olmazlığı siyasal iktidar mücadelesidir. Ya da, diğer bir deyişle egemen sınıf olma savaşımı, yani eskiyi yıkıp yeniyi inşaa etme mücadelesi içerisinde bulunmasıdır. Bu durumu Aydın Çubukçu şöyle ifade ediyor: "... henüz mülkiyet ilişkilerinin süre gittiği bir toplumda, işçi sınıfı kültürünün tek imkanı, barikat biçiminde kendisini gösterir." Barikat kavramından bir caddenin veya bir sokağın kapatılması anlaşılmasın. Bu kavram A. Çubukçu'nun deyişiyle; "Barikat iki farklı hayat tarzının, farklı ilişkilerin ve farklı değerlerin, karşıtlığın apaçıklığı içinde bağımsızca gelişebilmesinin ortamını işaret eder." "Karşıtlığın apaçıklığı içerisinde bağımsızca gelişebilmesinin" ortamı nerededir? Sınıf mücadelesinin kızgın pratiğindedir. İşçi sınıfının ve yedeklerinin düşmanlara karşı savaşımının içerisinde; bu savaşımın taa kendisidir.

c) Tarihsel kültür mirasımız üzerine

Kültür, insanın toplumsal yaşamı boyunca maddi ve manevi olarak ürettiği değerlerin toplamıdır demistik. Ve insan bu üretim faaliyeti boyunca toplumsal önemde değerler yaratırken, aynı zamanda kendi yaratıcılığının da nesnelleşmesini bulur. Ve bu döngü durmaksızın devam eder. Burjuva üretim ilişkileri insanın yaratıcılığını köreltmiştir ve deyim yerindeyse kendisini de sadece bir meta derekesine indirgediği için bu döngü önünde engeldir. Bu edilgenliğin aşılması ancak işçi sınıfının politik eylemiyle -kendiliğinden bir sınıf olmaktan çıkıp kendisi için bir sınıf olduktan sonra- en üst düzeyde alakalı olmasıyla aşılabılır.

Bu da özgürlüğe, iktidar olmaya en üst düzeyde sonsuz bir istek duyması ya da bir başka deyişle, bunu bir zorunluluk olarak görmesiyle mümkündür.

İlkel insanın böyle bir sorunu -özgürlük- yoktu. Çünkü henüz sürü olarak yaşıyor ve esas mücadelesini doğaya karşı veriyordu. Ne zamanki insan insan olma bilincine ulaştıysa -bu da emek ve emek araçlarının gelişimiyle olmuştur- o andan itibaren böyle bir sorunu olmaya başladı. Üretim aletleri belli bir düzeyde gelişmiş ve insanlar da üretim aletlerini daha çok kullanmaya başlamıştı. Marks bu durumu, ilkel insanın hayvanlardan ayrışmasını şöyle belirtiyor; "İnsanları bilinciyle, diniyle, istenilen herhangi bir şeyle hayvanlardan ayırmak olanaklıdır. Bizzat kendileri yiyeceklerini üretmeye başlar başlamaz hayvanlardan ayrılmaya başlarlar."

İnsanlık tarihinin kaydettiği en acılı dönem olan köleci toplum döneminde, her ne kadar köleler efendilerine karşı sayısız isyanlarda bulunmuşlarsa da, tam anlamıyla bir sınıf kültürü yaratırları söylenemez. Ancak buna rağmen, yani sınıf olarak bir ilerici kültür yaratmamalarına rağmen, şunu akıldan çıkarmamalıyız ki, kölelerin özgürlük istemleri ve bu istemleri uğruna mücadeleleri haklıdır. Nihayetinde sonraki süreçte sınıf bilincinin yetersizliği, hem üretim aletlerinin gelişimi önünde engel olmaları, hem de üretimi düşürmeleri vb. nedenler birleşince, toplumun efendileri yeni bir değişikliğe gitmeyi zorunlu gördüler ve bunun sonucu olarak feodal toplum köleci topluma evrildi...

Eski toplumun efendileri (köle sahipleri) yeni toplumun efendileri (feodal beyleri), köleleri de yeni toplumun serfleriydi. Ancak bu toplumsal aşama da tarihsel olarak gelişme, duraklama, yıkılış devrelerini geçirdi ve miadını doldurmaya yüz tuttu. Çünkü bağrında yeni bir sınıf, devrimci bir sınıf barındırıyordu. Bu yeni sınıf, üretim alet ve araçlarının gelişimi önünde engel olmayı ve üretimi arttıran ilenci bir öze sahipti. Pek tabii ki, kendi kültürünün öğelerini de o toplumdaki itibaren yaratmaya başladı ve köylülerin başına geçerek yaptığı devrimlerden sonra da, tamamen egemen sınıf olma konumuna geldi.

Bugün bu üretim biçimi kimi yerlerde son noktaya -emperyalizme- varmış, kimi yerlerde de belli düzeyde feodal ilişkilerle uzlaşarak emperyalizme bağimli bir kültürel şekilleniş yaratmıştır. Bu şekilleniş kimi halk demokrasisi ile yönetilen ülkelerde -belli bir dönem- aşmıştır. Ve yeni tarz, yeni bir kültür hakim hale getirilmiştir. İşte biz bu yeni kültürü savunuyor ve sahipleniyoruz.

d) Ezilen halkların mücadeleleri boyunca yarattıkları kültür; sosyalizmin kültürü ve proletaryanın devrim de-

neyimlerinde yarattığı kültür, tarihsel kültür mirasımızdır.

Genel olarak halkların tarihleri boyunca ezen sınıfların baskı ve sömürsüne karşı yönelen mücadelesinde yarattığı kültürü savunuyoruz. Ki bu kültürün devrimci kültüre, düşünceye olumlu bir esin kaynağı olma işlevi gördüğünü belirtelim. Sonrasında proletaryanın ilk iktidar deneyimi olan Komün İşçilerinin yarattığı kültürden Sosyalist Sovyetler Birliği'ne, Çin Halk Cumhuriyeti'ne ve proletaryanın yedekleriyle birlikte iktidar olduğu devrimlerde yarattığı kültüre kadar tarihsel kültür mirasımızdır.

Burada çokça tartışıldığı için bir noktaya vurgu yapmak istiyoruz. Bütün bu deneyimleri nasıl sahipleniyoruz? Biz başarısızlıkları ve olumsuzlukları sahipten bırakma gibi bir geleneğe sahip değiliz. Bu deneyimlerin olumlu yanlarından çokça bahsetme gereği duyuyoruz. Çünkü onlar zaten bizimdir. Ancak olumsuz yanları bizim açımızdan özellikle önem teşkil eder. Çünkü yeninin inşası eskinin bilimsel bir eleştirisinden çıkar. Ve devrimci olmak -Marksist olmak- hata ve eksikliklerden, olumsuzluklardan ders çıkarmayı, onları olumluluklarımızın kaynağı, bir basamağı haline getirmeyi koşullar. İşte bundandır ki bütün devrimci-sosyalist kültürel değerleri olumlu ve olumsuz yönleriyle sahipleniriz. Ki olumsuzluklardan ders çıkarma, olumlulukları geliştirme yeterliliğine ulaşabilelim.

e) Tarihsel kültür mirasımızın bazı özellikleri

Hemen şöyle bir soru aklımıza gelebilir. Neden sosyalist kültürü ve yeni demokratik kültürü tarihsel kültür mirasımız olarak görüyor ve sahipleniyoruz? Bu soruya yanıt vermeden önce şunu belirteyim: Her şeyden önce bu kültür ve sanat anlayışlarını proleter kültür-sanat anlayışı olarak ifade edeceğimiz. Çünkü, farklı farklı aşamalar olsalar da, nesnellığe uyarlamayı, aynı amaca varmayı hedefler. Proleter kültür-sanat anlayışı her şeyden önce diyalektik materyalisttir. Çünkü kaynağını nesnel gerçekliğin kendisinden alır. Idealizme karşı savaşır ve maddi olarak varolanın yansıtılması işlevini görür.

İkinci olarak; toplumun -üzerine basarak belirtmeliyiz ki- ezilenlerin hizmetindedir. Emekçiler için hayatı yaşamı hale getirmeyi ve onların kurtuluş mücadelesini ilerletmeyi amaçlar. Tüm alanlarda ezenlere karşı durur, ezilenlerin mücadelesini sahiplenir/geliştirir.

Üçüncü olarak; öze biçimin birliğidir. O ne salt bir ajitasyon, ne de anlaşılmasız bir yazı veya salt elit bir kesime hitap eden herhangi bir eser değildir. Halkın anlayabileceği, halkın hizmetinde olan, özü verilen biçimi gözden kaçırmanın veya birini abartırken diğerini yadsımamanın bir anlayışa sa-

hiptir. Öz gibi biçimin de önemli olduğunu ve ancak bu ikisinin birbirini tamamlamasıyla sınıfa hizmet edebileceği gerçeğini gözden kaçırmaz.

Dördüncü olarak; proleter kültür-sanat, halkların tarihsel kültürel değerlerinin ileri yanlarını eleştirel tarzı bir yana bırakmaksızın alır ve onu yeninin hizmetine sunar. Özellikle yazımın başında da belirttik, her toplumsal aşamada, ezilen sınıfların baskıya, sömürüye karşı verdikleri mücadeleyi ve yarattıkları bu olumlu geleneği sahiplenir, günümüz koşullarında yetersizliğini belirterek, yeninin onların sentez/ileri bir hali olduğunu ortaya koyar.

Ve son olarak; proleter kültür; enternasyonalisttir. Dil, din, cins ve ırk ayrımı yapmaksızın tüm ulus ve milliyetlerden ezilenlerin birliğini ve mücadelesini savunur, ezilen, sömürülen ulusların ayrı devlet kurma hakkını yadsımaksızın. "Ulusal kültür" veya "halk kültürü" savunusu adları altında geri değerlerin savunulmasını reddeder. Tüm ulus ve milliyetlerden ezilenlerin birliği ve mücadelesini proleter dünya devriminin bir parçası olarak görür. "Bütün Ülkelerin İşçileri Ve Ezilen Halkları Birleşiniz" şiarını rehber edinir. Bütün bunlar, Yeni Demokratik Kültürün, Sosyalist Kültürün yalnız olumlu yanları değil, aynı zamanda savunulması gereken temel noktalarıdır. Yeni Demokratik Kültür anlayışımızda da esin kaynağı olurlar. Biz, tarihsel deneyimlerden süzülerek bugünlere gelmiş olan bu ilkeleri savunur ve ileri taşımaya tarihsel kültür mirasımıza ve geleceğimize yönelik zorunluluğun bir parçası olarak görürüz.

Proletaryanın kültürel mirası konusunda özellikle şunları belirtelim. Gerek Sovyet emekçileri, Çin emekçileri ve gerekse de diğer Halk Demokrasili ülkelerin emekçileri, kendi ülkelerinde birçok yönüyle bu temel noktaları rehber edinmiş ve yaşamlarına bu doğrultuda yön vermişlerdir. Hatta, proletarya diktatörlüğü altında sosyalizme geçişte ve sosyalizmin inşasında özellikle kültürün, yani düşün dünyasının büyük etkisi olduğunu görüyoruz. Bu durum özellikle sınıfların ekonomik anlamda tasfiyesinde ve uzlaşmaz çelişkilerin barışçıl tarzda çözülmesi olayında büyük önem arzemiştir.

Proleter demokrasi ile yönetilen ülkelerde -eksiklikleriyle birlikte- çelişkilerin çözümünde, enternasyonal dayanışmayı öne çıkarma da, sanat ve edebiyat politikasının uygulanışında yer yer öznelci hatalara düşülmüşse de, bu, kesinlikle yaratılan değerlere gölge düşürmez ve yalnızca bize öğretici bir öge vasfını görür. Ki biz, esas olarak sosyalizmin tüm kültürel değerlerini savunuyor ve mücadelemizin, kültürümüzün üzerinde yükseldiği temel değerler olarak görüyoruz ●

İSMAİL BULUT

DOĞAN KARADAĞ

HAYRETTİN BAKIŞ

ALİ EKBER ATMACA

Karadeniz'i Dersimleştiren Önder: İsmail Bulut

Yıl 1992, aylardan Haziran. TKP(ML)'nin değerli ve seçkin önderlerinden İsmail Bulut ve yiğit partizan komutanlarından Doğan Karadağ, şehit düşerek ölümsüzleştiler.

İSMAİL BULUT (ŞAHİN, QERO): Dersim'in Hozat İlçesi Zankire Köyü'nde 1963 yılında dünyaya gözlerini açtı. Yoksul bir Kürt ailesinin çocuğu olan İsmail'in öncüyle tanışması çocukluk yıllarında başladı. Ortaokul yıllarında çeşitli öğrenci eylemlerine katıldı. 1983 yılına kadar sürdürdüğü milislik görevinden sonra TKP(ML)'nin bir savaşçısı olarak gerillaya katıldı. İsmail Bulut, devrime ve partisine olan sarsılmaz inançla hızlı bir gelişme göstererek, 1984 yılında TKP(ML) üyeliğine seçildi.

1986 yılında sürdürülen Konferans çalışmaları sırasında 7 delegenin şehit düşmesi üzerine İsmail Bulut asli delegesi seçildi. 1987 ayrılığında TKP(ML)-DABK saflarında yer aldı. DABK'in mücadele içerisinde önder kadrolarını yitirmesi üzerine Geçici Merkez Komitesi Sekreterliği'ne, daha sonrada 3. Konferans'ta MK Sekreterliği'ne seçildi. 1992 Mart ayına kadar bu görevi yürüten İsmail Bulut, aynı ay MK içerisinde yapılan bir değişiklikle sekreter yardımcılığı görevini üstlendi. 1992 Nisan'ında DABK ve Konferans kanatlarının birleşmesinden sonra MK üyeliği ve Askeri Komisyon Sekreterliği görevini üstlenen İsmail Bulut, politik bir önder olduğu kadar düşmanın hain pusularından sıyrılıp, karşı saldırı düzenleyebilen bir gerilla ve komutandı.

DOĞAN KARADAĞ (ALİŞER-TOPÇU): 1962 yılında Dersim'in Çemişgezek ilçesinde yoksul bir Kürt ailesinin çocuğu olarak doğdu.

Doğan Karadağ, TKP(ML) ile tanışmadan önce Dev-Yol taraftarıydı. 1980 yılında TKP(ML) ile tanıştı ve kurtuluşun TKP(ML) önderliğinde yürütülen Köylü-Gerilla Savaşı'nda olduğunu görerek

saffara katıldı. Kısa süre içinde hızla kendisini geliştiren Doğan, önce parti üyeliğine seçildi, ardından birlik sonrası Alt Bölge Komutanı olarak görev yaptı.

Doğan Karadağ, TKP(ML) önderliğinde 12 yıl boyunca yiğit bir savaşçı ve komutan olarak beyaz ordu güçlerine korku salarken, mücadelesiyle ezilen halka umut oldu.

Karadeniz dağlarında çatışmalar devam ediyordu. TIKKO gerillaları "İkinci Dersim" yaratmak amacı ile savaşı aralıksız sürdürüyordu.

21 Haziran günü bir haber yayıldı Karadeniz'den tüm ülkeye. Çatışmalar sırasında eksilen cephaneyi tamamlamak için bomba imal eden yiğit komutan Doğan Karadağ'ın elindeki bomba patlayınca Doğan Karadağ oracıkla şehit düşerek ölümsüzleşti. Aynı mağarada bulunan önder komutan İsmail Bulut ve bir gerilla ağır yaralanmıştı. Düşman korkusundan ancak akşam üzeri mağaraya girebildi ve yaralıları esir aldı. Düşman, yaralılarından birinin İsmail Bulut olduğunu öğrenince paniği, korkuyu ve sevinci bir arada yaşamaya başlamıştı. Düşman güçleri vakit kaybetmeden İsmail'i hemen işkenceye aldılar. Yiğit öndere akla hayale gelmedik işkenceler uygulayıp, konuşmasını istiyorlardı. Düşman bir şeyi unutuyordu, karşısında durdukları insan bir partizandı. Önderi İbrahim Kaypakkaya'dan devraldığı "Ser ver, sır verme" şiarını rehber edinmiş büyük bir komünist duruyordu. "Yaşasın partimiz TKP(ML)" yanıtıyla daha da kuduran işkenceci asalaklar, yenilgilerini örtbas etmek için daha önceleri de olduğu gibi çareyi önder komutanı katletmekte buldular.

İsmail Bulut'un cenazesi onlarca araç ile Şavşat'tan alınarak Hozat'a getirildi. TKP(ML)'nin çağrısı üzerine Hozat esnafı kepenk kapattı.

Cenaze töreni oldukça kalabalık bir kitle ile yapıldı. Çevre illerden Dersim'e gelen tüm yollar faşist kolluk güçleri tarafından kesilmişti. Buna rağmen İsmail Bulut güçlü ve kalabalık bir kitle tarafından toprağa verildi.

*Görüyoruz gözlerinizdeki kını
Ve de kavgaya yemininizi
Bu kavgaya davettir
Ey ıhtılafın oğulları, kızları
Büyük dağ kartalları
Dersim'den Kaçkarlar'a
Tutuşturduğunuz bozkırları
Kavgamız kavgamızdır
Korukleyeceğiz her yerde
Kavgaya ateşinizi*

EFENDİ DİRİL: 1956 yılında Dersim'in Ovacık İlçesi Hülüküşağı Köyü'nde yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelen Efendi Diril; daha çocukluk yaşlarında Dersim katliamını ve yıllardır uygulanan milli zulmün gerçeklerini ailesinden ve yakın çevresinden öğrenmeye başladı. Yoksulluğun, ezilmişliğin ve zulmün yarattığı isyancı gelenek ve içinde kor gibi kaynayan devrim ateşiyle 1976 yılında TKP(ML) saflarına katıldı ve militan bir mücadele yürüttü.

Çalışmalarındaki üstün başarısı ve gösterdiği örnek tavırlarıyla sevilen ve sayılan bir kişi durumuna gelen Efendi Diril yoldaş, 1978 yılından sonra da TKP(ML) üyesi oldu. Katledildiği dönemde ise İstanbul Bölgesi Örgütlenme Komitesi'nde yer almaktaydı.

Yiğit, fedakar ve militan mücadelesi sonucu kısa dönemde öne çıkan Efendi Diril, düşmanın huzurunu kaçırmıyordu artık ve düşman O'ndan kurtulmanın yolunu O'nu katletmekte görmüştü. Düşman bu sinsi ve karanlık emelini O'nu bedenen yok ederek gerçekleştirdi. Efendi Diril yoldaş, 30 Haziran 1980 tarihinde, İstanbul'un Kanarya ilçesi Çakar Sokağında vücuduna 20 ta-

ne kurşun sıkılarak katledilmiş bir vaziyette bulundu.

Efendi'nin ölüm haberi kısa zamanda ülkenin her tarafına dalga dalga yayıldı. İstanbul'a gelen ailesi, cenazeyi memleketine götürdü. Cenaze daha köyüne gitmeden TKP(ML) Ovacık merkezinde görkemli bir cenaze töreni düzenledi. 2 bin civarındaki kalabalık kitlenin hep bir ağızdan haykırdığı "Efendiler ölmez", "Kahrolsun komprador patron-ağa devleti" vb. sloganlarla dağlar, taşlar inliyordu. Ama buna rağmen hakim sınıf usakları sanki Ovacık'ı terketmişlerdi. Sokaklarda bir tane polis veya jandarmaya rastlamak mümkün değildi. Kitlenin ruh halini ve kendilerine duydukları kını iyi hesaplayan kolluk güçleri, korkularından girdikleri deliklerden çıkamaz olmuşlardı. Daha sonra köyüne götürülen Efendi yoldaşın cenazesi, sabaha kadar bekletildi. Yakılan isyan ateşleri ve söylenen devrimci marşlar gecenin sessizliğini bozarak dalga dalga yayıldı. Dersim ve çevre köylerden gelen bin 500 kişilik kalabalık bir katenin katıldığı cenaze töreni düzenlendi. Kitleye hitaben yapılan konuşmalarda Efendi yoldaşın yaşamı ve mücadelesi anlatıldı. Mezar başında hazır bulunan gerillalar, silah sıkarak saygı duruşunda bulundular.

Kısa ama onurlu yaşamı boyunca gösterdiği fedakarlık ve alçak gönüllülüğüyle Efendi yoldaş her zaman bizlerle olacak ve mücadelemizde sonsuza dek yaşayacaktır.

HAZİRAN AYI ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR

Hayrettin Bakış, Haşim Gözoğlu, Nihat Topuzoğlu, Naki Göksu, Mehmet Tuncay, Aziz Erkol, Ali Asker Doğan, Ali Ekber Atmaca, Mehmet Gülmez, Metin Eker, Hakkı Şenli, Hasan Yaşar, Bakı Beyan mücadelemizde yaşıyorlar ●

2 No'lu Devlet Güvenlik Mahkemesi Başkanlığı'na

Üzerinde yaşadığımız topraklar, ekmeğimizi yediğimiz, suyunu içtiğimiz bu vatan, tümünden halkımızın bütün yaşamsal ihtiyaçlarını karşılayabilecek kadar zengin. Hem de hiçbir güce yaslanmadan, hiçbir kاپریya uşak olmadan insanca yaşanabilir bu topraklarda. Ama ne yazık ki, durum böyle değil. Bütün bir ülke nüfusu içinde küçük bir kesim, bu topraklarda yaratılan değerlerin, zenginliklerin çok büyük bir kısmına el koyarken, bu değer ve zenginliklerin yaratıcısı emekçi halklarımız, insanca yaşamının olanaklarından yoksun bir biçimde, açlığın pençesinde, yoksulluk içinde yaşamak zorunda bırakılıyor. Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının ensesine vurup ağızındaki lokmasını çaldığı emekçi halklarımızın bu arsızca sömürüye, bu vahşi talana suskun kalması için her türden baskı ve şiddet yöntem ve araçlarının kullanılmasından geri kalmıyor.

(...)

Türk devletinin baskı ve sömürü politikalarıyla biçimlenen bütün bu saldırılar, çok doğal olarak her dönem, ezilen emekçi halklarımızın muhalefetiyle karşılaşmıştır. Türkiyeli devrimciler, komünistler ve Kürt yurtseverleri, emekçi halklarımıza yönelen bu faşist saldırılara karşı verilen direnişin en ön safalarında yer almaktan kaçınmamışlardır. Türkiye emekçi halklarının sofrasına çöreklenmiş kanemici zorbalara en büyük korkusu da, Türkiyeli devrimcilerin, Kürt yurtseverlerinin ve en çok da partimiz TKP(ML)'nin emekçi halklarımızla birleşmesi olmuştur. Bunun düşüncesi bile onları titretmeye yetmektedir. İşte bu nedenle, faşist Türk devleti askeri, siyasal, ideolojik, medyatik, bürokratik tüm kurumlarıyla biz Türkiyeli devrimcilere, Kürt yurtseverlerine ve komünistlere bütün iğrenç yöntem ve araçlarla pervasızca saldırmaktadır.

(...)

9 Şubat 1996 yılında, faşist Türk ordusunun kuşatması altında Dersim dağlarında başlayan, aynı yılın 24 Nisan'ında sona eren ve merkezi düzeyde, tüm parti üyelerinin katılımıyla yapılan Kongre Hazırlık Konferansımız sürecinde, parti irademizin sebatla sürdürmüş olduğu çalışmalar sonunda partimiz içerisinde yuvalanmış bir Karşı-Devrimci Hücre ortaya çıkarıldı. Doğrudan doğruya düşmanın istihbarat servisleriyle ve emniyet birimleriyle bağlantılı olarak, bizzat devrim mücadelesini genişletmek ve partimizi çökertmek amacıyla faşist devlete uşaklığa soyunan, devletin bilgisiz ve denetiminde, onun yönlendirmesiyle kendi içinde örgütlenen ve hareket eden bu ajan ve işbirlikçi güruhun partimizce açığa çıkarılmasıyla, faşist Türk devletinin partimizi şahıslarıyla tüm ezilen emekçi halklarımızın gelecek umutlarını kırmaya dönük alçakça eylemi boşa çıkarıldı. Kongre Hazırlık Konferansımız sürerken, 18 Şubat'ta başlayarak 28 Ağustos'ta sona eren Kardelen Harekatımız, 189 gün süren dişediş bir mücadeleye tanık oldu.

Toplam olarak 23 kişinin soruşturma ve sorgulamaya tabi tutulduğu Kardelen Harekatı sürecinde, sadece partimiz içerisinde faaliyet yürüten düşman ajan ve işbirlikçilerinin açığa çıkarılmasına dönük değil, diğer devrimci-demokrat örgütlere sızan ve karşı-devrimci eylemlere girişen ajan ve işbirlikçilerin belirlenmesinden, faşist Türk devletinin devrim mücadelesini ezmeye dönük strateji ve taktiklerine, oradan da sızma faaliyetinde başvurduğu örgütlenme modeli ve çalışma tarzına değin birçok konuda uzun ve detaylı bir çalışma yürütülmüş, titizlikle yürütülmüş bu çalışmaların sonunda düşmanın savaşa kullandığı gizli araç, yöntem ve örgütlerine dair önemli bilgileri açığa çıkarmıştır.

Titizlikle ve çok yönlü bir biçimde, kılı kırk yararcasına yürütülen soruşturma ve sorgulama sürecinin sonunda ilk aşamada, aralarında PMK'ya kadar yükselmiş Nihat kodlu Enver Doğru, parti gençlik örgütümüz TMLGB'de MK'de yer alan Elisen kodlu Nurten Eril, parti üyeliğinin yanı sıra siyasi komiserliğe kadar yükselen Umut kodlu Erdal Cür, MBK'ya bağlı olarak faaliyet yürüten AK'ye üye olan Önder kodlu Bayram Kocaboşdoğan'ında bulunduğu toplam 12 ajan ve işbirlikçi suçlarını itiraf etmişlerdir. Bu halk düşmanı alçakların birçoğu, sonradan, düşman güçlerince gözaltına alınıp da -ya da başka biçimlerde kendilerine işbirlikçilik dayatıldığında ihaneti kabul etmişlerdir. Diğer bir kısmıysa -ki bunların sayısı oldukça azdır- düşman tarafından özellikle bu iş için eğitilip, ajan olarak partimiz içine sızdırılmışlardır. Halka ihanetin batağına saplanmış bu onurdan yoksun insan müsvedesini alçaklar, partimizce açığa çıkarılana kadar birçok karşı-devrimci eylemde bulunmuşlardır. Uc kuruşa satılmış ya da ucuz yaşamları karşılığında halka ihanete sürüklenmiş bu zavallı insançıklar, parti örgütlerimizi ve parti örgütlerimizde faaliyet yürüten üye, kadro, militan, savaşçı, sempatisan ve tarikatlarımızı desifre edip düşmanın eline geçmelerini sağlayacak biçimde istihbari çalışmalar yürütmüşler; fırsatını yakaladıklarında yoldaşlarımızı alçakça katletmişler, ya da onları düşmanın pususuna çekerek katledilmelerini sağlamışlardır.

1990 yılının Eylül ayında, Tokat Almus'ta bir karakolu basarak içindeki tüm askerleri silahsızlandırarak rehin alan ordumuz TIKKO'ya bağlı bir gerilla birliğinin başında bulunan önder kadrolarımızdan Baba Erdoğan yoldaşımız, düşman askerlerine yönelik propaganda konuşması yaptığı sırada Enver Doğru alçağının kahpece arkadan açtığı ateş sonucu yaşamını yitirmiştir. Bu bilgi o dönemlerde netlik kazanmamış bir iddia olarak kalırken, Kardelen Harekatımızla başlatılan soruşturma ve sorgulama sürecinde ajan ve işbirlikçilerin itiraflarıyla kesinlik kazanmıştır. Ordumuz TIKKO'ya gönderilmek üzere hazırlanmış silahların sevkiyatında görev alan Bayram Kocaboşdoğan alçağından bu silahları devralıp gerilla birliklerimize ulaştırmak üzere daha önce belirlenmiş buluşma yerine giden dört yoldaşımız burada düşman pususuna düşürülmüş ve katledilmişlerdir.

Düşman işbirlikçisi Bayram Kocaboşdoğan alçağı, partimizce yapılan sorgulamanın sonunda, Elazığ-Dersim sınırında gerçekleşen bu olayda, yoldaşlarımızı düşman pususuna düşürerek katledilmelerine neden olduğunu, parti silahlarının düşmanın eline geçmesini sağladığını itiraf etmiştir.

Yukarıda verdiğimiz örnekler, ajan ve işbirlikçilerin işledikleri suçların yalnızca küçük bir kısmıdır. Bu karşı-devrimci unsurlar düşmana verdikleri bilgilerin yanı sıra pratik etkinlikleriyle partimizin eylem ve faaliyetlerini sabote etmişler, parti içinde düşmana adam kazandırmak amacıyla işbirlikçileştirme yönünde çalışma yürütmüşler; parti değerlerinin düşman eline geçmesi için uğraş vermişler, parti içinde nitelikleriyle öne çıkan kadro ve üye yoldaşlarımızı komplo ve ittiralarla etkisiz hale getirmeye çalışmışlar; partimizi bölüp parçalamaya dönük hizip ve bozgunculuk yapmışlar; partimizi diğer devrimci örgütlerle karşı karşıya getirmeye çalışmışlar; devrimciler arasında çalışma ortamı yaratmak istemişler; partimiz ile halkı karşı karşıya getirerek, halkımızın komünist partisine duyduğu güveni sarsmaya çalışmışlardır.

Faşist Türk devletinin iğrenç amaçlarının uşaklığını yapan bu halk düşmanı unsurların işledikleri suçları daha fazla sıralamaya gerek duymuyorum. Bu kadarı bile, onların halklarımıza, devrime ve partimize olan ihanetlerini, üç kuruşa satılmış ruhlarının çürümüşlüğüne kanıtlamaya yeter.

Partimiz bugüne kadar hiçbir ihaneti cezasız bırakmamaya özen göstermiştir. Emekçi halklarımızın haklı davasına yönelik her saldırının karşılığını vermekte amansız olmuştur; emekçi halklarımızın çıkarlarını temel alan devrimci adaleti ölçüt alarak, işlenen tüm suçların hesabını teker teker sormuştur.

Kardelen Harekatımız bunun bir kanıtıdır. Kendi itirafıyla birlikte, sorgulanan diğer kişilerin itirafı ve başka diğer somut delil ve kanıtlarda gözönünde tutularak ajan ve işbirlikçilik suçları partimizce sabit görülen bu hainler, işledikleri suçlara karşılık ölüm cezasına çarptırılmışlardır. Bu ilk aşamada alınan ölüm kararlarının tümü Dersim kırsalında infaz edilmiştir. Ölümle cezalandırılan bu ajan ve işbirlikçilerin itirafı kendi ağızlarından video ve teyp kasetlerine kaydedilmiş, kendi el yazılarıyla belgelenmiştir. Bu belgeler kamuoyunun bilgisine çeşitli biçimlerde sunulmuştur.

Karşı-Devrimci Hücre'yi tümüyle desifre ederek, üyelerinin en etkin ve önemli olanlarını ele geçiren ve bu unsurları ayılarca sorgulayan ve bu unsurları verdikleri bilgilerin doğruluğunu titizlikle sorguturan partimiz, düşmanın örgütleyip yönlendirdiği Karşı-Devrimci Hücre'nin kent ayağını da açığa çıkarmayı başarmıştır. Ajan ve işbirlikçilik suçları kesinleşen bu unsurlar hakkında ölüm kararı alan partimiz, durumu kesinlik kazanmayanları tutuklanarak sorgulanmasını kararlaştırmış-

tir. Partimizce bu yönde pratik faaliyetle görevlendirilmiş ordumuz TIKKO militanları ilk olarak, ajan ve işbirlikçilik suçları kesinleşen Behzat Yıldırım ve Devrim Yaşemin İldirgen'i 16. 06. 1997 tarihinde, Küçükyalı'daki evlerinde ölümle cezalandırmışlardır.

Yine, 17. 06. 1997 tarihinde Abdurrahman Çobanoğlu, 19. 06. 1997 tarihinde Kartal'da bulunan Rehine cefe-barda Şengül İpek isimli ajan ve işbirlikçiler TKP(ML) militanları tarafından cezalandırılmışlardır.

Bu cezalandırma eylemleri içinde önemli bir yer tutan ve kendisine yöneltilmiş halk düşmanı, ajan ve işbirlikçi Abdurrahman Çobanoğlu üzerinde özellikle davayla ilgili olması nedeniyle biraz daha ayrıntılı bir biçimde durmak istiyorum. Daha ilk duruşmada, böyle bir halk düşmanının partimiz tarafından cezalandırıldığını yaptığım savunmayla mahkeme heyetine iletmişim. Ancak, davanın seyrinde buraya tanık ve "mağdur" olarak getirilen Abdurrahman Çobanoğlu alçağının, doğrudan doğruya kendisine yöneltilmiş ve açtığımız ateş sonucu ağır bir biçimde yaralandığı halde, bizi iyi tanımasına ve bu eylemi neden gerçekleştirdiğini bilmesine rağmen bizi teshis etmemesi, yine düşmanın, polis birimlerinin yönlendirmesiyle yapılan siyasal amaçlı bir manevradan başka birşey değildir. Düşman bu manevrayla, zafere sonuçlandırdığımız Kardelen Harekatımızın içini boşaltmanın ve kitlelerin kafalarını bulandırmının hesabını yapıyor. Yine düşman, partimizin, suçsuz oldukları ve hiçbir şeyden haberi olmadıkları halde, kim olduğunu gözetmeksiz insanları cezalandırdığı imajını yaratarak, halkımızın acıma duygularını kabartmaya ve onların partimize duydukları güveni sarsmaya çalışıyor. Ancak, düşmanın ajanlaştırmaya ve işbirlikçileştirmeye politikaları daha önceki süreçte partimiz tarafından nasıl boşa çıkarıldıysa, partimiz içine gönderilen Truva atları nasıl birer birer imha edilmişse, bu incelikli düşünülmüş manevralarda öyle geri püskürtülecektir.

Partimiz, bundan önce olduğu gibi, şimdi de ve bundan sonra da halka karşı işlenen suçları, halka ihaneti ve karşı-devrime hizmet eden açıktan hırer eylemi devrimci adaletin şaşmaz terazisinde yargılamayı ve cezalandırmayı sürdürecektir. Bugün bu yönelimimizden kurtulduğumu sananlar, devrimci adaletimizin kurşunlarından kaçamayacaklarını artık anlamalıdır. Düşmanın kollanına sığınmaları, onlar tarafından korunmaları, onların belki kısa bir süre için geciktirebilir; ama bu, asla onları bekleyen sonu değiştirmez. Bugün sürdüren kurşunlarımız, yarın öldürecekler. Emekçi halklarımıza çekirilen acılar misliyle ödetecektir.

**Yaşasın Kardelen Harekatımız...
Düşmana Hizmet, Halka İhanet Cezasız Kalmaz...**

**TKP(ML) Dava Tutuşu
Mehmet Kerem
Ömraniye Cezaevi**

Proleter devrimler Maoistler'in omuzlarındadır

Proleter dünya devriminin zaferine umut olan Maoistler'in ısıltılı yürüyüşü sürüyor. Emperyalist burjuvazi ve usaklarının her türden engellemelerine karşı, yükseltilen Maoizm bayrağı dünyanın birçok bölgesinde onurla ve gururla dalgalandırılmaya devam ediyor. Bu bayrağın tüm dünyada ebediyen dalgalandırılmasının yolu, ancak tüm Maoistler'in üzerine düşen sorumluluğu yerine getirmeleriyle olanaklıdır. Proleter dünya devriminin bir parçası olan devrimimiz de, Proletarya Partisi önderliğinde, taşıdığı önem itibarıyla bu somut içeriğini kazanmak durumundadır.

Emperyalistlerin şimdiden "ayaklanmalar yüzürlü" diye nitelendirdiği 21. yüzyıla girerken, ezilen yığınların gün geçtikçe artan devrim ihtiyacı; bizleri bu ihtiyaca yanıt veren bir örgütlenmeye ve bu örgütlenmeyi yaşamsal kılan bir siyasal kavrayışa ulaşmaya zorunlu kılıyor/kılmaktadır. Örgütlenme devrimin olmazsa olmazı, siyasal çizgide -hele hele bir KP için- örgütlenmenin olmazsa olmazıdır. Devrimin gerektirdiği nitel örgütlenme ve konumlanma ancak böyle gerçekleştirilebilir.

Proletarya Partisinin önüne koyduğu "arınarak savaşma, savaşarak arınma" perspektifi; bir yandan günün görevlerini yerine getirirken, diğer yandan da geleceği kazanmayı hedefleyen bir söylemdir. Bu söylemin nesnelleşmesi, yani somut bir gerçeklik haline gelebilmesi; Partinin tüm aktivistlerinin, kadro ve savaşçıların bu düşünce ve davranış diyalektiğinde yaşamlarında pratiğe geçirmelerine bağlıdır.

Burjuvazi, sosyalizmin geçici yenilgisi sonucu arttırdığı saldırılarıyla bir yandan sosyalizmin artık umut olmadığı, devrimler çağının kapandığı bilincini ezilen kitlelere yerleştirmeye çalışırken, diğer yandan da hali hazırda komünist ve devrimcileri de bu teraneyle etkileyerek amaçlarından uzaklaştırmak istemektedir. Bu politika günümüze kadar belli ölçülerde etkili olduğu gibi, yarattığı insan şekillenmesiyle devrim açısından hala büyük tehlike arzlemeye devam ediyor. YDD çerçevesinde boyutlanan bu saldırı dalgaları devrimci salfardan çeşitli tornistanlara yol açmış ve bugün bu tornistan edenlerin çoğu post-modernizm limanına sığınmıştır. Devrim için mücadele döneminin kapandığını, dolayısıyla sınıf mücadelesinin zorunluluğunun da sona erdiğini varsayan bu türden anlayış sahipleri, artık çağımızda sosyal adalet, demokratik düzen, barış ve toplumsal kalkınma vb. söylemler eşliğinde sınıf uzlaşmacılığının teorisyenleri haline gelmişlerdir.

Emperyalizmin gücü karşısında secde eden bu türden akımlar elbette devrimci dinamikler ve gelişmeler karşısında kor-sağır rolü oynayacaklardır. Ama bütün bunlara inat dünyanın birçok bölgesinde

ve ülkemizde Maoistlerin önderliğinde proletaryanın kızıl bayrağı ezilen milyonların umut ışığı olarak dalgalandırılmaya devam ediyor. Proletarya Partisi bu bayrağı her türlü iç ve dış düşmana karşı onurla ve gururla dalgalandırıyor.

SAVAŞARAK ARINALIM, ARINARAK SAVAŞALIM-KAZANALIM

Proletarya Partisi Kongre Hazırlık Konferansı sonrası önüne koyduğu "arınarak savaşma" perspektifiyle bir yandan eksik ve zaafılarından arınırken, diğer yandan da ülkemiz devriminin ve proleter dünya devriminin hizmetinde halklarımızı demokratik devrime yönelmenin rotasında ilerliyor. Partinin bu yöneliminde sessiz ama kararlı adımlarını kimileri hala zaaf olarak nitelendirse de, buna en iyi yanıt Dersim-Hozat'ta birliklerini kurtarmak için ileri atılıp canlarını feda eden Güllüler, Hüseyinler ve Birgüller, yine Tokat'ta Bülentler, Ali Metin Çakarlar verdiler/Cemilerle veriliyor...

Komünist Önder Cüneyt Kahraman'ın dikkat çektiği "umutsuzluk ve karamsarlık" meselesi Partinin girdiği kararlı yönelimle aşılmış ve Parti kendisine karşı güvensizlik gerekçesi yapılabilecek bir olguyu (Karşı Devrimci Hüzre'yi) devrim yolunda kararlı yürüyüşün bir basamağı haline getirmiştir. Hem olumsuzluk ve eksikliklerinden öğrenmiş, hem de siyasal yöneliminde derinleşip pratikte yoğunlaşarak, bir yandan ideolojik hastalıkları aşmış, diğer yandan da sınıf savaşımımız hanesine büyük deneyimler katmıştır.

Partinin, bir bütün olarak bu yönelimi zaferle taçlandırabilmesi, bu politikanın parça-bütün ilişkisinde tüm alan ve bölgeler somutunda yaşamsal kılınmasıyla mümkündür. Çünkü, sınıf mücadelesi ne salt gerilla alanlarında, ne de büyük şehirlerde veya herhangi bir alan veya bölgede değil; yaşamın tüm alanlarındadır. Bu, öncelik ve sonralıkların tespit edilerek ona uygun konumlanmanın yapılarak savaşım verilmesi anlamına gelir. Fabrikalarda, okullarda, köylerde, yani özcesi tüm alanlarda, Partinin Halk Savaşı Stratejisi doğrultusunda konumlandırılması ve savaşınlanması anlamına gelir. Zaten "savaş göre şekillenme" söylemi de ideoloji, siyaset ve kültürel olarak daha fazla Partilileşme ve tüm yaşamımızla bir parti gibi düşünme, halk savaşçısı gibi yaşamayı ifade eder.

SAVAŞA GÖRE ŞEKİLLENME BİZİM İÇİN NE ANLAMA GELİR?

Öncelikle siyasal alanda; Demokratik Halk Devrimi, sosyalizm ve yüce komünizm mücadelesine dört elle sarılmaktır. Burjuvazinin tüm ekonomik, siyasi ve kültürel saldırılarına devrimci cepheden tam bir karşı koyuş ve iktidar hedefine kilitlenmektir.

Politik alanda; burjuvazinin halkın gün-

demini saptırmaya yönelik her türlü çabasına karşı koymaktır. Kitlelerin sunni gündemler peşinde sürüklenişinin önüne geçmek için devrimci politikalar geliştirmek.

Kültürel alanda; emperyalist ve burjuva feodal-gerici kültür bombardımanına karşı savaşmaktır. Halk kültürünün ilerici yanlarını, proletaryanın sınıf ve savaş kültürünü burjuva yoz kültüre karşı kitlelerin yaşamında her alanda gerçeklik haline getirmektir. Kitleleri gerici emperyalist yoz kültürün pençesinden kurtarmaktır.

İdeolojik alanda; her türlü burjuva ideolojisine karşı proletaryanın ideolojisini, Marksizm-Leninizm-Maoizmi savunmak ve yaşamla bütünleştirmektir. MİM ideolojisiyle silahlanmış olan Proletarya Partisi önderliğinde, kitleleri her alanda örgütleme ve savaşmaktır.

"Savaş göre şekillenme" olgusu, ancak böylelikle, yani her alanda Partinin ideolojisi ve siyaseti önderliğinde Halk Savaşı stratejisinin bugünkü özgül aşaması olan KSI'ler için Köylü Gerilla Savaşı'nda yoğunlaşarak gerçeklik haline getirilebilir...

KÖYLÜ GERİLLA SAVAŞI PARILDAYAN KURTULUŞUMUZDUR VE HER ZAMANKİNDEN DAHA BÜYÜK ÖNEM ARZEDİYOR...

Gerek dünya ve gerekse de ülkemiz halklarının bugüne kadar ki savaş pratikleri Halk Savaşı stratejisinin önemini kavratmaya yeter de artar bile. Ancak buna rağmen hala da Halk Savaşı'nın geçersizliğini iddia eden ve gerilla savaşıyla sonuç alınamayacağı gibi beyhude düşüncelere sahip olanlar var. Bu saldırılar kısmen devrimci ve en çok da diğer reformist vb. çevrelerden gelmektedir. Emperyalist burjuvazinin bile "korkulu rüyası" olan Halk Savaşları neden bu kesimlerce böylesine saldırıya uğruyor? Bunun bir nedeni bu kesimlerin oturdukları rahat koltuklardan kalmak istememesiyken, diğer bir nedeni de gerilla savaşıyla -ki Halk Savaşıyla gerilla savaşı aynı değildir- kazanılan değerlerin masa başında terkedilmesi gerçekliğidir.

Bugün azımsanmayacak savaş tecrübesine sahip olan ve gerilla savaşı veren Ulusal Kurtuluş Hareketi'ndeki uzlaşma eğiliminin güçlenmesini fırsat bilen kesimlerin saldırılarını pusudan çıkan bir kaplan misali artışılarına tanıklık ediyoruz. Ve bu saldırılar; "gerilla savaşıyla sonuç alınamayacağı", "sonuç alınsaydı eğer ulusal hareketin başarılı olması gerektiği", "düşmanın teknik-askeri üstünlüğünün ilkel yöntemlerle aşılamayacağı" vb. söylemler eşliğinde ileride daha da artacaktır.

Bu kesimlere söyleyeceğimiz şudur: Bizler gerek ulusal hareketin ve gerekse de diğer küçük-burjuva ideolojik dokudan beslenen hareketlerin muhtemel olan bu

"son"larının bilincindeyiz ve hazırlıkta. Dolayısıyla sizin gibi yaklaşmıyoruz. Diğer bir mesele de, biz Maoizm ideolojisi önderliğinde savaşıyoruz. Maoist ideoloji önderliğinde savaşan kitlelerin bronzdan duvarı yıkamaz. Ve biz komünistler, ilkelimizi uyguladığımızda ve ilkelimizle savaştığımızda tek bir muharebe dahi kaybetmeyeceğimizin bilincindeyiz. Dolayısıyla, gerek gerilla savaşı veren küçük-burjuva ve gerekse de ulusal içerik taşıyan akımlardaki uzlaşma vb. durumlar gerilla savaşının, Halk Savaşı'nın yanlışlığını değil, tam tersine bizim ideolojik yaklaşımımızın ve duruşumuzun doğruluğunu ifade eder.

GÖREV; HER ALANDA PARTİNİN KUMANDASINDA SAVAŞA KATILMAKTIR...

Şunu öncelikle belleklerimizde silmeyecek biçimde kazımak durumundayız: **Ülkemizde devrim kırık bölgelerden şehirlere doğru gelişecektir.** Ya da başka bir deyişle kırlarda etkili bir güç haline gelmedikçe şehirlerdeki mücadelenin önünü açmak mümkün değildir. Bu, kırık alanlardaki mücadeleyi temel, şehirlerdeki mücadeleyi de gerekli ve tamamlayıcı olarak ele almaktır. Bugün "savaş göre şekillenme" olgusundan çıkarmamız gereken anlam budur. Kırık alanlarda, küçük-büyük, basit-karmaşık ayrımı yapmaksızın partiyi örgütleme, siyasal derinlik kazandırma ve teori-pratik diyalektiğinde ustalaşmaktır.

Dersim'de, Karadeniz'de yoğunlaşarak izlenen pratik, bu siyasal yönelimin kavranışdır. Proletarya Partisinin aktivistleri, bu siyasal yönelimi kavramalı ve dünyayı Türkiye ve Türkiye Kürdistan'ından sarsmanın bilinci ve coşkusunda olmalıdırlar. Devrim ancak uğruna ödenecek bedeller göze alınırsa somut bir hal alabilir. Bugüne kadar ki pratiğinde, Parti, sınıf mücadelesindeki samimi ve kararlı duruşuyla; bunu ifade etti. Bundan sonra da bu duruşu sergileyecektir. Ancak 21. yüzyılda kitlelerde daha yüksek ve daha kararlı bir devrimci duruş istiyorsak, önce bizi düzene bağlayan bağları koparmakta çekimsiz davranalım. Sonra da Partinin bir emri olarak kendimizi savaşın kızgın pratiğinde dönüşüme sunalım.

Unutmayalım ki, **"devrimci savaş yalnız düşmanın zehir akınına kesmekle kalmaz, aynı zamanda salfarımızdaki her türlü zaaf ve hastalıkları da aşmanın panzehiridir"**. Mesele bizim savaşa katılıp katılmamaktaki tavrımızdır. İnsanlığın kurtuluşu için, ezilenlerin binlerce yıllık köleliğine son vermek için; Maoist Parti önderliğindeki halk savaşı... dağlara... Dağın e. sında yürüyen Halk Ordusu'nun yürüyüş koluna katılmanın ve Çin Devrimi'nin 50. yıldönümünde gökkubbenin tersine çevrilmesini dağların doruklarında çatılı mavzelerle kutlamanın tam zamanı ●